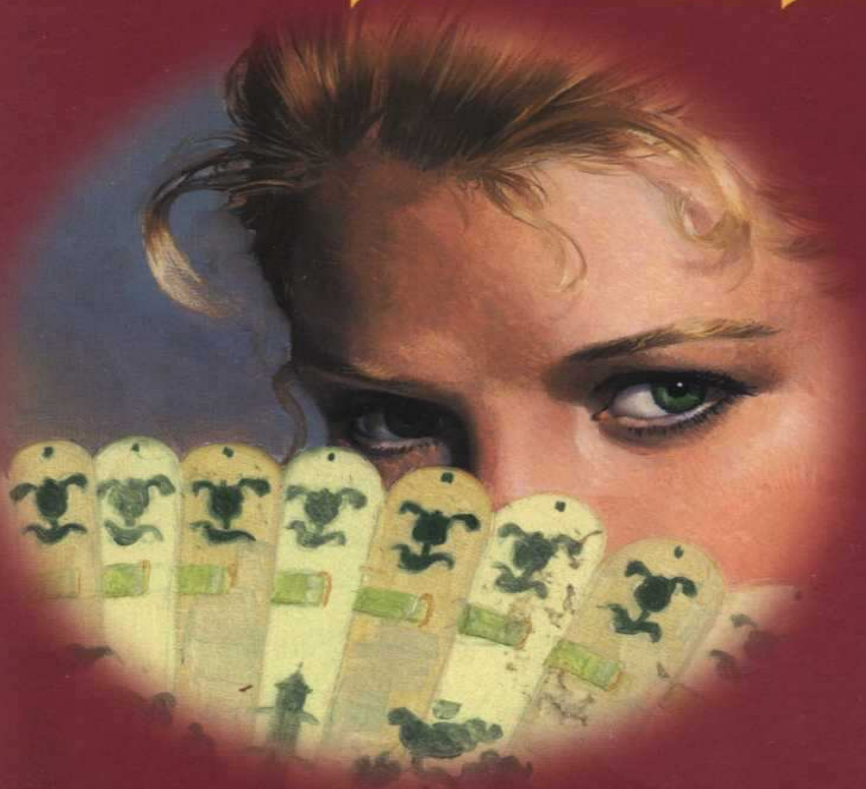

HARLEQUIN®

39 W 07/01

HISTORICKÁ ROMANCE

Sylvia Andrewová

ANNABELA

SOUTĚŽ

Annabela Kellandová se rozhodla kvůli své sestředvojčeti odjet do hlavního města a hrát uprostřed londýnské smetánky roli ovdovělé Rosabely Ordwayové. Znamenalo to také bydlet pod jednou střechou s Gilesem Stantonem, který nyní spravoval majetek Ordwayů a byl hlavní příčinou nervového zhroucení její sestry. V neposlední řadě se Annabela musela naučit vhodnému vystupování a mravům vyšší společnosti, neboť její vzdělání v tomto směru bylo víc než zanedbané. Sotva však Annabela zvládla etiketu a okusila první úspěchy ve společnosti, setkala se s náznaky nebezpečí, které hrozí její sestře...

Milá čtenářko,

Vy, která pravidelně sledujete moje milostné příběhy z časů minulých, jste už jistě napjatá, jak dopadne Annabela Kellandová v Londýně, kam se rozhodla odjet předstírat svoji sestru-dvojče. Autorce Sylvii Andrewové se i v této knize podařilo vykreslit atmosféru počátku devatenáctého století a udržet Vás v napětí až do poslední stránky.

Tento měsíc také již potřetí zavítáte s Tori Phillipsovou do středověké Anglie, kde se setkáte s Tomášem, rytířem z rodu Cavendishů, a jeho předurčenou nevěstou v romanci nazvané Královská krev. Pro ty z Vás, které jste si Cavendishe oblíbily, mám radostnou zprávu – budou Vám dělat společnost ještě dva příští měsíce.

Hezké zážitky z četby a teplé léto Vám přeje

Váš Harlequin

Všechno, co chcete vědět o knížkách nakladatelství Harlequin, najdete na našich internetových stránkách na adrese:

<http://www.harlequin.cz>

pod odkazy

- NOVINKY • VYŠLO • HOROSKOP •
- Z VAŠICH DOPISŮ • AUTORSKÉ PROFILY • E-mailová adresa: dopisy@harlequin.cz

 HARLEQUIN®

Čas jen pro mě

Toronto • New York • Londýn
Amsterdam • Atény • Budapešť • Hamburk
Madrid • Paříž • Sydney • Tokio • Stockholm
Varšava • Praha

Název originálu: Annabelle

První vydání: Mills & Boon, 1998

Překlad:

Lea Velkoborská

Odpovědný redaktor:

Růžena Skálová

© 1998 by Sylvia Andrew

© Harlequin Publishers, s.r.o., Praha 2001

Tento titul vychází v edici Romance ISSN 1212-8457.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakémkoliv podobě.

Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises II B.V.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou chráněny ochrannou známkou.

Cover: Grafický atelier DEGAS s.r.o., Praha

Sazba: Sdružení MAC s.r.o., Praha

Tisk: LITOGRAFIA ROSÉS, S. A. Barcelona, Spain

Adresa redakce: Revoluční 8, 110 00 Praha 1

Telefonní spojení:

sekretariát: 21409452

distribuce: 21409455

produkce: 21409456

redakce: 21409458

CENA 89 Kč

ISBN 80-241-0695-7

Sylvia Andrewová

ANNABELA

Čas jen pro mě

Toronto • New York • Londýn
Amsterdam • Atény • Budapešť • Hamburk
Madrid • Paříž • Sydney • Tokio • Stockholm
Varšava • Praha

PRVNÍ KAPITOLA

Londýn – květen 1818

Kočár v plné rychlosti zabočil doleva do ulice Park Lane. Goss se ze všech sil snažil dohnat ztracený čas. Jak svištěli ostrou zatáčkou, Annabela Kellandová se chytila popruhů a zavřela oči, ale vzápětí je otevřela, když srovnali směr. Prožívala vskutku vzrušující chvíle a nechtěla propásnout ani vteřinu. Ulice se hemžila povozy, kočáry a lidmi všeho druhu. Pánové se projížděli v lehkých dvoukolových kočárech, ale i na koňských sedlech, dámy v lehkých čtyřkolových kočárech či v bryčkách. Kočárová kola rachotila po dlažbě, do toho pouliční prodavači tlačili před sebou káru s košíky naloženými zbožím, které halasně nabízeli kolemjdoucím. Byl to až ohlušující rámus pro uši, zvyklé na tiché venkovské uličky. Konečně je v Londýně!

Vyhlížela z kočáru na rušnou a barvitou scénu velkoměsta. Ještě pár posledních minut si smí dovolit být sama sebou, Annabelou Kellandovou, jednovaječným dvojčetem Rosabely Ordwayové, která v tomto okamžiku jen tak tak dokáže ovládnout nadšení a nezměrnou radost z toho, že se poprvé v životě ocitá v Londýně. Už jenom pár minut! Za chvíli totiž, až kočár zastaví před domem lady Ordwayové v ulici Upper Brook Street, promění se z Annabely Kellandové ve snachu lady Ordwayové, tichou Rosabelu, vdovu po

Stepheflu Ordwayovi, která teprve před rokem ovdověla a nyní se po měsíčním pobytu u rodičů v Berkshire vrací do Londýna.

Annabela se opřela o polštáře a snažila se působit co nejklidněji. Má-li své okolí v Upper Brook Stret přesvědčit o tom, že je Rosabelou Ordwayovou, musí své city držet na uzdě. Žádné nepřiměřené reakce, nadšené výkřiky ani šokující údiv nad fantastickým velkoměstem. Její sestra Rosabela žije v Londýně víc než šestnáct let, od té doby, kdy ji její kmotra, lady Ordwayová neoficiálně adoptovala jako svou schovanku a přivedla ji do svého domova, aby žila společně s Ordwayovými. Rosabela se nakonec provdala za mladého pána a jako snacha lady Ordwayové měla samozřejmě v malíčku jak londýnskou módu, tak i etiketu a společenský život velkoměsta. Rozumí se samo sebou, že ji nemohlo v Londýně nic překvapit, natož ohromit.

Takže v následujících čtyřech pěti týdnech, zatímco se Rosabela bude nadále zotavovat v poklidném Berkshire, Annabela, vesnické děvče, si bude muset osvojit jemné mravy a grácii své sestry Rosabely. Byla rozhodnuta, že to dokáže, přestože to nebude nic snadného. Naklonila se z okna kočáru. Už zbývá posledních pár vteřin, kdy smí být sama sebou. S obdivem zírala na ten hlučící pestrý dav před sebou, prodírající se Hyde Parkem. Další svižná zatáčka, tentokrát doprava, teď ujíždějí ulicí lemovanou prostornými domy, a už jsou skoro na místě! Kočár brzdí u jednoho z těch velkých domů, a ještě než zastaví

úplně, Goss už vyskakuje z kozlíku a otevírá dveře kabiny, aby dámě pomohl ven. Tak vida, tohle je londýnská rezidence Ordwavových v Upper Brook Street. Tak pozor, teď teprve začne šaráda. Když jí pomáhal ven z kočáru, Goss vypadal dost ustaraně a vrhal vystrašené pohledy do oken domu.

„Co se děje, Gossi?“

„Nic, madam. Vůbec nic. Předpokládám, že plukovník je uvnitř.“

„Plukovník?“

„Plukovník Stanton, madam. Je... ehm, no, velice si potrpí na dochvilnost, až puntičkářsky.“

„Opravdu. Pozoruhodná vlastnost,“ poznamenala Annabela, zatímco stoupala po schodech a soustředila se na svou roli. Za okamžik se prověří, jak dobře zvládla Rosabelino pečlivé školení. Ten vznešený chlapík, co jí jde vstříc, bude jistě komorník lady Ordwayové. Jen vteřinu váhala, pak se nadechla a vykročila.

„Dobrý večer, Whitcrofte. To byl dnes krásný den!“

„Dobrý večer, madam Ordwayová. Bylo opravdu krásně. Doufám, že jste měla příjemnou cestu.“

Komorníkova vrásčitá tvář se zakulatila v úsměvu a Annabele se částečně ulevilo. Prvním testem prošla úspěšně. Whitcroft slouží v rodině už celá desetiletí a Rosabelu zná od první chvíle, kdy přijela do Londýna. Aniž by okem mrkl, přijal ji Whitcroft jako Rosabelu, což bylo pro Annabelu povzbuzující.

„Děkuji za optání, velice příjemnou,“ Annabela mu úsměv opětovala. „Jak se daří lady Ordwayové?“

„Už lépe, madam. Milostivá paní vás očekává.“

Annabela procházela hlavními dveřmi. Otáčela hlavou nalevo napravo, jako že si s radostí prohlíží důvěrně známá místa, šťastná, že je konečně doma. Ano, přesně tak si ten dům představovala. Prostorná, mramorem obložená hala a z ní půvabné levotočivé schodiště. Vpravo byly dveře s nádherným kazetovým obkladem vyřezávaným ve dřevě, vedoucí do jídelny. Pod schodištěm v temnějším zákoutí se nacházela knihovna. Na konci schodiště byla šatna a pokoj lady Ordwayové byl ještě o patro výš. Annabela nakročila na další stupínek, když tu zaslechla hlas z haly.

„Whitcrofte, okamžitě mi sežeňte Gosse. Musím si s ním promluvit.“

Ten mužský hlas zněl rázně, byl však příjemně hluboký, pěkně se poslouchal. Jeho majitel se právě vynořil z knihovny. Nejdřív stál ve stínu, ale zatímco hovořil s komorníkem, udělal pár kroků vpřed. Annabela se musila zastavit. Až se jí tajil dech při pohledu na toho muže. Byl velmi pohledný, něco přes třicet, hladce oholený a s perfektním držením těla. Dle tehdejší módy měl krátce střižené tmavé vlasy. Z jeho odhodlaných úst i pevné čelistní linie bylo patrné, že pořádek a disciplína je mu nade vše. Zároveň však měl příjemnou tvář, svědčící o tom, že je to člověk inteligentní, se smyslem pro humor.

Že by... *mohl by tenhle muž* být oním neslavným Gilesem Stantonem? Tím netvorem, který se k Rosabele chová tak brutálně, až jí přivodil šok? Který tolik trval na tom, že se musí okamžitě vrátit do Londýna, až si

dvojčata musela vymyslet tuto lest, kdy se Annabela nabídla, že sehraje roli své sestry? To nemůže být on!

Podle toho, jak o něm Rosabela mluvila, Annabela si ho představovala jako prototyp důstojníka Wellingtonovy armády, suchého nesmlouvavého oficíra bez špetky jiskry a humoru. Oficíra, který chladně a tvrdě chrlí své rozkazy, neustále nespokojeného, sršícího kritikou na všechny strany, který chudáka Rosabelu deptá tak, až je z ní třesoucí se klubko nervů. Byla si téměř jistá, že uvidí typicky vojenskou, větrem ošlehanou tvář s dole se rozšiřujícími kotletami po stranách a vojenským knírkem pod nosem. Že bude takhle pohledný, ji vůbec nenapadlo!

Bylo štěstí, že ten muž se pohledem soustředil na Whitcrofta, jinak by se jistě divil, cože se jí přihodilo, že zůstala stát na schodech v úžasu. Skutečně nebyla schopna se pohnout. Zírala na muže ve večerním obleku podle poslední módy. Nedá se říct, že by vypadal jako nějaký převoněný hejsek, jako nějaký dandy, ale na první pohled bylo patrné, že je to člověk zámožný. Kabát, který mu padl jako ulitý, mu volně splýval přes široká ramena, stříhem nebyl nijak výstřední, sukno prvotřídní kvality, sněhobílé, ovšem bez jakýchkoliv těch titěrných ozdůbek, nabírání či volánků. Ani stopa po okázalosti. Musela uznat, že ani zdaleka nevypadal jako hrubián. K Whitcroftovi mluvil sice velitelsky, ale mírně a v klidu tím svým velmi přitažlivým hlasem.

Whitcroft odešel a Stanton upřel zrak na Annabelu. Přestože stála o pár schodů výš, jejich oči byly v rovině. Oříškově hnědé oči, směs zlatohnědé a zelené...

„Dobrá večer, Rosabelo. Počítal jsem, že dorazíte dříve. Kočár pro tebe jsem poslal s dostatečným předstihem.“

Jeho hlas změnil zabarvení. Když mluvil k ní, pozbyl jeho hlas vřelosti i sympatie.

„Co se stalo? Zapomněla sis jazyk v Berkshire?“

Annabela polkla a pokusila se vymyslet kloudnou odpověď. Ale on si jen netrpělivě vzdychl a pokračoval. „Až na mě přestaneš civět, jako bych měl dvě hlavy, mohla bys navštívit tetu Lauru. I ta na tebe už hezkou chvíli čeká.“

Annabela se náhle vzpamatovala. Ano, teď zněl přesně jako ten netvor, jehož si v duchu představovala. Přes svůj přitažlivý vzhled působil po těch slovech odpudivě, říkala si, když si ho teď v klidu prohlížela. Tak to je Giles Stanton, Stephenův bratranec a dědic, který má nyní všechen Ordwayův majetek na starosti. Co je to za děsivé způsoby, jakými vítá vdovu po svém bratranci, která se po měsíci na venkově vrací domů! Musela se přemáhat, aby mu dokázala odpovědět v klidu. Nadechla se a sladce pronesla: „Dobrá večer, Gilesi. Děkuji za optání, měla jsem příjemnou cestu. Můj pobyt v Temperley nese své ovoce, cítím se neuvěřitelně svěže. Jak tobě se daří?“

Jeho oříškově hnědé oči si ji chladně změřily. „Na libozvučné konverzační frázičky přejdeme později – za deset minut mám schůzku. Kde je Goss?“

„Mohli bychom si spolu promluvit, dříve než uvidíš Gosse?“ Když se zdálo, že odmítne, dodala: „Prosím.“

„Tak poslouchám,“ odvětil za chůze k jednomu z dolních pokojů. Pokynul ji, ať vstoupí. Jaká škoda, že se tváří tak neúprosně, říkala si v duchu Annabela.

„Chceš-li Gosse hubovat za jeho nedochvilnost, je to nespravedlivé.“

„Co tím, ksakru, chceš říct? Goss měl za úkol tě co nejrychleji a včas dopravit domů... Dnes ráno vyrážel na cestu s dostatečnou časovou rezervou, přitom máte víc než hodinu zpoždění. Samozřejmě že Gossovi vyčiním...“

Panovačně nerudný tón jeho hlasu se Annabele přičil. „Mám pocit, že vojenská kariéra ti nebyla nejlepší průpravou pro normální život, Gilesi. V našem případě nešlo o vojenský rozkaz a Goss nevelel armádnímu sboru. Dělal, co mohl, aby splnil... tvé rozkazy. Pevně věřím, že je to laskavý člověk, ovšem tolik se bál, aby tě nezklamal, že měl původně v úmyslu hnát kočár do Londýna, a to je cesta dlouhá přes čtyřicet mil, bez jediného zastavení.“

„To není možné. Poskytl jsem mu dostatek času k zastávkám.“

„To je velmi subjektivní. Pětiminutová pauza k přepřahání možná stačí vojákům, avšak v civilizované společnosti není ani zdaleka obvyklá. Pro mě je každopádně zcela nedostačující, a s tím nemohl Goss nic dělat.“

Jakmile jí Goss prozradil, že ho vyslal puntičkářský plukovník, samo sebou s radostí protahovala nezbytně dlouhé chvilky odpočinku v zájezdních hostincích,

pevně odhodlaná, že jí nějaký plukovník poroučet nebude.

Onen záchvív vnitřního sebeuspokojení, patrný z jejího hlasu, neušel Gilesově pozornosti. Přimhouřil oči a nasadil ještě zarputilejší výraz.

Annabela zvedla bradu a odvážně mu pohled opětovala. Ale jeho reakce na ni jí opravdu vrtala hlavou. Nebyl jen našťvaný, jeho švagrová mu viditelně šla na nervy. Ale proč?

Rosabela byla přece tak jemná, oduševnělá a mírná bytost. Annabela si slíbila, že dříve či později vypátrá, co za tím vším vězí. A pak ať si jí Giles nepřeje, ten bude pykat za to, jak se chová k jejímu dvojčeti. Ještě stále na ni civěl, jako by váhal, zda má pokračovat. Nakonec se ale obrátil ke dveřím, a když ji mýjel, prostě prohodil: „Běž se raději podívat na tetu Lauru.“

Annabela se ani nepohnula. „Goss za nic nemůže!“

„No dobrá. Když dovolíš, s vlastním sluhou budu jednat, jak sám uznám za vhodné. Popovídej si s tetou Laurou, jak chceš dlouho – já nebudu celý večer doma.“

„Děkuji ti, Gilesi,“ řekla natolik ironickým tónem, že se musel otočit, a pak ho zpražila tvrdým pohledem svých oříškově hnědých očí. Opět se však rozhodl nereagovat, a tak beze slov vyšli z místnosti. O pár minut později, když stoupala nahoru po schodech, jen slabounce k ní doléhal Gossův vystrašený hlas, ztrácející se v rázné Gilesově odpovědi. Nad jeho slovy se musela usmívat.

„Nesmysl, Gossi, vedl sis velmi dobře. Já naopak nepomyslel na ohledy, jež je třeba brát vůči dámě.

Dohlédni, aby se řádně postarali o koně. Dovedu si představit, žes je notně pobízeli k cvalu. Ale teď už musím jít, vévoda, stejně tak jako já, jen těžko snáší nedochvilnost.“

Annabela otevřela dveře do místnosti, kde předpokládala, že se nachází ložnice lady Ordwayové, a vešla dovnitř. Těžké závěsy byly napůl zatažené, v pokoji bylo pološero. Počkala chvíli, než oči přivykly přítmí. Panovala zde až dusivá atmosféra. U okna v křesle, zády k Annabele, někdo seděl a velmi živě se bavil se služebnou. Osoba v křesle se však zarazila, jakmile zaslechla, že bouchly dveře. Byla to sama lady Ordwayová. Vstala a s otevřenou náručí šla příchodí vstříc.

„Roso, konečně ses vrátila, vítěj, drahoušku!“

„Teto Lauro!“

Za ta léta, kdy ji Annabela viděla naposledy, se Rosina tchyně změnila k nepoznání. Teď poprvé Annabelu tížilo svědomí. Přišlo jí opravdu kruté tu křehkou starou dámu, radující se ze shledání se svou snachou, tak nestoudně obelhávat. Ale nedá se nic dělat, nezbyvá, než i ji nějakou dobu balamutit. Prozradit jí totiž pravdu bez předchozího upozornění by bylo neméně kruté. Annabela udělala pár kroků k oknu a s lady Ordwayovou se objala. Vřele se pozdravily a poté se nemocná dáma opět usadila v křesle. Annabela si všimla, že si ji bedlivě prohlíží.

„Vypadáš dobře, má drahá. Vida, jak ses nám v Temperley zotavila. Jedla jsi něco?“

„Ještě ne, ale cestou jsem něco zakousla. Dorazili jsme teď, před pěti minutami.“

„Vím, slyšela jsem kočár. Předpokládám, že se po cestě budeš chtít převléknout, ale potom bychom mohly povečeřet společně, Wilsonová to zařídí, že?“ lady pohlédla na služebnou.

„Samozřejmě, milostpaní. Vítám vás doma, madam,“ Wilsonová vykouzila pukrle, přívětivě se usmála a zmizela.

Chvilí bylo ticho, než se lady obezřetně otázala. „Víš, kde máš svůj pokoj, má drahá?“

„Ano, já... teto Lauro! Jak to myslíte? Samozřejmě že vím, leda že došlo k nějakým změnám.“

„Aha, rozumím, už chápu, Rosa ti jistě prozradila všechny důležité věci ohledně domu a služebnictva. Pověz mi, není snad... pořád ještě nemocná, že ne?“

Vyjevená Annabela zírala na lady. „Vy jste to poznala? Tak brzy! Jakto?“

„Tolik se jí podobáš! Ale poznala jsem tě, hned jak jsme se objaly. Jak bych vás mohla nerozeznat? Celých šestnáct let je Rosa doslova mou dcerou. A vždycky jsme si byly tolik blízké – od samého počátku, kdy jsem ji sem, po smrti vaší maminky, přivedla. Tak povídej, daří se Rose už lépe?“

„Ano cítí se už dobře, ale přece jen je na ní trochu brzo se sem vracet. Počítám, že tak minimálně měsíc se ještě zdrží doma. Byla tak... křehounká, když přijela, ale Temperley na ni působí zázračně – ten klid tam a pohoda. Navíc Becky ji rozmazluje až hanba!“

„Měla jsem o ni strach. Vlastně bych se jí vůbec nedivila, kdyby se sem už nikdy nevrátila.“

„Ne, ne, to říkat nesmíte. Rosa vás zbožňuje, už si o vás dělala starosti, takže jsem ji vlastně musila nutit, aby si pobyt v Berkshire ještě prodloužila. To já jí nabídla, že sem pojedu místo ní. Tady vám to všechno vypsalala,“ Annabela podala staré dámě psaní a ta jej horlivě otevřela.

„Co kdybyste si přečetla ten dopis a já se mezitím převléknu. Jsem z té cesty celá pomačkaná.“ v „Dobrá, děkuji, drahoušku. Jakmile budeš hotova, najíme se spolu a při večeři si popovídáme. Už utíkej, asi za půl hodiny se sejdem v jídelně.“

„Přijdu co nejdřív... a ještě něco, lady Ordwayová...“

„Ano?“

„Vynasnažím se, abych byla co možná nejlepší náhradou za Rosu.“

„Bud' svá. To docela postačí. Tak za půl hodiny.“

Wilsonová už na ni v pokoji čekala. „Zde jsou vaše zavazadla, madam. Lily je u vás za pět minut, aby je vybalila. Je nová, ale zdá se šikovná a pracovitá, což se o těch dnešních děvčatech běžně říct nedá. Jedny šaty jsem vám už vyžehlila, madam, visí ve skříni. A teď mě, prosím, omluvte, musím za milostivou paní.“

„Wilsonová, jak se vůbec daří lady? Je ještě nemocná?“

„Kdepak. Je na tom mnohem líp. To víte, když jste odjela, drobátko ji to sebralo. Ale plukovník, tedy jako

náš pán, s ní strávil spoustu času – je na ni moc hodnej, to se musí nechat.“

„Vážně?“

„Na mou duši, má mnohem víc síly i elánu, to se nedá srovnat. Když to takhle půjde dál, brzy bude jako rybička.“

I tím, že jste se vrátila, nám pookřála, to je jistá věc, madam.“

„Děkuji vám, Wilsonová.“

Nová služebná se objevila za minutku a s její pomocí si Annabela oblékla půvabné lila šaty z mušelínu. Služebná Lily toho mnoho nenamluvila, tak měla aspoň Annabela čas trochu se zamyslit. Jak se zdá, její pobyt zde v Londýně přinese užitek nejen oběma dvojčatům. Annabela tušila, že lady Ordwayová je až příliš dlouho uvězněna v příšeří té nevětrané místnosti, kde se jí neustále vrací smutné události z minulosti. Teď, když ji Annabela bude dělat společnost, jistě přijde na jiné myšlenky. Možná že Rosabela to s péčí o starou paní přehání, příliš hýčká její srdce, zjitřelé odchodem syna Stephena. Od té doby, kdy Stephen zemřel, už uplynul rok. První rok po smrti nejbližšího je vždycky nejhorší, ale lady Ordwayová už by se měla odpoutat od mateřského zármutku a věnovat se více pozemskému životu. A k tomu má skvělou příležitost, kdy Annabele během jejího měsíčního pobytu v Londýně představí společenský život velkoměsta.

K večeri bylo prostřeno pro dvě v pokoji lady Ordwayové.

„To je opravdu velmi příjemná změna,“ pochvalovala si lady. „Už ani nevím, jak dlouho mi nosí večeri na tácu a jím buď v posteli, nebo v křesle.“

„Pořád ještě nejíte dole v jídelně?“

„Nedokážu to a vlastně nevím, jestli někdy tenhle pocit překonám.“

Annabela si lady pozorně prohlížela. Přestože se jí poslední léta zřetelně vepsala do tváře, byla stále ještě půvabnou ženou.

„Jsem si jista, že to dokážete. Když jsem teď tady, pomůžu vám. Slibuju, že než se Rosabela vrátí, budete v plné síle jako dřív.“

„Tolik jsem ji zklamala. Vůbec bych se nedivila, kdyby se nechtěla vrátit už nikdy.“

„Ujišťuju vás, že kdybych ji nepřemlouvala, byla by tu Rosabela teď místo mě.“

„Ale Annabelo, jedné věci tak docela nerozumím. Opravdu mám velkou radost z tvé společnosti a samozřejmě tě i ráda zase po tolika letech vidím, ale vysvětlí mně, proč Rose přišlo tak důležité poslat tebe namísto sebe? Jsem si jista, že kdyby to byla vysvětlila, byl by ji Giles nechal, ať v Berkshire zůstane déle.“

„Rosa mu nevěří. Dokonce se nechal slyšet, že když se do dneška nevrátí, že si pro ni přijede osobně. Stejně tak zavrhl možnost, že bych já přijela místo ní, a proto jsme přistoupily na ten podvod, že budu hrát své dvojče.“

„Ale to se mi nechce věřit... Souhlasím ale, že Giles je poslední dobou přepracovaný, takže nemá čas ani náladu na roztomilůstky.“

Annabela si dala načas, než na tuhle narážku odpověděla.

Spíš by se dalo říct, že způsob, jakým se Giles k její sestře chová, nemá s lidskostí nic společného. Dřív než jí dovolil odjet do Berkshire, dusil ji tak dlouho, dokud nepřislíbila, že se přesně za měsíc vrátí. Giles se navíc pojistil ještě jinak – kdyby se Annabela ve smluvenou dobu nevrátila, varoval ji, že v tom případě odmítá splatit dluhy po Stephenovi. Tak by se lady Ordwayová i sama Rosabela dostaly do nesnází, neboť by záhy přišly na mizinu. No vida, a máme tu další důkaz o tom, jaký je Giles „milý“ člověk. Dejme tomu, že Giles jen blušoval, ovšem střílet si z někoho v její situaci je nechutné, doslova brutální!

Přestože Annabela vnitřně zuřila, nechala si své názory pro sebe. Bylo zřejmé, že její sestra se tchyni s Gilesovými výhrůžkami nesvěřila. Ani Annabela nic neprozradí a raději změnila téma.

„Ta ryba, mořský jazyk, vidíte, je vskutku vynikající. Ještě vám vaří paní Brooková? Všimla jsem si nových tváří u personálu.“

„Ze starých sloužících tu zbyly Wilsonová, Brooková a Whitcroft. Všichni ostatní odešli po... Stephenově smrti. Giles však nedávno najal novou hospodyně a tři komorné.“

„Sám, osobně?“ divila se Annabela. „Nezdá se mi, že to je práce pro plukovníka, vybírat domácí personál... To by snad měla mít na starosti Rosa, má-li mu vést domácnost.“

„Obrátil se na zprostředkovatelskou kancelář, byli velmi solidní a navíc, miláček Giles je k Rose tak ohleduplný.“

„Ohleduplný!? K Rose?“

„Ano. Určitě ji chtěl ušetřit starostí s vybíráním personálu bezprostředně po tom, kdy se vrátí domů. Navíc bylo třeba tu situaci řešit okamžitě, protože nebylo možné vystačit s tak omezeným počtem sloužících.“

„Přesto to od něj nebylo zrovna taktní,“ trvala Annabela na svém a oči jí žhnuly vášnivými plamínky, „mohl docela dobře počkat, až se Rosa vrátí. Zachoval se jako uzurpátor.“

Lady se na ni vlídně usmála. „Vůbec ses nezměnila, má drahá. Pořád se stejnou vervou bojuješ za Rosu. Nepopírám, že Giles má své mouchy, ale nedivme se, nezapomeňme na jeho úspěšnou kariéru v armádě. V tomto případě si však jsem jista, že měl ty nejlepší úmysly.“

Tomu Annabela vůbec nevěřila. Z Gilesova pohledu bylo jasné, že ji v lásce nemá. „Nemyslíte...“ začala Annabela opatrně, „že by to Rosa mohla brát jako projev nedůvěry ve vlastní úsudek?“

Lady Ordwayová si povzddechla: „Těžko říct, drahoušku, možná že ano. Nicméně ona sama si je sebou tak nejistá. Annabelo, pověz mi, co ti Rosa vyprávěla o... Stephenovi, o tom, jak tady žijeme?“

„Svěřila se, že vám dala své slovo, že o Stephenovi nikomu nic nepoví. A taky nepověděla. Ale mně je jasné, že už velmi dlouhou dobu je v depresi. Samozřejmě, těžko mohla mlčet o problémech, které

poslední dobou obě prožíváte a k nimž patří také napětí v jejím vztahu s Gilesem.“ Kulantněji to Annabela říct nedokázala.

„Mně se s tím nesvěřila. Asi mě chtěla ušetřit v do^mnění, že jsem na tom příliš zle. Proto jsem si myslela, že se k ní jen chová...“

„Panovačně.“

„Přesně tak.“

Bylo zřejmé, že si lady Ordwayová svého synovce považuje a – jestli to, co jí prozradila Wilsonová je pravda, choval se plukovník ke své tetě velice pozorně.

Annabela proto nenucené přitakala. „Asi to tak opravdu je.“ Raději rychle obrátila list. „Mrzí vás moc, že Rosa nepřijela?“

„Tak trochu. Zato jsem nesmírně ráda, že vidím tebe, má drahá. Obzvlášť znamená-li to, že Rosa se vyléčí a dokonale zotaví.“ Lady Ordwayová se potutelně usmála. „Ale není to poprvé, co jste se jako dvojčata prohodily vid’?“

Annabela se zatvářila provinile. „Ale to už je dávno, když jsme byly ještě holčičky, navíc to byla jenom legrace, nikdy jsme toho nezneužily.“

„A slibuješ, že své roli dostojíš, dokud se Rosa nevrátí?“ otázala se lady.

„Myslíte, jestli to neprozradím plukovníkovi? Raději bych mu to neříkala, ale všechno záleží na vás, lady Ordwayová.“

Zatímco lady dumala, Annabela napjatě čekala na odpověď. Byla rozhodnuta bojovat za Rosu i za cenu

toho, že sestřině tchyni odhalí pravou tvář Gilese Stantona. K její radosti to naštěstí nebylo potřeba.

Po krátké odmlce řekla lady pomalu. „Mám dojem, že bychom si to měly nechat pro sebe. Mám Gilese velmi ráda a on je ke mně velice laskavý. Ale má v sobě cosi aristokratického... samozřejmě nesnáší, když se mu kdokoli staví do cesty. Na Rose se mu odjakživa něco nelíbilo, vlastně vždycky, ještě když byla dítě. Z toho, co říkáš, se zdá, že se to ještě zhoršilo, ačkoliv o tom nepadla zmínka.“

„Ale *proč* proti ní pořád něco má? Myslela jsem si, že do té doby, než se vloni vrátil z Francie, se ti dva nikdy neviděli.“

„To je pravda. Giles s námi pobýval v době letních prázdnin, kdy Rose naopak byla s tebou a s otcem doma v Temperley. Později pak odjel a deset let byl mimo, s armádou projel celou Evropu, Španělsko, Portugalsko, Francii, Vídeň... Dokonce Stephena ani Rosu nikdy neviděl po tom, když se vzali.“ Lady Ordwayová odvrátila hlavu. „Ale Stephena měl moc rád a Stephen ho doslova zbožňoval.“

Annabela lady Ordwayovou konejšivě pohladila. „Jestli vás to ještě bolí, nemluvte o tom. Jsem tu, abych vám pomohla zmírnit tu bolest. Ale víte co, mohlo by se mi podařit Gilese přimět nějak k tomu, aby své mínění o Rose změnil. Ta by se sama nikdy nehájila, nebojovala by za sebe. Co myslíte, dokázala byste tu naši záměnu dvojčat, kterou Gilese klameme, brát jako hru, při níž byste se i pobavila?“

„Ale snad ano,“ přikyvovala lady a mírně se usmála. „V tom případě se vyhneme tomu, že budeš muset odjet a Rosa naopak okamžitě dorazit. Ano, souhlasím.“

„Tak se do toho dáme! Hlavně abyste se bavila.“

„Nuže, má drahá, zasloužíš si pochvalu, co jsi ochotna udělat pro své dvojče.“

„Jen mě nepřechvalte, lady Ordwayová...“

„Měla bys mě oslovovat ,teto Lauro‘, jinak se brzy prozradíš,“ varovala ji lady. Vida, jak rychle se vžívala do hry! „A já si musím dávat pozor, abych ti před ostatními říkala Roso.“

„Správně, to musíme dodržovat, teto Lauro. Víte, nemůžu se dočkat, až uvidím Londýn. Já nejen že pomáhám Rose, zároveň prožiju vzrušující dobrodružství ve velkoměstě.“

„Půjdeš na něj opatrně, slibuješ, Annabelo?“

„Jak to myslíte?“

„Jsou jisté záležitosti, o nichž nechci, aby se Giles dozvěděl. Musíš se mít na pozoru.“

Přestože jí tato slova zněla záhadně, ujistila Annabela svou hostitelku, že bude co možná nejuvážlivější. Pak si pcvídaly o jiných věcech a Annabele se zanedlouho podařilo lady opravdu rozesmát. Líčila jí totiž, jak nemá ani tušení o společenském chování a že si navíc dosud neosvojila šarm a grácii, jaká se ve společnosti vyžaduje.

„Tomu nevěřím. Jistě to nebude tak zlé. Určitě i v Berkshire vědí, jak se chovat ve společnosti. Ale abychom se přesvědčily, hned zítra začneme s kurzem společenského chování. Nemůžeme si přece dovolit, aby

chudinku Rosu obvinili, že zapomněla všechno, co jsem ji naučila.“

„Nebude vás to unavovat?“ ptala se Annabela, kterou těšilo, že lady projevila takový zájem, ale trochu ji udivilo, že na tom staré dámě tolik záleží. Jde přeci jen o měsíc. A mockrát do společnosti nevyrazí!

„Kdepak, vůbec ne, naopak mě to bude bavit. Jestli Giles dodrží svá předsevzetí, že se chce víc bavit, bude třeba, abys věděla, jak se chovat.“

„Jak to myslíte, že se chce víc bavit?“ žasla Annabela.

„Právě proto najal více personálu. Teď když se natrvalo usadí v Londýně, má pocit, že by měl své přátele zvát častěji.“

„Natrvalo v Londýně?“ Annabela nevěřícně civěla na starou paní. „Natrvalo – to myslíte jako od této chvíle natrvalo,“ ptala se nevěřícně. „Ale Rosa říkala, že Giles teď na měsíc odjíždí do Francie, a právě proto že se Rosa musí vrátit, aby vám dělala společnost.“

„Nakonec se Giles rozhodl jinak. Během svého pobytu, má drahá, si tedy jeho i londýnské společnosti užiješ až až,“ stará dáma pohlédla na Annabelu. „A to sis přece přála, nebo ne?“

DRUHÁ KAPITOLA

„Ne,“ Annabela polkla nasucho. „Ne tak docela. Je pravda, že jsem chtěla vidět Londýn, to ano. Ovšem sotva bych se hnala do toho dobrodružství s takovou vervou, kdybych byla věděla, že budu muset před Gilesem hrát komedii celý dlouhý měsíc! Měla jsem za to, že většinu času budeme spolu samy dvě.“

„Ach Annabelo, jsem si jistá, že to zvládneš na jedničku. Co je to s tebou? Tohle vůbec nejsi ty!“

„Ale... ale já tomu nerozumím. Jestliže tady Giles zůstává, k čemu potřeboval, aby Rosa přijela?“

„Chtěl, aby zastala roli hostitelky. Mně ještě není úplně dobře.“ Lady si všimla Annabelina nazlobeného výrazu. „Nezlob se na něj, drahá. Za jedno se chce revanšovat svým přátelům za jejich pohostinnost, ale hlavně v Londýně zůstává protože vyřizuje naše záležitosti.“

„To je od něj vskutku velmi milé,“ podotkla Annabela, ale zřejmě ji lady nepřesvědčila. \ Lady zůstala v klidu. „Giles dává do pořádku majetkové záležitosti rodiny Ordwayovy, které již nesnesou odkladu. Stephen je zanechal v určitém nepořádku, což je nutno napravit. Když vezmeme v úvahu všechno vyřizování a k tomu ještě jeho povinnosti k Wellingtonovi, od té doby, co sem přijel, se Giles nezastavil.“

Annabela ji sotva slyšela. Ta novinka, že Giles zůstává v Londýně, jí byla velice nepříjemná. Společnou

záměnu si dvojčata naplánovala s tím, že plukovník bude převážnou dobu mimo Londýn, takže se s Annabelou sotva pozdraví. „On tu vážně celou tu dobu bude? Tady v domě také?“

„Má svůj byt v Mount Street, ale ten téměř neužívá. Koneckonců, tenhle dům a většina ostatních věcí patří teď jemu. Klidně mě mohl vystěhovat. Je tedy nadmíru laskavý, když nám dovoluje tu nadále bydlet.“

„Laskavý. Sotva by prospělo jeho londýnské reputaci, kdyby vám odmítl právo na domov. Vůbec si nedovedu představit, že by mohl něco takového udělat. Vždyť se jedná o jeho rodinu.“

Byla doslova v šoku. Předstírat Rosabelu a žít si v klidu londýnského domu s lady Ordwayovou, zatímco Giles Stanton je daleko v Paříži, je jedna věc. Ovšem zastupovat paní domu a dělat hostitelku, dodržovat přísnou etiku, když to vůbec neumí, a to všechno pod dohledem jeho kritického orlího zraku... dokáže to vůbec?

„Teto Lauro, nejsem si ani trochu jista, že to všechno zvládnou.“

„To musíš, Annabelo! Zvlášť když je na tom Rosa tak zle, jak říkáš. Ach Annabelo, drahá, prosím tě, ujmí se toho úkolu, už kvůli tvé sestře tě prosím!“ hleděla lady prosebně na Annabelu. „Uvědomuju si, jak moc po tobě žádám, ale slib mi, že v tom budeš pokračovat.“

„Nejdražší teto Lauro, myslím, že mně nic jiného nezbyvá. Nedovedu si představit, že by to Rosa zvládla. Ale od svého londýnského pobytu jsem si slibovala něco

docela jiného. Navíc se obávám, že co se společenských mravů týká, mám propastné mezery.“

„Jsem si jista, že si s tím poradíš a já ti samozřejmě v mnohém vypomohu,“ dodávala jí lady kuráž. „Nezapomeň, že Rosa si brala Stephena jako velice mladá dívka a po prvním roce manželství už tolik do společnosti nechodili.“

„Ale já nejsem ani z poloviny tak – tak... znala mravů jako Rosa! Ta dokáže přesně vystihnout, jak se v té které situaci má chovat, zatímco já se nijak zvlášť nestýkám ani se sousedy v Berkshire, není-li to nezbytně nutné. A už jsem zaslechla i narážky v tom smyslu, že ve společenském chování mám co dohánět. Vždycky jsem byla tak nějak svá. Dosud jsem byla toho názoru, že mě nikdo nebude...“

„Tvůj otec má na tom kus viny,“ přerušila ji lady důrazně. „Kolikrát jsem mu nabízela, aby tě během plesové sezony poslal do Londýna. Jenže pohodlí mu bylo přednější než výchova vlastní dcery. Ale nevěš hlavu. Jsi bystrá a inteligentní dívka, neméně šarmantní než moje Rosa. Nejprve tě sama zasvětim do tajů etikety a pak se zdokonalíš v tanci. Povíme Gilesovi, že po tak dlouhé době mimo ruch společenského dění potřebuješ drobet vypilovat mravy.“

Rosa samozřejmě navštěvovala spoustu plesů, nechyběla na žádném významném večírku! Vybavuju si, s jakou radostí chodila do společnosti.“ Lady vyprávěla s nadšením a jiskrou v očích, ale náhle jako by celá povadla a pohled se jí zakalil.

Annabela honem přispěchala s odpovědí. „Letos jistě ne, ale ta léta předtím...“ Raději nedokončila větu, když viděla, jak lady nešťastně pokyvuje hlavou. „Nebylo to možné,“ zareagovala lady. Žádných velkých společenských událostí jsme se s Rosou neúčastnily. Jen jsme sem tam navštívily pár přátel, tradičně povečeřely u Almacka. Plesů i večírků jsme se zdržely.“

Annabela tomu nerozuměla. Proč o tom mluví s takovým zármutkem? Ze strachu, aby její hostitelka opět neupadla do apatie, honem řekla. „Určitě mě naučíte spoustu věcí. Představte si, teto Lauro, že já neumím ani tancovat čtverylku, o valčíku nemluvě.“

„Ale já to samozřejmě dovedu. Netancovala jsem sice léta, ale dobře si pamatuju všechny figury. Možná bychom měly angažovat nějakého tanečního mistra, co říkáš? Přeptám se Wilsonové, ta ví všechno. Uvidíš, že se budeme dobře bavit.“

Nebýt neblahé novinky, kterou se dnes dozvěděla o Gilesově pobytu, určitě by Annabela měla velkou radost, jak teta Laura ožila a navrací se jí dobrá nálada. Tušila, že její hostitelka potřebuje především nějaký nový podnět, nějakou změnu, která by ji probrala z apatie a churavění. A právě to se stalo poté, kdy Annabela dorazila do Londýna a starou dámu požádala, aby ji zasvěcovala do tajů společenské výchovy. Chmurné myšlenky, které ji v souvislosti s tímto úkolem napadaly, si však Annabela nechala pro sebe.

Povídaly si dlouho do noci, přesto když se Annabela konečně odebrala na lůžko, nemohla oka zamhouřit. Pendlovky neúprosně odbíjely hodinu po hodině,

zatímco se trápila otázkou, jak po celý dlouhý měsíc dokáže přesvědčivě hrát vlastní dvojče. Když se jí víčka konečně zavřela, zdály se jí děsivé sny o tom, jak se dopouští jednoho společenského trapasu za druhým, až nakonec celý ten podvod se záměnou dvojčat vyšel najevo. Šokovala tím půlku Londýna včetně následníka trůnu.

Probudila se nevyspalá. V ložnici byla úplná tma a v domě ticho. Po chvíli, kdy oči přivykly temnotě, všimla si proužku světla, dopadajícího skrz okenice. Roztáhla závěsy a okenice otevřela. Venku byl dávno den a slunko osvětlovalo koruny stromů na náměstí Grosvenor Square. Otočila se, aby si prohlédla místnost. Ložnice byla menší než její doma, avšak s vyšším stropem, pohodlně a moderně zařízena. Nahlédla do skříně nabité dlouhými plášti, všelijakou obuví, nejmodernějšími klobouky a spoustou nejrůznějších doplňků. Mnoho těchto svršků se zřejmě delší dobu nenosilo, byly zastrčené vzadu, zatímco v popředí visely střízlivější šaty tlumených barev. Samozřejmě, Rosabela nosí stále ještě smutek.

Z domova přivyklá venkovskému ruchu, který se okny valil dovnitř, přišlo jí divné, že londýnské ulice tak nepřírozeně mlčí. Kolik může být hodin? Mrkla na hodiny na krbové římse. Deset! Jak mohla tak zaspát? Co si o ní pomyslí? Rychle se porozhlédla kolem. U toaletky stála půvabná fajánsová mísa a vedle ní ve džbánu voda. Annabela se v rychlosti opláchla a oblékla se do jednoduchých šatů, které si vybrala ve skříní. Byly zelenkavé se sametovým živůtkem. Pak už spěchala ven

z pokoje. Přešlapovala chvíli před dveřmi ložnice lady Ordwayové, ale když se odtamtud nic neozývalo, sešla dolů do salonu. Stůl byl neprostřený, nikde nikdo. Divná věc! Jen kus dál před ní na kolenou klečela služka a leštila mramor ve vstupní hale.

„Dobrýtro, madam, pa-pardon, madam, ale...“ omlouvala se koktavě.

„To nic. Kde... kde je plukovník?“

„Vyjel si na projížďku v sedle, madam. Den co den se poránu takhle projíždí.“

„Aha,“ řekla Annabela je stručně. „Mohla byste mi odemknout dveře ven?“

„Dveře ven,“ opakovala služebná nevěřičně. „Opravdu chcete jít ven? V tuhle hodinu?“ divila se služka dál.

„Ano, samo sebou, proč ne, když je tam tak krásně,“ ubezpečovala ji nic netušící Annabela. Bylo vidět, že to děvče má značné pochyby o zdravém rozumu mladé paní, ale samozřejmě bez dalšího vyptávání, ovšem s očima vykulenýma udělala, co se po ní žádalo. Annabela si to zčerstva rázovala k náměstí Grosvenor Square. Dvakrát ho obešla, zatímco na ni pouliční prodavači i poslíčkové hleděli s čilým zájmem. Někteří dokonce na chvíli zbrzdili chvatné tempo, zastavili se a zírali na ni. Annabela se domnívala, že je to tím, že je venku bez mužského doprovodu. Dokonce i v Berkshire bylo obvyklejší, aby mladá dáma vycházela ven pouze a výhradně ve společnosti muže. Až nastoupí ten nový sluha, musím mu říci, aby mě doprovázel, napadlo Annabelu. „Rosabelo!“

Těsně před ní Giles prudce zastavil svého koně a jedním švihem sesedl. „Co to tady proboha vyvádíš?“ rozčiloval se.

Annabela neměla tušení, o co mu jde. Co by vyváděla, prostě se prochází. Že ji komorník nedoprovází, kvůli tomu snad nemusí Giles tropit takové scény.

„Dobré ráno, Gilesi, vyšla jsem si na čerstvý vzduch, když máme tak nádherné ráno.“

Nakročil jejím směrem.

„Víš, kolik je hodin?“

„Tak něco kolem půl jedenácté. Dnes jsem vyspávala.“

Giles se po očku porozhlédl po hloučcích, které se nenápadně začaly kolem nich srocovat. „Raději půjdeme společně domů. Hej, chlapče!“ houkl na jednoho posluhu v davu a podával mu uzdu. „Odved’ mi koně do stáje. Seržant Goss si s ním poradí. Tak běž už,“ hodil chlapci minci. Poté Annabele nabídl rámě a vedl ji vzhůru ulicí Upper Brook Street.

„Děláš moc dlouhé kroky, Gilesi.“

„Rád bych byl rychle doma. Nemůžu se dočkat, až si promluvíme bez obecenstva.“

Annabela stále ještě pátrala v paměti, co ho mohlo tak rozčilit. Upřímně řečeno ji jeho nepřilíš džentlmenské chování dost popudilo.

„Mačkáš mě, Gilesi, to bolí. Pusť mě.“ Ignoroval ji a dál mašíroval vpřed. Annabela se patami zarazila do chodníku, odhodlaná, že dál už neujde ani krok. Teď už v ní všechno vřelo.

„Už zase projevuješ své vojenské manýry, Gilesi! Já ale nejsem žádný zajatec. Hodlám se vrátit domů tempem, na jaké jsem zvyklá, a přeješ-li si se mnou hovořit, ráda tě vyslechnu, pokud se mnou nebudeš jednat jako s vojákem při nástupu.“

„Přestože v jistém ohledu, jak jsme právě byli svědky, ti pobyt v rodném kraji příliš neprospěl, přinejmenším ti dodal kuráž,“ ohodnotil Giles její výstup a pokračoval. „Nu, ať je tedy po tvém. Milostivá slečno, dovolíte, abych vás doprovodil do místa, které je v současnosti vaším domovem? A smím vás zároveň požádat, zda budete ochotna se mnou při snídani pohovořit?“

„Souhlasím,“ prohlásila. Majestátně hodila hlavou a zavěsila se do něj jako zhýčkaná princeznička. Tohle její gesto ho pobavilo a nechtěně se zakřenil. Najednou vypadal docela jinak – neuvěřitelná změna, říkala si Annabela. Jak se uvolnil, z jeho tváře vyzařovala inteligence a smysl pro humor. Tenhle muž nebyl jen pohledný, byl výjimečně přitažlivý.

Bohužel se zanedlouho vrátil ke svým běžným způsobům. Jakmile vešli do domu, zaburácel diktátorsky: „Za deset minut v jídelně!“ \ Annabela na něj mlčky pohlédla, takže s povzdechem prohlásil: „Rosabelo, byla bys tak laskavá a sešla se se mnou za deset minut v jídelně? Prosím.“

„Za čtvrt hodiny,“ poopravila ho a suše dodala: „Děkuji, Gilesi, velice ráda.“

Sledoval ji, jak stoupá po schodech, a záhadně vraštil čelo.

Přesně za patnáct minut se Annabela objevila v jídelně, kde v tuto denní dobu bylo již prostřeno. Ze služebnictva zde však nikdo nebyl, takže předpokládala, že je Giles odvolal. Ten už seděl za stolem, před sebou měl rozložené noviny, od nichž vzhlédl, když ji slyšel přicházet.

„Když nic jiného, alespoň jsi dochvilná,“ poznamenal.

„To Goss mi prozradil, že si na to potrpíš. Jiné tvé přednosti, jako třeba zdvořilost, bohužel nezmínil,“ neodpustila si uštěpačnou poznámku.

„Prázdná zdvořilost mi vždycky přišla problematická. Ale prosím...“

Postavil se do pozoru, srazil patky, lehce se uklonil a spustil přehnaně. „Krásné dobré jítro, Rosabelo. Čím ti mohu posloužit k snídani? Dáš si toasty? S medem snad?“

Držela se, aby se nerozesmála. „Děkuji, ale obsloužím se sama,“ řekla skromně. Došla k vedlejšímu stolu, aby si podle chuti vybrala snídani. Nabrala si notnou porci chleba, másla i medu.

„Ty se nezdáš, ale docela ti chutná. Bývaly doby, kdy ses doslova nimrala v jídle.“

Sklouzla očima do svého talíře. Giles měl pravdu, Rosa by si ani doma v Temperley nenabrala tak obrovskou porci.

„Venkovský vzduch dělá skutečně divy a i na mě působil velice silně a v mnoha ohledech, Gilesi,“ odvětila mu pohotově.

„To vidím, dokonce i v tom, že vstáváš se slepicemi a řídíš se podle vesnického rozvrhu.“

Na tuhle jeho poznámku reagovala nesouhlasným pohledem. „Vzpomínám si, že než jsi odjela do Temperley, jakživo se nestalo, aby tě někdo zahlédl byt' jen vycházet z ložnice dřív než před polednem. Nebo mi chceš tvrdit, že jsi za tu dobu zapoměla, jak to tady ve městě chodí? Nebo tím chceš prosadit novou reformu – ani minutu nazmar, končí zahálka a kratochvíle? Protože z tebe se stalo ranní ptáče – tak alou do práce? Tak tím mě skutečně neohromíš. To je poněkud falešné gesto, nemyslíš? Nemluvě o tom, že se ztrapňuješ před personálem.“

Během jeho kázání znatelně zbledla. Ano, dneska ráno se opravdu zachovala bláznivě a dopustila se chyby. Tomu by ale Giles neporozuměl, a kromě toho mu to ani nemohla vysvětlit. Ale ten tón, slova, která pronášel, ji urážely. Rosabela nikdy nebyla ani marnivá, ani povrchní pecivál. Nečekaně se zvedla.

„Zjistila jsem, že vlastně nemám chuť k jídlu,“ řekla přidušeně. „Omluv mě.“ Kráčela ke dveřím.

„Zdaleka jsem neskončil.“

„Přeješ-li si se mnou hovořit o domě a jeho provozu, můžeme si o tom promluvit po obědě. Ale teď mě, prosím, omluv, půjdu se podívat, jak se daří tetě Lauře.“

Hned byl na nohou. „Nedovolím, aby se rozrušila. V poslední době se úspěšně zotavuje a já nedopustím, aby se jí přitížilo!“

Opovržlivě si ho změřila. „Myslel sis, že si k ní půjdu stěžovat? Nikdy jsem tetu Lauru našimi

šarvátkami neobtěžovala a nechystám se k tomu ani dnes. Avšak jestliže, jak sám říkáš, se zotavuje a začíná se víc zajímat o to, co se děje kolem ní, jistě jí neujde, jak se my dva neustále vadíme, pokud se ke mně nepřestaneš chovat jako řeznický pes, kterého prodali rasovi. Kde se setkáme? V knihovně?“

„V knihovně,“ zahučel.

Annabela stoupala po schodech a v duchu soptila. Ten Giles je nesnesitelný člověk! Dovede si živě představit, jak chudinka Rosa trpí pod přívalem kritiky toho agresivního tyрана. Není divu, že je na tom tak zle. Při své povaze potřebuje Rosabela v první řadě lásku a vlídné zacházení. Tak jemná a bezbranná bytost jako Rosa se Gilesovým nechutným útokům nedokáže bránit. Jej půvab, inteligence, smysl pro humor i vlastní úsudek ve vzájemných potyčkách s Gilesem zákonitě trpí. Jaké štěstí, že ačkoliv dvojčata byla podobou k nerozeznání, povahově se diametrálně lišila. Annabela nebyla ani zdaleka tak jemná a mírumilovná jako její sestra a taky ji hned tak něco nerozházelo. Lišácky se usmála. Ta lest, uchystaná na Stantonu, se jí vlastně zamlouvá čím dál víc. Jen ať se pan plukovník těší, jakou mu Annabela udělí lekci! Nebude to snadný úkol, protože Giles není žádný hlupák. Aby zabránila sebemenšímu podezření z jeho strany, nestačí se jen tajně zdokonalit v zásadách etikety. Bude si muset osvojit charakterové vlastnosti svého dvojčete, které jsou jí tak cizí. Musí mírnit svůj temperament a bojovnost, a naopak vštípit si Rosin jemnocit a snahu s každým vycházet v dobrém. Ale přísahala si, že to dokáže, děj se co děj.

Když Annabela vešla do ložnice, lady Ordwayová už byla vzhůru.

„Dobré jitro, má drahá. Vyspala ses dobře?“

„Ano, dobře, a vy, teto Lauro?“

„Děkuji za optání, Annabelo, drahá, prozradila jsem naše tajemství tady Wilsonové. Je to dobrá duše, slovo neprozradí, a navíc budeme potřebovat její pomoc.“

Wilsonová zírala na Annabelu, jako by stále ještě nemohla uvěřit tomu, co vidí. Drobet se vzpamatovala a vyhrkla. „Moc ráda vám pomůžu, s čím budete potřebovat, milostslečinko. Ale jedno si neodpustím, propáníčka, slečinko, dyť vy jste celá vaše sestra!“

„Vzhledem snad, ale jinak si moc podobné nejsme. Já se vás obou potřebuju nutně na něco zeptat. Co je špatného na tom, když půjdu ven?“

„Absolutně nic, má drahá,“ divila se lady. „Chceš-li, Wilsonová tě doprovodí; nebo Lily? Ti noví komorníci nenastoupí dřív než...“

„Ne, nerozumíme si, teto Lauro,“ přerušila ji Annabela. „Já už jsem dnes venku byla.“

„Už?“ lady Ordwayová s Wilsonovou si vyměnily užaslé pohledy. „Kdo tě doprovázel?“

„Vyšla jsem si sama.“

„Proboha,“ zbledla lady a na okamžik se zdálo, že nebude schopna větu dokončit. Annabela proto tázavě pohlédla na služebnou.

„Na mou věru, je nasnadě, že jste musela mít nějaký neodkladný důvod, milostslečinko.“

„Asi byste si měla zvykat oslovovat mě Rosabelo.“

„Madam, chci jen říct, že neznám žádnou paní, která by někdy vyšla na ulici před polednem, či spíš po jedné hodině odpoledne. Ani pány obvykle nevidáte v tuto brzkou dobu venku. Madam Rosabelo, nedokážu si představit, že by se pravá madam Rosabela něčeho takového dopustila.“

„Ale prosím vás, v tu dobu je půl dne pryč. Vy jste mi ale spáči, vy z města!“

„Prostí lidé, sloužící a pouliční obchodníci jsou na nohou od časného rána, madam, ale kdepak panstvo, panstvo nikdy.“

„Aha, tak proto...“

„Viděl tě někdo, Annabelo?“ zjišťovala lady s obavou v hlase.

„Služebnictvo a obchodníci. A taky Giles. No vidíte, Wilsonová, to mi vysvětlíte, jak to, že plukovník Giles byl tou dobou venku?“

„Pánové, a důstojníci obzvlášť, si dopoledne občas vyjedou do Hyde Parku na projížďku v sedle.“

„Říkal ti něco?“ otázala se lady.

„Byl překvapený,“ zhodnotila Annabela velmi jemně plukovníkův šok. „Ale zachoval se natolik džentlmensky, že mě doprovodil domů. Neměla jsem ponětí, čeho jsem se dopustila, takže mě jeho společnost nijak zvlášť netěšila.“

„Ach bože, čím dříve začneme s kondicemi společenské výchovy, tím lépe. Wilsonová, je čas na snídani,“ ozvala se lady. Annabelu těšilo, s jakou vervou se lady Laura ujala její převýchovy, ale teď musela

dodat. „Ehm... za pár minut se mám s Gilesem sejít v knihovně na kus řeči.“

„Budete probírat dnešní dopoledne?“

„Doufám, že tomu se vyhneme. Mám dojem, že mě chce zasvětit do svých plánů. Asi bych za ním měla jít, co myslíte?“

„Jak jinak! Nesmíme ho nechat čekat. Má práce nad hlavu! Naše důvěrné hodiny společenské výchovy si můžeme klidně přeložit na odpoledne. Udělám si pár poznámek, i když vím téměř jistě, že na něco zapomenou. Úplně mi to připomíná ty staré časy, kdy jsem Rosabelu ještě jako holčičku uváděla do společnosti. Wilsonová, tak co se děje? Dala bych si konečně snídani!“

Do knihovny přišla Annabela už připravená, že ji Giles nezaskočí, i kdyby ji ohledně její dopolední vycházky kladl ty nejrafinovanější otázky. K jejímu překvapení se o tom ani slovem nezmínil. Ve skutečnosti rozhovor proběhl docela hladce, vlastně se jí skoro omluvil.

„Najal jsem několik lidí, zatímco jsi byla v Berkshire. Uznávám, že to nebyl nejrozumnější krok, jenže zdejší situace byla neudržitelná. Hospodyně v domě znatelně chyběla. A nemohl jsem přece přijmout profesionální hospodyně s tím, že nebude mít dostatek personálu k ruce.“

„To je samozřejmé,“ přisvědčila Annabela mírně.

„Přiznávám, že jsem to zajištění domácnosti trochu uspěchal. Pravda je, že tvá nepřítomnost zde byla víc než citelná.“

„Chceš tím snad naznačit, že marnivost a kratochvíle nejsou mou silnou zbraní?“

„Ne,“ řekl odměřeně. „Vlastně ti s tetou Laurou dlužíme poděkování za to, jak ses v poslední době starala o chod domácnosti.“

„Ach, to opravdu moc děkuji,“ řekla Annabela docela upřímně. Od něj takovou pochvalu nečekala. Vzápětí však ji veškerá radost přešla a od té doby, bohužel, napětí mezi nimi sílilo a atmosféra v knihovně houstla.

„To neznamená, že bych na tebe tak docela změnil názor. Pořád ti nedokážu odpustit, jak ses zachovala k mému bratranci.“

„Doufám, že jednou přijde den, kdy mi konečně vysvětlíš, z čeho mě vlastně viníš. Samozřejmě bych uvítala, abys mi také předložil důkazy.“

Hloubavě se na ni zadíval. „Nezahrávej si se mnou, Rosabelo. Dobře víš, co jsi způsobila. A co se důkazů týká, ty přece znáš. I ten nejnestrannější čtenář by jich ve Stephenově deníku našel bezpočet. Nebo mi chceš namluvit, že o tom nevíš?“

Annabela si při těch slovech vybavila vyděšenou sestru, jak tehdy mluvila o dopisech i deníku. Celá nešťastná přísahala, že se ničím neprovinila. Proto se Annabela nebála čelit Gilesovým útokům a velmi klidně mu odpověděla: „Přesto bych si to ráda přečetla. I ty dopisy, které psal tobě.“

„Abys je mohla na kousíčky rozcupovat?“

„Ne, jen proto, abych se mohla hájit. Nebo jsme snad u válečného soudu, kde se obhajoba nepovoluje?“

Chvíli bylo ticho. Pak Giles konečně promluvil. „V současné době ti Stephenovy poznámky poskytnout nemohu, spousta věcí je stále nevyřešena a ještě dlouho potrvá, než všechny dokumenty roztrídím. Zároveň se pokouším prozkoumat, zda se mi podaří z té zmatené pozůstalosti zachránit alespoň část tetina majetku.“ Zostra na ni pohlédl. „Stále jsem přesvědčen, že právě ty bys mně mohla pomoci. Nebo odmítáš?“ i

„Už jsem ti říkala, že ti pomoci nemohu. Nemám tušení, co se s těmi penězi stalo.“

Giles vstal. „Stephen, pravděpodobně s tvou pomocí, utratil nejen veškerý výnos fondu, který založil jeho otec. Jedná se o nezanedbatelnou sumu. Kromě toho se zdá, že přesvědčil i svou matku, aby do toho vložila většinu svého podílu. Jak jste s těmi penězi naložili?“

Annabela si říkala, že nejlepší bude mlčet. Byla si jista, že ani Rosa nemá ponětí, kde ty peníze skončily. V této situaci se zdálo nejrozumnější raději se do žádných diskusí na toto ožehavé téma nepouštět.

„Chápej, já vím jistě, že bys mi mohla pomoci, kdybys chtěla, jenže ty raději mlčíš. Proč? Nemám nijak přemrštěné nároky. Všechny urgentní Stephenovy dluhy jsem uhradil, zajistil jsem tento dům, stejně jako menší apanáž pro tetu – to všechno z majetku mého strýce... Ten by byl zdědil Stephen, kdyby se byl dožil déle. Dovol, abych ti připomněl, že stačily pouhé tři roky, a to všechno by bylo jeho. Všechna kapitál, výnosy, tento dům... všechno.

Nejspíš ne na dlouho, neboť kdybyste se Stephenem obhospodařovali majetek rodiny Ordwayovy tím vašim

způsobem, velice záhy by nezbylo nic, všechno byste prošťustrovali!“

„Takže možná tě do jisté míry i těší, že Stephen umřel, takhle brzy,“ ostře se ohradila Annabela. Promluvila spontánně, aniž by si rozmyslela, co říká. Rozzlobilo ji, jak Giles obvinil Rosu. Ovšem jeho reakce byla blesková. Natáhl se k ní, popadl ji za ramena a zuřivě s ní třásl, rudý vzteky.

„Co to žvaníš, ty jedna...! Víš přece, jak jsem ho měl rád! Měl jsem Stephena strašně rád! Měl jsem ho mnohem radši než ty. Tobě šlo vždycky jen o sebe, ty jedna sobecká, marnivá falešnice! Jak si jen dovoluješ tvrdit, že jsem si přál jeho smrt! Přísahám Bohu, že nebýt tety Laury, ještě dnes bych tě vyhodil se vším všudy!“ Prudce ji od sebe odstrčil a rázoval přes pokoj k oknu. Stál tam, divoce dýchal, hleděl ven a snažil se uklidnit. Annabelu šokovalo, jak hrubě se na ni vrhl, ale zároveň se styděla. To mu neměla říkat, že si přál Stephenovu smrt, to přehnala.

Po chvíli ticha promluvila. „Neměla jsem to říkat, Gilesi, prosím tě, odpusť mi to.“

„Tos opravdu neměla,“ přisvědčil ponuře, aniž by se od okna otočil. „Nikdy jsem si nemyslel, že bych zdědil majetek Ordwayovy rodiny. Nechtěl jsem to ani nepotřeboval. Stephen byl o tolik mladší než já... Byl ještě chlapec, když strýček zemřel, a proto museli ustanovit správce majetku. Stephen by býval mohl dědit už v jednadvaceti. Léta, vlastně až do jeho smrti, jsem strýčka přesvědčoval, aby tuhle podmínku zahrnul do své závěti, ale bohužel, sir John byl neoblomný. Do své

poslední vůle nechal napsat, že dům přejde do Stephenova vlastnictví buď dnem, kdy přivede na svět syna nebo v okamžiku, kdy dovrší pětadvacet let. Do té doby směl Stephen žít z příjmů trustu, který pro něj založil, ale se základním kapitálem hýbat nesměl. Nikdy jsem nechápal proč. Ted' je můj bratranec po smrti a já se proplétám změtí tajů a záhad, chaosem nevyřešených záležitostí a nezodpovězených otázek.“

Ted' se k ní otočil. Stál vzpřímeně, lehce rozkročen, jako člověk, který se chystá odrazit něčí úder. V tváři byl bledý jako stěna. „Rosabelo, já se to musím dozvědět. Tak řekneš mi to konečně? Začínám si myslet, že Stephen... spáchal sebevraždu. Mám pravdu?“ Poodešel od okna až k ní. Stál u ní tak těsně, že se téměř do týkali řasami. Probodával ji očima. Po tom, co řekl a jak se na ni díval, doslova oněměla.

„Tak mi to, krucinál, řekni!“ zahřímal.

Na takovou situaci nebyla Annabela vůbec připravená. Když Stephen Ordway zemřel, oznámili jí a otci že to byla nešťastná náhoda. Prý spadl ze schodů a zlámal si vaz. Ani během svého pobytu v Temperley Ro sa víc o smrti svého manžela neprozradila. Samozřejmě nikoho ani v nejmenším nenapadlo, že by mohlo jít! o sebevraždu.

O krůček poodstoupila. Giles se ani nepohnul a sledoval každý její pohyb z těsné blízkosti, což nebylo zrovna příjemné. Čekal, co odpoví. Proboha, říkala si v duchu, musím něco říct.

„Proč si to myslíš?“ zeptala se obezřetně.

TŘETÍ KAPITOLA

„K čertu s tebou! Vy ženy, všechny jste stejné, jen samé vytáčky.“ Svým běsněním se Giles nepříliš úspěšně snažil zakrýt hlubokou lítost nad tragickým odchodem bratrance. Annabela se snažila neztrácet trpělivost a co možná nejupřímněji mu odpověděla.

„Nijak se nevytáčím. Nebyla jsem u toho, když Stephan spadl. Jen prostě nechápu, proč si něco takového myslíš?“

Trhl sebou a začal rázovat sem tam po místnosti. Pak řekl sklesle. „Je to celé až příliš záhadné. Vypytať jsem se – ach ne, nemusíš se ničeho obávat, zachovávám maximální diskrétnost,“ zadíval se na ni opovržlivě. „Kromě jeho osobního lékaře jste ty a teta Laura byly jediné, kdo ho do poslední chvíle směl navštěvovat.“ Už zase stál těsně u ní. „Spadl můj bratranec opravdu nešťastnou náhodou, nebo se úmyslně zřítíl? I to je možné, že? A docela pochopitelné. Chudák chlapec, neunesl tíhu všech problémů, topil se v dluzích, žena mu byla nevěrná...“

„Nevím,“ špitla Annabela. Tohle bylo mnohem větší sousto, než jaké si představovala, když se tak lehkovážně rozhodla zosobnit své dvojče. Jedním si však byla rozhodně jistá. Rosabela svého manžela nikdy v životě nepodvedla. Jak znala svou sestru, něco takového bylo pod její úroveň a silně se protivilo její povaze. V jistém

ohledu měl Giles přece jen pravdu. Rosabela svého muže nemilovala tak, jak se na ženu sluší. Provдалa se za něj hlavně proto, aby se zavděčila své kmotře, a velice toho litovala.

„O jednom tě mohu ujistit,“ prohlásila pevně Annabela. „Stephen měl možná dluhy, ale jeho žena mu nevěrná nikdy nebyla!“

Tu větu Giles ignoroval. „Jestli jeho smrt byla nešťastnou náhodou, proč nad ní visí takové tajemství?“

„Musíš se zeptat tety Laury. Mě se neptej, nemohu to s tebou rozebírat. Dala jsem tetě Lauře své slovo, že se o Stephenově smrti nebudu s nikým bavit.“

„Je ti snad jasné, že něco takového po ní nemohu žádat. Ztratila jediného syna, kterého milovala! Ale nespolehej se na to, že nakonec nezjistím, jak se to skutečně přihodilo. A jak je Bůh nade mnou, pak si mě nepřej!“

„Trest smrti hez soudu, něco takového mi uchystáš?“

„Dal jsem ti šanci.“

Annabela mu chtěla oponovat, ale náhle si uvědomila, jak je to marné. Vztek, zlost a předsudky s ním cloumaly.

Ovládla svůj hněv a řekla co možná nejklidněji. „Gilesi, rozmysli si to dobře. Jsi přesvědčen, že děláš správně? Teta Laura se pozvolna navrací k životu. Chceš jí znovu rozjitřit nezacelenou ránu? Skutečně nevím, jestli Stephen spáchal sebevraždu. Ale řekni upřímně, jestli to vypátráš, co dobrého ti to přinese? Život mu to nevrátí, zato teta Laura zcela určitě utrpí další trauma.“

„Dovedu si představit, že to by se ti hodilo.“ Jakmile vyslovil tu poznámku plnou hořkosti a opovržení, všechna její snaha domluvit se po dobrém se vytratila.

„Jsi nesnesitelný,“ vyhrkla. „Nejlepší pro všechny bude, když se vrátím do Temperley, a to natrvalo.“

„To nepůjde. Jak jsem ti říkal předtím, než jsi odjela, máš vůči Ordwayové rodině dluh, a přinejmenším ten musíš splatit. Bůh ví proč, ale teta Laura si tě oblíbila.“

„I já ji mám moc ráda, na to nezapomínej!“

„Takže zůstaneš v Londýně a budeš jí dělat společnost. Až se plně zotaví, teprve pak se můžeš vrátit do Temperley.“

„A do té doby budeme žít kde?“

Díval se udiveně.

„No tady přece!“

„V neustálém strachu, že nás vystěhuješ, jakmile tě neposlechnu, nemluvě o tom, že kvůli Stephenovým dluhům jsme na mizině? To jsou vskutku skvělé vyhlídky. Víš, Gilesi, nezapomněla jsem, co jsi, pro změnu, ty slíbil, než jsem se vydala do Temperley.“

„Všechny dluhy jsem vyrovnal nedlouho po tvém odjezdu z Londýna.“

Annabela na něj nevěřicně civěla.

„Klidně se div. To sis vážně myslela, že bych tetu Lauru nechal na holičkách? Jisté je, že teď je její budoucnost zajištěna, a tím pádem i tvoje. A tento dům je vám oběma k dispozici tak dlouho, jak budete chtít.“

„I kdyby ses oženil?“

„Nemám v úmyslu se hned tak ženit.“

Náhle se cítila zmožená. Za krátký časový úsek absolvovala škálu emocí – vztek, zášť, zmar, lítost a teď, je to až neuvěřitelné, ale ano – tímhle ji mile překvapil.

„Gilesi, možná mi nevěříš, ale jsem ti opravdu vděčná za to, co jsi udělal pro tetu Lauru. I... pro mě.“

„To je přece samozřejmost.“

„Vím, že mě nemáš rád a nemohu s tím nic dělat, jen doufat, že časem zjistíš, jak jsi byl nespravedlivý. Do té doby... se pokusíme, aby třecích ploch mezi námi bylo co možná nejméně. Nemohu-li se vrátit do Temperley asi nám nic jiného nezbyvá.“

„To asi nepůjde. Jen jsem čekal, až přijedeš, sám musím na pár dní odcestovat. Nejedu nadlouho. Až se vrátím, budu se věnovat společnosti a zábavě. Tolika známým jsem dlužen pozvání. A ty se ujmeš role hostitelky.“

„Služebnictva máme dostatek?“

„Ne docela, požádal jsem zprostředkovatelskou kancelář, aby nám poslali dva komorníky Whitcroftovi k ruce. Možná bude potřebovat ještě třetího, to případně zařídíš. A ta nová hospodyně možná potřebuje někoho do kuchyně, musíš si s ní promluvit. A mezitím se budeš věnovat tetě Lauře.“

„Ano, pane. Rozkaz, pane,“ zaslutovala Annabela. „*Musíš, udělej, zařid'* – kouzelné slovíčko neznáš? Už jsi někdy řekl *prosím*, když jsi o něco žádal? Nebo snad bydlíme v kasárnách?“

„Promiň,“ omlouval se strojeně. „Už jsem ti říkal, že na ty zdvořilostní fráze nejsem. Ale samozřejmě i já jsem ti vděčný za pomoc.“

Až teď si všimla, že Giles je velmi unavený. „Ráda pomůžu. Tak ti alespoň dokážu, že jsem jiná, než si myslíš.“

„To nebude snadné,“ opět mu v hlase zazněl ten ironický podtón. „Ale teď na čas vyhlásíme příměří.“

Annabela si zhluboka oddychla a spěchala za lady Ordwayovou, oznámit jí tu novinu. Když teď bude Giles pár dní pryč, mohou dohnat Annabeliny mezery ve společenském chování.

„Neseš mi skvělé zprávy, má drahá,“ radovala se lady Laura.

„A já mám další. Wilsonová objevila tanečního mistra, který přijde zítra k nám. A dále, madam Thelwellová, která se těší účtě těch nejvyšších kruhů, je ochotna dávat ti kondice společenské výchovy.“

„Myslela jsem si, že se toho ujmete vy sama.“

„Brzy se unavím, má drahá, ale vezmu si na starost jiné věci. Nutně si musíš obměnit šatník, abys mohla oslňovat hosty. Kdysi jsem pomáhala Rose v oblékání. Zbožňovala jsem ty chvíle strávené v módních salonech. Myslím, že salon madam Fanchonové si stále drží vysokou úroveň.“

„Všimla jsem si, že Rosa má skříň plnou nepřeborného výběru překrásných modelů. Řekla bych, že to stačí,“ namítla Annabela.

„To je jedna z věcí, kterou se budeš muset naučit, mé dítě. Když chceš jít s módou, musíš mít na sebe ty nejvyšší nároky. Jaképak „stačí“, to slůvko vypuť ze svého slovníku.“

„Prokristapána, dítě, cožpak tebe neláká poříditi si nějakou parádu?“ lady byla zjevně ve svém živlu.

„To ano, ale jak to zaplatíme?“ strachovala se Annabela.

„To nech na mně, má drahá. Giles mi zařídil slušnou rentu a pro mě bude velkým potěšením utrácet za módu. Samo sebou, i pro sebe si nechám ušít nějaký model. Tak hlavně už neprotestuj, jsme domluveny.“

V dalších dnech Annabela podstupovala intenzivní kursy, jejichž cílem bylo udělat z ní opravdovou dámu.

Některé poučky jí přišly vážně pro kočku, doslova absurdní, přesto se je pokorně učila. Vzhledem k tomu, že byla bystrá dívka, velmi záhy ovládala dokonale veškerá pravidla. Mezi ně patřilo například, že musela zkrátit svůj přirozeně dlouhý krok a naučit se roztomile cupitat, znala přesně, jak hluboko smí kývnout hlavou při souhlasu, uměla vykouzlit několik různých pukrlat – neutrálnější, nebo naopak důvěrnější, podle vztahu k osobě, s níž se zdraví. Bezvadně ovládala škálu konverzačních témat, ať už u stolu, při hře na procházce, na plese či při odpoledních návštěvách. Také ji naučili znát jménem všechny, kteří jsou zbožňovanými či vysoce uznávanými osobnostmi v nejvyšších kruzích, jakož i ty proklínané, o nichž se za žádných okolností nesmí zmiňovat.

„Samozřejmě, je příliš brzy pomýšlet na druhý sňatek, paní Ordwayová,“ ubezpečovala ji paní Thelwellová. „Ovšem dobrá a včasná příprava je na místě. Vůbec neuškodí, když člověk má jisté informace, kdo by asi přicházel v úvahu.“ Učitelka mravů na

Annabelu vyrukovala s velmi podrobným seznamem potenciálních ženichů. Byl opravdu dokonalý, našli se zde staří mládenci i vdovci. Annabela se musela v duchu smát, neboť tam figurovalo i jméno Philipa Winbolta. Když se o něm zmínila paní Thelwellové, dostalo se jí nepřilíš povzbudivé odpovědi.

„Ach, ano, vnuk lorda Winbolta, okouzlující mladík a skutečně vhodná partie. Bohužel sem do Londýna, do Arlington Street, zajíždí jen zřídka, navštívit dědečka.

Po strýci zdědil Shearing Hall, dům s pozemky v Berkshire, a převážně se zdržuje právě tam. Není velkým vyznavatelem městského života. Pochybuji, že se vám podaří vídat ho natolik často, abyste se s ním mohla blíže seznámit.“

Annabela se lehce usmála. Winbolta znala velmi dobře. Byl totiž jejich nejbližším sousedem v Temperley a často je i navštěvoval. Jejich hospodyně Becky tvrdila, že si k nim chodí vybrat nevěstu, jenže Annabela o něj nestála. Winbolt nebyl její typ, tak přeslušný a přeuctivý by vyhovoval spíš Rose.

Annabela si promluvila s novou hospodyní o věcech, které je třeba vylepšit. Oproti tomu, jak byla zvyklá z domova, tu některé věci fungovaly jinak, ale po svých zkušenostech z vedení otcova domu nepochybovala, že domácnost na Upper Brook Street hravě zvládne.

Její společenský život, to byla jiná, ale i tuto činnost si oblíbila. Paní Thelwellová na ni měla vysoké nároky, ale Annabela tušila, že je mezi svými posluchačkami velice oblíbena. Byla nadšenou učitelkou společenských mravů, velmi korektní a distinguovaná dáma,

přesvědčená o tom, že jediným cílem každé mladé dívky je získat bohatého perspektivního ženicha, ať už mladého, nebo podle jejího názoru raději pána v letech.

„Pochopte, madam, že muži starší a zkušenější jsou citově mnohem stářejší. Navíc nezapomínejme, že takový muž ve zralém věku již sklízí ovoce svých úspěchů. Kupříkladu takový lord Osborne, jaký ten má palác na náměstí Portman Square. Je to nádherný dům plný skvostného nábytku, cizokrajných koberců, význačných uměleckých děl. Jak ten je oddán své mladé choti. Není chvíle, aby se jí nevěnoval, doslova ji nosí na rukou.“

Annabela se tvářila tak, že paní Thelwellová honem dodala. „A samozřejmě takových je víc, no... jako třeba... teď honem se mi nevybavují jména. Ach bože, madam, musíte si myslet, že jsem strašlivá zmatkařka.“

„Paní Thelwellová, vy jste doslova poklad, hluboká studnice vědomostí a informací ze života společenské smetánky. Jsem vám nesmírně vděčná za všechny ušťědřené rady. Sice se v dohledné době nechystám vdávat, ale vaše výuka je pro mě cennou zkušeností, kterou záhy maximálně využiju. Nyní se bez obav opět můžu vrhnout do víru společenského života.“

„Paní Ordwayová, jste natolik okouzlující bytost, že lehce odrazíte veškerou kritiku. A společnost vás teď, kdy jste sama za sebe, přijme jistě víc než vřele.“

Annabela se zarazila. Co tím její učitelka myslí? „Jak – sama za sebe, tomu nerozumím,“ žádala o vysvětlení.

„Promiňte, madam, nemyslela jsem na to, co říkám,“ omlouvala se paní Thelwellová sklíčeně.

„Mám-li být opětovně uvedena do společnosti, musím si věřit, a proto se potřebuji dozvědět, co se o mně šušká.“

Učitelka chvíli váhala, ale nakonec přece jen spustila. „V žádném případě se vás nechci dotknout a ani ve snu by mě nenapadlo tohle říkat před milostivou paní, ale když jinak nedáte...“ Teď ještě víc ztišila hlas. „Za manželova života jste se příliš nezajímala o společenské radovánky, proto není divu, že nevíte, co se proslýchá. Pan Ordway... nebožtík pan Ordway...“ byla evidentně v rozpacích.

„Chcete říct, že byl na seznamu nežádoucích,“ pomáhala jí Annabela.

„To bych až tak netvrdila, spíš byl, abych tak řekla, kontroverzní.“

„Aha.“ To jsem se toho dozvěděla, blesklo Annabela hlavou.

„Doufám, že jsem se vás nedotkla. Jsem si jista, že kdyby žil, společnost by jistě časem překonala nepřízeň, kterou vůči němu chovala,“ chlácholila ji učitelka. „Vůbec ničeho se neobávejte, drahá paní. Předpovídám vám obrovský úspěch.“

Annabela jí byla vděčná, že ji varovala před tím, co se přetrásá. Usmála se na ni a zalichotila jí. „Pokud se tak stane, lví podíl na mém úspěchu patří vám. Ještě jednou vám mockrát děkuji.“

V tom okamžiku vešla lady Laura v doprovodu balíčky obtěžkané Wilsonové.

„Dobrá večer, paní Thelwellová. Roso, drahoušku, pohled! Už poslali šaty ze salonu Fanchonové. Jistě šli až do noci, aby zakázku včas odevzdali, zlatíčka.“

Zbytek večera strávily zkoušením a obdivováním nových modelů. V noci se však Annabeliny myšlenky opět zatoulaly k rozhovoru s paní Thelwellovou. Musela myslet na Rosu a její život se Stephenem. Učitelčina slova jí vlastně nijak zvlášť nepřekvapila.

Annabela ani Becký si Stephena nijak neoblíbily, když je s Rosabelou přijeli navštívit. Zajeli k nim jen jednou, nějak těsně po svatbě. Stephen byl velmi přitažlivý, něžný blondýn s modrýma očima, štíhlé a urostlé postavy. Když ho prvně viděly, imponoval jim až do očí bijící šarm toho mladíka.

Ale jak šel čas, mladý pán se na venkově začal nudit. Začal se chovat nepřístojně, shazoval Rosu, když ho chtěla zavést ke starým známým nebo mu ukázat oblíbená místa svého dětství. Urážel a zesměšňoval jejich rodinné přátele, kterých si dvojčata léta vážila. Později se ani příliš netajil svým pohrdáním těmi vesnickými balíky, což okolí mohlo sotva překousnout. Nikdo nelitoval, když se manželé Ordwayovi měli k odjezdu. Vícekrát do Temperley už nezavítali, ani Annabelu nikdy nepozvali do Londýna. Rosabela sice pravidelně psala, avšak po té jediné návštěvě doma bylo i z jejích dopisů patrné jisté odcizení.

Stephen již nežije, avšak zanechal nějakou neblahou stopu na duši svých nejbližších pozůstalých, na lady Lauře, Rose i Gilesovi. Co ten Giles, co je to za člověka? Zloduch? Nebo bral Stephena jako o mnoho let mladšího

chlapce, jehož si zidealizoval a za jehož smrt se nyní musí pomstít? Že by si Stephen i Gilese podmanil svým andělským zjevem? Nelze zapomenout ani na to, že Giles svého mladého bratrance v posledních letech vídal jen vzácně.

Už začínala téměř usínat, když si náhle vybavila sebe před deseti dny, kdy opouštěla Temperley. Plna optimismu se smíchem přesvědčovala Rosu, že jejich záměna určitě dobře dopadne. Už byla skoro u dveří, když ji Rosa chvatně popadla za ruku a zašeptala: *„Dala jsem tetě Lauře své slovo, že s nikým o Stephenovi nepromluví, ale nesmím tě nechat odejít, abych tě nevarovala. Měl pár podivných přátel. Dej na sebe pozor a zbytečně neriskuj!“*

Rose velmi záleželo na tom, aby si vzala její výstrahu k srdci. Ale co myslela těmi podivnými přáteli? A proč považovala za nutné ji varovat, zmínit se o svém manželovi, přestože se jeho matce zavázala mlčením? Annabela se převalovala na posteli. Co zprvu vypadalo jako zábavné dobrodružství, k němuž se ráda propůjčí především proto, aby si sestra mohla prodloužit pobyt v rodném domě, se pozvolna mění v komplikovaný případ, jako vystřižený z detektivního románu. Přesto, jestli se podaří zinscenovat návrat Rosabely Ordwayové do londýnské společnosti, nebyla tu zbytečně. Tolik záleželo na tom jak se situace vyvine během příštích dnů!

K Annabelině radosti Gilese jeho obchodní záležitosti přinutily zdržet se mimo Londýn déle, než původně plánoval. Nakonec se vrátil až o víc než o týden

později. Přijel brzy po ránu a vypadal po cestě velmi unaveně. Annabela už byla na nohou. Stále si nezvykla, že ve městě den začíná v poledne. Ven sice nevycházela, ale vzhůru bývala denně už od osmi.

„Gilesi, tak ses vrátil,“ \ nala ho.

„Dobré ráno, Roso. Doufal jsem, že vklouznu do svého pokoje, kde se vykoupu a oholím, a nikdo mě takhle časně neuvidí. Co že nespíš?“

„Vypadáš dost unaveně. Nejspíš jsi měl namáhavou cestu. Mám ti poslat pro něco k jídlu?“

„Měl jsem kávu, když jsem vystoupil z kočáru. Cesta byla skutečně úděsná.“

„Běž klidně nahoru. Povím Brooksovi, ať ti připraví snídani, až se vykoupeš. Za jak dlouho může servírovat, půl ti hodiny stačí?“

„Dvacet minut. Jak to, že už jsi vzhůru?“ zopakoval zamračeně.

„Nemůžu spát, když je venku denní světlo. Ještě jsem se nedokázala zbavit venkovského režimu. A pak, je tady tolik práce.“

„Pořád ještě chceš udělat dojem, Rosabelo?“

„To by byla marná snaha,“ odsekla Annabela.

Po dvaceti minutách, když scházel dolů k snídani, vypadal už o poznání lépe.

„Ty se mnou neposnídáš?“ tázal se.

„Mohla bych, jestli se mnou nehodláš jednat jako při nástupu regimentu.“

Zhluboka se nadechl. „Pokusím se. Tak pojď, přisedni si,“ vyzval ji.

„Nechceš mi povyprávět, cos vlastně dělal?“ vybídla ho, když zasedli.

„Nic zvláštního, ale pár želízek se mi přece jen žhavi v ohni,“ dodal neurčitě. „Rád bych ale věděl, co se odehrává v té tvojí hlavince.“

„Jestli zase začínáš, jdu od stolu.“

„Ne ne, prosím, zůstaň. Povyprávím ti, jak jsem pořídil na cestách. Ověřoval jsem si některé poznámky ve Stephenově deníku.“ Annabela ztuhla, ale přestože si toho všiml, neřekl ani slovo. „O člověku jménem Da Costa.“ Čekal. „To jméno ti nic neříká?“

„Ne jakživa jsem ho neslyšela.“

„Nejdřív jsem po něm pátral v hospodě, v takové zatuchlé špeluňce blízko Woolhamptonu na Bath Road.“

Annabela upustila nůž. „Ale to je nedaleko Temperley,“ žasla.

„O tom jsem neuvažoval, je to náhoda,“ ptal se, když jí podával čistý nůž.

Svým chováním ji znervózňoval. „Co jiného,“ odvětila. „Nevím. Proč nejíš?“

„Protože tě poslouchám a jsem napnutá, co bylo dál.“

„Tak tedy, v té putyce jsem se ptal na Da Costu. Hospodský ho znal, ale vůbec se mu nechtělo mluvit. Nakonec jsem ho donutil.“

„Jak? Škvařils mu nehty na nohou?“

„Prostě jsem ho podplatil. Svěřil se mi, že ten Da Costa se u nich scházel s někým dalším.“ V tom okamžiku Giles bedlivě sledoval každý pohyb její tváře. „S mužem jménem Selder.“

Annabela čekala a Giles na ní visel očima. Nakonec promluvila. „No a? Řekl ti, proč se scházeli?“

„Jsi dobrá, vážně,“ lichotil jí ironicky. „Nehrálas u ochotníků, zatímco jsi pobývala v Berkshire? Hraješ obdivuhodně. Když jsem se o Selderovi zmínil minule, měl jsem pocit, že vyskočíš z kůže.“

„Co to povídáš? To jméno jsem v životě neslyšela...“ Pak se zarazila. „Kdy že to bylo?“

„Teď budeš tvrdit, žeš zapoměla? Nezdá se ti, že zacházíš až příliš daleko? Tehdy jsem se právě vrátil z Londýna. Jak jsem objevil ty Stephenovy deníky. O té aféře jsem však věděl už předtím – i to jsem ti říkal, že mi o tom Stephen psal. K čemu ta komedie, Rosabelo, oba dobře víme, že Selder byl tvým milencem.“

Vyskočila, až převrhla židli.

„Už dost, to stačilo!“ Nahnula se k němu přes stůl. „Naposledy ti říkám, *plukovníku*, že jsem nikdy v životě nebyla Stephenovi nevěrná. Jestli Stephen něco takového ve svých denících zmiňuje, což nevím, protože mi je odmítáš ukázat, pak lže, nebo byl blázen. Jakživo jsem neměla milence. Slyšíš mě?“

„Těžko tě můžu neslyšet, rveš jako žena nádeníka.“

„Proboha, dej mi už pokoj. Co ještě chceš? To si mám beze všeho nechat líbit všechny ty urážky, jimiž mě častuješ, a snad se ti ještě omluvit, poprosit za odpuštění a přísahat, že už to nikdy neudělám?“

„Když už Stephen nežije, jakou by to mělo cenu? A proč se stále vyptáváš na jeho deníky? Už před Velikonocemi jsem ti nejdůležitější řádky ukázal.“

„Opravdu? Tak mi je ukaž ještě jednou a hned!“

„Nechápu, kam míříš, ale ať je po tvém. Jdu pro ně, sejďeme se v knihovně za dvacet minut.“

Annabela se zhroutila zpátky do křesla. Celá se třásla. Bože, to byl výkon, takhle si vymýšlet. Giles musel Rosu trápit s tím Selderem už před Velikonocemi. Zatraceně, škoda, že jí sestra neřekla víc. Za okamžik už věděla proč. Rosabela přece dala slovo lady Lauře, že za žádnou cenu o svém manželství ani okolnostech vedoucích ke Stephenově smrti s nikým nepromluví.

Jakkoliv zle na tom byla se zdravím, slib by neporušila, a to ani vůči vlastní sestře, dokonce ani na vlastní obranu ne. Rosabela by nikdy nikoho nepodvedla, a svého manžela už vůbec ne.

Annabela její postoj včetně jejího mlčení sice chápala, důsledky z toho plynoucí se jí však velmi citelně dotýkaly. Byla v situaci, kdy jako by s Gilesem bojovala s jednou rukou svázanou. V duchu svolávala na pomoc veškerý svůj um a důvtip. Co ten deník, dozví se z něj alespoň něco? Třeba jí odhalí něco, co Giles přehlédl. I když to je málo pravděpodobné – jistě ho Giles pročetl důkladně, stránku po stránce. Přesto ten deník musí vidět. S tím přesvědčením se odebrala do knihovny.

Giles před ni rozložil dojemnou sbírku papírů a omšelých notesů s okousanými rohy.

„Jak můžeš tvrdit, že té čmáranici rozumíš?“ uhodila na něj. „Polovina z toho je nečitelná a ta druhá jsou bláboly, které nedávají smysl.“

„Totéž jsi tvrdila minule.“

Díkybohu, pomyslela si v duchu a nahlas řekla. „Což tomu na pravdě neubírá.“

„Podívej se tady... a tady... nebo tady,“ ukazoval jí Giles. „Vidíš sama, o vás obou se vyjadřuje jednoznačně.“

Prolítla ty řádky očima a poté, v obličeji bílá jako stěna se otočila na plukovníka. „Mnohá slova nerozluštím, jen odhaduji jejich smysl.“ Mluvila velmi potichu, ale s důrazem, z něhož se ježily vlasy. „Jak... kdo se vůbec opovažuje dávat mé jméno do souvislosti s tímhle svinstvem?!“

„Je mi líto, ale já jsem ti je nenutil. Sama sis je vyžádala.“

„Ale Gilesi, nemůžeš přece tyhle nechutnosti brát vážně. Svědčí jen o tom, v jakém duševním stavu se při psaní těch řádků nalézal jejich autor.“

„A čím vinou asi?“ Annabela byla ohromena. Krátce si ho změřila, už už otvírala ústa, ale nakonec se rozhodla, že se s ním nebude hádat.

Giles jen mávl rukou a přešel k oknu.

Není divu, že se Rosa složila, jestliže ji její manžel a pak i Giles obviňovali z takové špíny. Samotné Annabele se teď dělalo nevolno. Musí se ale hbitě dát dohromady, aby mohla očistit Rosinu pověst.

„Jedno nechápu, Gilesi: proč jsi tak umíněný a za každou cenu věříš nejhoršímu? Určitě jsi ani neposlouchal, čím jsem se hájila. Proč tak zarytě trváš na svém?“

Celou dobu mluvila k Gilesovým zádům. Až teď se k ní obrátil, s tváří ve stínu.

„Jako malou jsem tě nikdy nepotkal,“ spustil klidným hlasem. „Pokaždé, když jsem v létě pobýval u Ordwayů, bylas na prázdninách doma, u otce a sestry. Teta Laura tě pokaždé vychvalovala, jaká jsi báječná dcera, něžná, hodná a milující – libovala si, jak je ráda, že tě adoptovala. Už tenkrát tě Stephen podezíral.“

„A z čeho, prosím tě?“

„Měl pocit, že sis cestu do tetiny náruče vydobyla na jeho úkor.“

„Co je to za hloupost?“

„Opravdu si to myslel. To mu na sebevědomí nedodávalo. A navíc ten otcův testament, kde rozhodl, že Stephen nesmí dědit dřív než v pětadvaceti. To ho dost ničilo. Ve čtrnácti patnácti letech mu ta doba přišla jako věčnost. Navíc, protože otec ho odvrhl, tím spíš se upnul na matku. A čím víc ta tě hýčkala, tím opuštěnější se Stephen cítil.“

„Ale teta Laura ho milovala!“

„Vím a taky jsem mu to říkal. Jenže neposlouchal. Byl přesvědčen, že se mezi ně úmyslně tlačíš. Musím uznat, že z jeho pohledu vzato, jak to zmiňuje ve svém deníku, to působí věrohodně.“

Annabela se na chvíli zamyslela. Pro ni z toho jasně plynulo jakési rozpolcení Stephenovy osobnosti jako muže dvou tváří, čemuž by Giles nevěřil. Zeptala se pomalu. „To ti nikdy nepřišlo divné, co ti povídá? Nikdy jsi nenabyl dojmu, že s tebou manipuluje?“

„Jinoch jeho věku? To je absurdní! Znal jsem ho od narození, prosím tě! Byl to skvělý kluk, čestný, upřímný a otevřený. Nikdy nebyl silná osobnost, ale taky žádný

slaboch. Nebyla v něm špetka záludnosti! Varuju tě, Rosabelo, nedopustím, abys ve snaze. obhájit vlastní kůži házela špínu na Stephen! Naopak, nejhlubší příčinou jeho neštěstí od začátku až do konce jsi byl ty!“

„Byl nešťastný, o tom není pochyb, ale věř mi, že ne mojí vinou. Teta Laura, jak asi víš, má ráda všechny stejně, ale Stephen přímo zbožňovala. Byl jejím jediným synem. Dala mu všechno na světě.“

„I manželku, o kterou nestál?“

ČTVRTÁ KAPITOLA

Ta kousavá narážka ji doslova omráčila. „Co to povídáš? Chceš snad říct, že jsem si na něj políčila a dohnala ho k svatbě?“

„Stephen žil v přesvědčení, že ho tetu Laura ke sňatku s tebou více méně donutila, protože to byl jediný způsob, jak ti zajistit budoucnost. Vlastní majetek nemá a Ordwayovy peníze byly rafinovaně zablokované. Uneseš-li další řádky, přečti si dopisy, které mi psal, tam je to všechno černé na bílém.“

Na Annabelu se vztek a zmar doslova valily. Jak přesvědčivě to, panečku, znělo! Kdyby svou sestru tak dobře neznala, byla by těm blábolům sama uvěřila. Výčitky, jimiž ji plukovník zahrnul, byly velmi nepříjemné, ale na druhou stranu byly cennou informací.

Alespoň se dozvěděla, proč Giles její dvojče tak nenávidí. V jeho očích zůstal Stephen oním něžným a okouzlujícím mladíkem, jakým byl, když dospíval, a proto byl ochoten uvěřit povídkám z jeho dopisů. „Sílené bláboly,“ utrousila a ukázala na deníky. „Když jsem mu byla tak lhostejná, proč ho tolik rozzlobil můj údajný román se Selderem?“

Giles mlčel. Byl vůči ženě svého bratrance natolik zaujatý, že o tomto faktu nikdy neuvažoval. „Možná tě miloval víc, než si myslel. Nebo měl pocit, že jeho šance stát se otcem je ohrožena. Varuji tě, Rosabelo, rozhodl jsem se, že odhalím pravdu. O Stephanovi, proč a jak zemřel a kam se poděly peníze. Samozřejmě si zjistím i všechno o Selderovi.“

„Z toho já nemám strach, dozvíš-li se pravdu, a ne jen snůšku nenávisných pomluv a lží.“

„Když nic jiného, jsi rozumnější, než jsem předpokládal.“

„Děkuji, to měla být zřejmě lichotka, že? Před Velikonocemi jsem churavěla a tvé tyranizování mi jen přitěžovalo. Ovšem dnes jsem už ve formě, připravena čelit příkoří. Ten škvár nechci vidět,“ ukázala na deníky. „Třebaže s tím nemám nic společného, hanbím se jen při pomyslení, že mé jméno se vyskytuje ve spojitosti s tím svinstvem. Mělo by skončit v plamenech.“

V očích se mu na vteřinu zableskl obdiv. „Nebýt skoro přesvědčen o tvé vině, byl bych ti schopen uvěřit.“

„Jsem na rozpacích, zda ti za to mám být vděčná,“ prohodila s notnou dávkou ironie. „V tom případě, věříš-

li, že jsem se provinila, přeješ si vůbec, abych tady dál vedla domácnost?“

„Samozřejmě. Chci tě mít na očích a nepopírám, žeš tu potřebná. Dokud si nerozhněváš tetu Lauru, zůstaneš.“

Jen klid a trpělivost, nabádala se v duchu a raději slovně nereagovala.

„A nyní mě laskavě omluv,“ končil Giles rozmluvu, „půjdu se podívat za tetou, zda už je vzhůru.“

Annabela se podívala na hodiny. Teprve jedenáct hodin! Byla by přísahala, že je dobře po poledni. Přestože to byl poněkud svérázný způsob, jak si krátit dlouhou chvíli, věčnými sváry s Gilesem čas vskutku ubíhal rychleji.

Po Gilesově návratu do Londýna se začalo s přípravou plánovaných společenských akcí, rautu a několika večírků. Přestože se k jejich rozhovoru v knihovně slůvkem nevrátil, neušlo jí, jak bedlivě ji sleduje. Aťsi! Pár dnů jí trvalo, než ji přešel vztek, ale soustředila se na příjemnější věci. Těšilo ji, jak dobře si počíná s vedením domácnosti, že je majitelkou jednoho z nejatraktivnějších šatníků v Londýně a také byla hrdá, jak sebevědomě a bez nejmenší chyby pronikla do nejvyšších kruhů. Byla o poznání vyrovnanější. Nemá co skrývat, za co se stydět... až na tu drobnost – že vlastně musí skrývat všechno! Ve skutečnosti vůbec není tou, za niž ji Giles pokádá, Rosabelou Ordwayovou, ale Annabelou Kellandovou, která ze sebe v této krizové situaci vydává to nejlepší. Představa, jak strašně by se plukovník rozlítíl, kdyby se to, nedej bože, provalilo, ji strašila ve dne v noci.

Maximálně se snažila zaměstnat cizelováním své role vdovy po Stephenovi Ordwayovi, která završuje rok povinného truchlení a vrací se do společnosti.

Nikdy v životě se tak pečlivě nevěnovala svému zevnějšku, jako toho večera, kdy se chystal raut. Annabela Kellandová si s oblečením vrásky nedělala, strojila se ležérně, až ledabyle. Zato Rosabela Ordwayová, ať už pravá nebo falešná, ta musí být vrcholem elegance, celebritami obdivovanou perlou módních salónů.

Slušelo jí to náramně! Šaty byly sněhobílé, ale zdaleka se nejednalo o tuctový kus, jaký nosí některé mladé dívky na svůj společenský debut. Mistrně nabrané *peau de soie*, ozářené plamenem svíček aristokraticky noblesně ladilo se zlatým hedvábným lemováním, které se zároveň s bohatými plavými vlasy odráželo v jejích očích. Měla na sobě róbu navrženou jedním z nejfantastičtějších londýnských salonů. Jak byla vzrušena! Tváře jí hořely, i oči měla modřejší. Stará dáma tu krásu dovršila zlatým perlovým náhrdelníkem.

„Má nejdražší,“ zvolala teta Laura v úžasu, když ji spatřila. „Vypadáš ještě kouzelněji, než jsem čekala.“

„Ani nevíte, jak ráda to slyším; dodává mi to sebedůvěru. Ale vy si také zasloužíte poklonu, máte nádherné šaty.“ Poté, co ji Annabela přemlouvala, a na zvláštní Gilesovo přání se lady nakonec přece jen rozhodla, že se rautu zúčastní.

„Víš, Annabelo, Giles mě tak mile přemlouval, že jsem nemohla odepřít. Tak se mi zdá, že na něj mám dobrý vliv.“

Annabela se téměř usmála, ovšem nedělala si iluze. Giles na ni názor nezměnil.

To si brzy potvrdila, jakmile vstoupila do zlatobílého přijímacího salonu. Tuto místnost si obzvlášť oblíbila. Když sem přijela prvně, salon byl přeplněn nejroztodivnějšími zbytečnostmi, ozdůbkami a miniaturami, vystavenými na stolcích, soklech a komodách i ve vitrínách a poličkách na zdi. Pokoj sám o sobě působil velmi noblesně, s krbem, jehož římsu zdobily rozpustilí štukovaní puttici houpající se na girlandách. Za svého působení v domě se postarala o to, aby se spousta těch věcíček ze salonu odnosila na půdu, čímž vynikla krása této monumentální místnosti s hedvábnými tapetami, křišťálovými lustry a benátským zrcadlem. Konečný efekt byl vskutku ohromující.

Giles postával u nezažehnutého krbu, na jehož římse se nyní patřičně vyjímalý čerstvé květiny.

„Ach, tady jsi. Tak se k nám přece otoč, jsme tu obě,“ zvolala lady Laura.

Annabela se lehounce zarděla, když se na ni Giles zadíval. Jako by v jeho pohledu viděla něco jiného, než na co u něj byla zvyklá. Na okamžik se mu rozšířily oči a postřehla v nich jakoby obdiv, možná i víc, snad vřelost... záchvěv citu. Neměla kdy se zamyslet, proč se na ni tak dívá, neboť za vteřinu se rázem tvářil chladně, jako obvykle. Na tetu Lauru se ovšem usmál.

„To bude náramná událost,“ hodnotil nadcházející raut.

„Ach ano, velká událost, nevzpomínám si ani, kdy jsme u nás naposledy hostili takovou elitu, diplomatické špičky a tolik vysokých důstojníků!“

„To jsem neměl na mysli, chci říct, že je dnes významný den, velká premiéra, kdys opustila své komnaty a poctilas nás svou přítomností tady dole v salonu.“

„Nebylo to nic složitého, samozřejmě mi Wilsonová pomohla. Ale hlavně Rosabela byla zlatíčko. Vybírala se mnou róbu a vhodné šperky. A podívejte se, jak náramně jí sluší ten zlatý náhrdelník. Že vypadá úchvatně?“

„Lady Laura byla tak laskavá, že mi ho pro dnešní příležitost zapůjčila,“ vysvětlovala Rosabela, když na ní Giles visel očima.

„Moje matka mívala stejný,“ poznamenal. „Netuším, co se s ním přihodilo.“

„Tak to jí patřil! Sám nebožtík tvůj dědeček jí ho věnoval, když se provdala za tvého otce. A mně se tak líbil, že pro mě nechal udělat navlas stejný, když jsem se vdávala za jeho druhého syna. Málem bych na ten původní zapomněla. Moc by mě zajímal jeho osud.“ Lady zrozpáčitěla, když odpověděl. „Předpokládám, že se stal součástí pozůstalosti jejích dědiců, přestože si dovedu představit, že ten náhrdelník sotva vyhovuje vjcusu mé drahé nevlastní matky.“ Lady mu mateřsky položila ruku kolem ramen a on s hořkým pousmáním dodal: „Na takové věci je ale lépe nemyslet. Nemám v úmyslu vám pokazit večer. Mám pocit že vás Whitcroft vyhlíží,“ ukázal na komorníka.

„Nej dražší Gilesi,“ Laura se na něj láskyplně usmála a měla se k odchodu.

Giles obrátil pozornost k Annabele. „Kam se poděly Stephenovy krabičky na šňupací tabák?“

„Jsou na půdě. Myslela jsem si, že nejlíp udělám, když budou z dohledu.“

„Jak jinak,“ zavrčel. „Byly Stephenovým pokladem! Léta je sbíral!“

„Gilesi, prosím!“ Ačkoliv se snažila ovládat, hlas se jí trásl. Byla natolik rozrušená, že kdyby nyní zaútočil, zkolabovala by. „Nemohli bychom alespoň pro dnešek uzavřít smír?“ ptala se co nejmírněji. „Asi by nepůsobilo nejlépe, kdyby kvůli tomu, jak se chováš, odešla hostitelka dřív, než raut začne.“

Sledoval její prsty, jak jimi nervózně popotahuje cíp kapesníčku. „Promiň,“ pronesl konečně. „Udělám maximum, aby mezi námi nedošlo ke střetu. Alespoň dnes večer.“

„Přeješ-li si, dám hned zítra salon do původního stavu,“ nabídla mu.

„Ne ne, vlastně se mi takhle líbí víc.“

Po zbytek večera se Giles choval naprosto dokonale. V přijímacím salonu zanedlouho zněl živý hovor ruch a smích a Giles se nenucené, jako pravý džentlemen vmísil mezi celebrity. Svým šarmem Annabelu přímo ohromoval. Tohle že je muž, kterého nařkla, že se neumí chovat v civilizované společnosti? Jak hluboce se zmýlila!

Brzy ji obklopil hlouček hostů, kteří netoužili po ničem jiném, než se seznámit s onou okouzující paní Ordwayovou. Lady Laura stála pohotově opodál, připravena podat své schovance pomocnou ruku, kdykoliv by Annabela zabředla do konverzačního vakua. Absurdní bylo, že nakonec to byl sám Giles, kdo ji vysvobodil z nelehké situace. Oslovil ji nějaký jistě velmi vážený host, úctyhodně vyhlížející džentlmen, jehož klopý se skvěly množstvím řádů a vyznamenání. Teta Laura byla naneštěstí daleko a hovor nebezpečně vázl. Ten úctyhodný muž na Annabelu totiž chrлил zvučná jména a významné události, které samo sebou měla znát a neznala, stejně tak jako neznala jeho, čemuž by určitě nevěřil. Proto také netušil, z čeho je ta mladá dáma na rozpacích. Annabela si opravdu oddychla, když k nim právě včas dorazil Giles. „Domníval jsem se, že dlíte ještě ve Vídni, vévodo,“ spustil.

„Už jsem zpátky, mladíku. Svůj úkol jsem splnil. Slyšel jsem, že Wellington se také vrací z Francie.“

„Ano, zdá se, že Evropa to zvládne bez naší pomoci.“ Giles se otočil na Annabelu, která se ze všech sil snažila vypadat, že ani vteřinu nepochybuje o tom, kdo je ten člověk s metály. „Pravděpodobně víte, že jsem měl tu čest být s Jeho Výsostí ve Vídni.“

„Právě to madam líčím, plukovníku, Wellington nemá lepšího pobočníka.“

„Lichotíte mi, vévodo,“ zapýřil se Giles. „Ale odvedu vám ji,“ nabídl Annabele rámě. „Tamhle vidím pár svých starých spolubojovníků, kterým jsem slíbil svou sestřenici představit.“

„Myslím, že je poznávám, tu vaši ‚starou‘ vojnu. Chacha, mladíku, jaképak staří, je jim sotva přes čtyřicet.“ Vévoda se vojenskou poklonou rozloučil s Annabelou. „Jak vidím, má drahá, jste na roztrhání. Ale na ty důstojníky si dejte pozor,“ zalaškoval. „Nelžu vám slovem. Víte, fronta totiž není jediným místem jejich útoku. Poroučím se, madam.“

Jak se prodírali mezi hosty, Giles k ní mluvil polohlasem. „Musím ti poblahopřát, tenhle večírek se vážně podařil a ty na tom máš lví oddíl. Jistě i tebe těší, jak vše hladce probíhá.“

„Potěší mě to, ale ne dřív, než všechno úspěšně skončí,“ nečekaně se na něj usmála. V tom okamžiku jí pevněji stiskl rámě a jeho rysy zjihly. Ale ten okamžik, kdy jako by se zbortila bariéra, která je dělila, trval jen vteřinu. Z tváře se mu záhy vytratilo ono kouzlo přitažlivosti, což Annabelu mrzelo, ale věděla, že před hosty k ní nebude tak nesnášenlivý, jako obvykle, když jsou sami.

Pánové, které jí představil, byli jeho kolegové důstojníci. Byli veselí, smáli se, obdivovali ji, dvořili se jí i si drobet zaflirtovali. S nimi se konečně uvolnila. Nikdo z nich nebyl nositelem skvostného jména londýnské smetánky, takže se konečně zbavila stresu, že nebude vědět, s kým se vlastně baví. Všichni Gilesovi blahopřáli, jakou má překrásnou sestřenici, a přemlouvali ho, aby ji vyvedl na nějakou z londýnských kratochvílí, jakými se to v sezoně v hlavním městě jen hemžilo.

„Uvidíme,“ vyjádřil se Giles neurčitě, „ale tuším, že dva tři plesy si nenecháme ujít.“

„Abys tu zábavu nepřeháněl, ty starý bručouně,“ rýpnul si do Gilese temperamentní major, „nebud takový sobec. A vůbec, jak to, že se s tak sympatickou mladou dámou vidíme dnes prvně?“

Bleskově mrkla na Gilese, aby zjistila, že se tváří čím dál neúprosněji, a raději odpověděla za něho. „Pane majore, nezapomínejte, že Giles byl poslední dobou hodně na cestách. A já jsem se převážně zotavovala v klidu domácího prostředí po... smrti svého manžela. Do společnosti se vracím pomalu a teprve nedávno jsem udělala první kroky.“

Chvilí všichni mlčeli. Ticho přerušil až major Dabney. „Pevně věřím, madam, že zdejší společnost pocítíte svou vzácnou přítomností co možná nejčastěji. Pokud se Gilesovi nebude hodit, aby vás doprovázel, jsem vám plně k službám.“

„Já také.“

„I já, já také,“ překřikovali se oficiími jednohlasně.

„Děkuji vám, pánové, jste velice laskavi. Samozřejmě to беру v úvahu. Ale teď mě, prosím, omluvte, tamhle na mě mává moje kmotra lady Laura.“ Obdarovala skupinku oslnivým úsměvem a odešla; asi v pravou chvíli, dokud byl Giles ještě schopen nevybuchnout. Je vážně sobec.

Ten večírek, jak všichni říkali, se skutečně vydařil. Lidé přicházeli a odcházeli, ale salon nepřestával být stále plný, hovor šuměl živě a přirozeně v příjemné

atmosféře, což už samo o sobě bylo znakem úspěchu. I lady Laura večer zvládla poměrně přijatelně. Druhý den sice zůstala odpočívat v posteli, ale nešetřila nadšením.

„Musíš být velice šťastná, má drahá, já věděla, že to dokážeš,“ lichotila své schovance.

Lady Laura byla na svém lůžku napůl zavalena hromadou pohlednic, lístků a dopisů. „Všichni byli tak milí, měli takovou radost, že mě zase vidí na nohou.“ Oči se jí zaplavily slzami. „A já měla takový strach.“

„Drahá teto Lauro,“ vzala ji Annabela za ruku, „nesmíte myslet na minulost. Nesmíte zapomínat, že lidé mají krátkou paměť. Dokonce i u nás na venkově. Včerejší senzace se chvíli omílá, ale brzy ji trumfne nová. O to více se zapomíná tady ve velkém Londýně. Jsem přesvědčena, že kamkoliv přijdete, vřele vás přivítají.“

„Tvojí zásluhou, Annabelo. Nebýt tebe, sama bych to nedokázala. Jsem ti za to nesmírně vděčná.“

„To je nesmysl. Ani Rosabele není třeba děkovat, protože strůjcem všeho byl vlastně Giles.“ Lady na ni měkce pohlédla. Ozvaly se kroky na schodech a dovnitř za okamžik vstoupil Giles. Tvářil se jako bůh pomsty a v rukou držel obrovský svazek kytic.

„To jsem převzal od Whitcrofta,“ vysvětloval. „Jedna kytice je pro tetu Lauru, ostatní pro tebe, Rosabelo. Co s těmi květy uděláme? Vida, tak Rosabela má řadu nových ctitelů.“

„Má a právem,“ pyšně souhlasila Laura. „Moje drahá Rosabela si zaslouží obdiv. Vypadá báječně, nemyslíš, Gilesi?“

„Skvostně,“ dodal zcela bez zájmu. „A navíc nás všechny šokuje, jak dokáže svým šarmem oslňovat. Tomu bych až do včerejška nevěřil.“

„Gilesi!“

„Giles chtěl jistě naznačit, že ho těší, jak jsem se kvůli němu snažila,“ sladce se na něj usmála Annabela. „Vlastně to byli většinou jeho hosté, kolegové. Jistě si nepřál nic jiného, než aby se u nás cítili co nejlépe.“

„No samozřejmě,“ cedil skrz zuby Giles. „A Dabney, Pettifer a Wainwright se samou spokojeností jen rozplývali.“

Pohlédl na vizitky u květin. „Jak vidím, prahnou po bližším seznámení. Ale divím se, že zde nečtu jméno vévody z Armaghu. Ten je bezesporu velkým obdivovatelem krásy.“

„Díky, Gilesi,“ široký úsměv Annabele z tváře nezmizel.

Aha, tak konečně se dozvěděla, jak se jmenoval ten velevážený vévoda.

„Vévoda je jistě náramný společník,“ pokračovala, „ale nepatří do okruhu mých bližších zájmů. Zato někteří z tvých spolubojovníků mně přišli velmi zábavní. Kupodivu. Nebo je to snad tím, že protivy se přitahují? – Ukaž, Gilesi, dám je do vázy,“ vzala od něj květinu a odešla za hospodyní.

Když se zanedlouho vrátila, našla lady podmračenou. „Doufala jsem, že si včerejší večer vychválí,“ posteskla si, „ale z nějakého důvodu dnes není v dobré náladě. Nejspíš jsem to způsobila tím náhrdelníkem,“ přemýšlela dál nahlas. „Docela jsem zapomněla, že takový dostala

moje švagrová, a ten pak zdělila Gilesova nevlastní matka. Proto je alergický, když na tu záležitost byt' jen přijde řeč. Přesto nechápu, proč si svůj vztek musí vylévat právě na tobě?“

„To je přece jasné. Myslí si, že jsem Rosabela.“

„Jdi ty. Že by k ní cítil stejnou zášť jako dříve? Myslela jsem, že ho to časem přejde.“

„Později jistě ano,“ ujistila ji Annabela. Napadlo ji, že by snad teď měla příležitost promluvit si o Stephenovi, Gilesovi a Rosabele. „Neříkal Giles, zda se hned vrátí? Máme chvíli čas si samy popovídat,“ ptala se opatrně.

„Vyjel si na koni. Asi se zastaví ve stáji u Tattersala, má v úmyslu přikoupit ještě kobylu.“

„Dobrá. Teto Lauro, nemohla byste mi na Gilese prozradit něco, co by mně pomohlo se v něm lépe vyznat? Víím, že ho máte moc ráda a on je na vás hodný. Proč ale tolik nenávidí Rosu? Má to co dělat se... Stephenem? Tak málo o něm víím.“

Lady Laura se hned plně zabrala do dopisů. Vypadala náhle o mnoho starší. „Nechci o Stephenovi mluvit, Anno. Prosím tě, už se na to neptej!“

Annabela byla rozčarovaná; od hovoru s lady si slibovala víc, ale nedala nic najevo.

„Nechci abyste se trápila, tetinko. O Stephenovi mluvit nebudeme. Jen vás žádám, zda byste mi alespoň slůvkem nenaznačila, čím to, že Giles má vůči Rose... takovou zášť? Jinak se mi zdá, že se všemi ostatními vychází docela dobře.“

Lady si vzdychla. „Mám ráda oba dva, Rosu i Gilese. Je opravdu mrzuté, že nedokáže zapomenout na to, co bylo. Rosa je tak milá a laskavá dívka, zasloužila by si lepší zacházení. Ale Giles byl už od začátku proti ní zaujatý. Ačkoliv ji vlastně nikdy předtím dobře nepoznal, byl přesvědčen, že Rosa se staví mezi Stephena a mě. Dokonce mě před tím chtěl varovat.“

„To už mi také říkal, ale odpověděla jsem mu, že je to nesmysl.“

„Samozřejmě že to byl nesmysl! Jenže od té doby ji podezíral.“

„Rosu? Proč?“

„Nejen Rosu, kteroukoli pohlednou dívku.“

„Ale jděte. Vždyť je to dospělý muž s úspěšnou kariérou. Nestává se běžně, aby člověk v jeho věku dosáhl hodnosti plukovníka. To bezesporu svědčí o jeho kvalitách i charakteru. Snažíte se mi snad vysvětlit, že Giles má z žen strach? To se mi nechce věřit. Každopádně takovým dojmem nepůsobí.“

„Ne že by z nich měl strach, jen jim nijak zvlášť nedůvěřuje, což je u něj celkem pochopitelné. V mládí prožil tak neblahou zkušenost, že se naučil udržovat si od žen odstup.“

„To jistě nějak souvisí s tím náhrdelníkem,“ hádala Annabela, „a s jeho nevlastní matkou.“

„Počítám, že Gilesův návrat do Londýna je tučným soustem pro zdejší intrikány.“ Lady Laura se odmlčela na tak dlouho, až ji sama Annabela musela otázkou přimět k hovoru.

„Co se stalo, teto Lauro?“

„Giles měl velmi hluboký vztah ke svým rodičům, především ke své matce Margaret, sestře mého manžela. Její smrt jím doslova otrásla. Margaret zemřela náhle a Gilesovi bylo teprve asi deset let.“

„To je smutný příběh, ale byl už přece dost velký na to, aby si uvědomoval, co ztratil. My s Rosou si maminku sotva vybavujeme, byly jsme ještě holčičky, když zemřela.“

„Což je také velmi smutné, má drahá. Vaše nebožka matka byla jedinečná a okouzující bytost. Obě se jí podobáte, přestože Rosa je mírnější. Jenže váš otec, když nic jiného, alespoň upřímně želel její smrti.“

„A želí dodnes. Chcete tím naznačit, že lord Stanton nad manželčinou smrtí netruchlil?“

„Moje švagrová byla necelé tři měsíce po smrti, když se Gilesův otec znovu oženil. Vzal si dívku o polovinu mladší, než byl sám, a jak se zanedlouho ukázalo, byla už dávno jeho milenkou. Byla velice krásná; tak jako ty a Rosa. Lorda si hravě omotala kolem malíčku, tak do ní byl zblázněný. Jenže netrvalo dlouho a sám zjistil, že se svou novou ženou žádné terno neudělal. Pořádala večírky, které byly nechvalně známé po celém městě. Tam se děly věci! Nakonec se situace vyhroutil natolik, že lord Stanton byl nucen posílat malého Gilese pryč. Proto chlapec trávil většinu léta u nás. Od té doby je jméno Venetia Stantonová synonymem pro vše přehnané a odsouzeníhodné. Nakonec svého manžela opustila, jak jinak, ale nejdřív ho o všechno obrala. Lord dnes žije na svém panství docela sám a s nikým se nestýká.“

„Ani s Gilesem?“

„Giles zajíždí na Avenell poměrně často, ale bývá to neveselé setkání, otec na něj sotva promluví. Odmítá ho.“

„Proč?“

Protože když se Giles dozvěděl, že jeho otec nemůže splácet hypotéku za pozemky, vložil se do toho a všechno odkoupil.

„Jak to dokázal? To zaplatil z dědictví po Ordwayových?“

„Kdepak! Tedy jistě ne z peněz po mém manželovi. Všichni členové Ordwayovy rodiny byly nesmírně bohatí a Gilesova matka se samozřejmě stala přímou dědičkou rodičovského majetku. Po její smrti tento majetek zdědil Giles, ovšem mám pocit, že značnou část z toho investoval do záchrany Stantonových pozemků.“

„Aha. To je smutný příběh. Ovšem to se odehrálo před dvaceti lety. Od matčiny smrti prožil Giles spoustu dalších let, procestoval svět, jistě se potkal se spoustou nových lidí, dobrých i špatných. Jakto, že ten dávný zážitek ho dodnes hryže, jak je možné, že ho nedokázal hodit za hlavu? Kvůli jedné špatné ženské jsou podle něj špatné všechny?“

„Tak zlé to s ním snad není. Navíc jsem přesvědčena, že kdyby potkal nějakou odvážnou, natolik silnou osobnost, která by se nebála vzdorovat jeho zaujatosti a překonat ji, věřím, že by z něj byl ten nejbáječnější manžel. K tomu je bohatý, pohledný a dokáže být velice milý a laskavý.“ Lady Laura na Annabelu rošťácky mrkla. „Co říkáš, možná ty jsi ta pravá! Řekla bych, že ty to dokážeš!“

„To je dost nepravděpodobné... I kdybych se do toho chtěla pustit, mám obrovskou nevýhodu – vždyť ho vlastně podvádím, když hraju Rosu. Kdyby ta komedie vyšla najevo, dovedete si představit, co by tomu řekl? Jen by se potvrdil jeho názor, že to nejhorší, co si o ženách myslí, je pravda. Kdepak, do zápasu s Gilesem se opravdu nepoženu. Když si jen představím ty hádky a jeho útoky, nene, nejsem žádná rohožka.“

Ve dnech, které následovaly po večírku, byla Annabela příliš zaměstnaná, aby uvažovala o tom, co jí radila lady Laura. Mezi ní a Gilesem nyní panoval stav poklidného nevměšování. Oba se poměrně ve shodě snažili zajistit a udržet průběh zábavy a společenských akcí, tak jak si stanovili. Vůbec netušila, jak často se Gilesovi honí hlavou, že se v ní nevyzná.

K okruhu Gilesových známých a přátel patřily skutečně významné osobnosti – diplomaté, důstojníci a šlechtici, lidé, s nimiž se seznámil během svých cest po Španělsku a Portugalsku, ve Vídni, Paříži a Bruselu. Poté, co se vévoda z Wellingtonu vrátil do Anglie, když se završila spojenecká okupace Francie, mnoho příslušníků armády se usadilo právě v Londýně a Giles měl konečně možnost oplatit svým přátelům pohostinnost, s jakou kdysi vítali jeho, svobodného mladíka na cestách Evropou. A právě sídlo v Upper Brook Street se pro ten účel náramně hodilo. Brzy poté, kdy Ordwayové rodině skončil rok truchlení nad Stephenovou smrtí, začal Giles organizovat společenské akce.

Ovšem bavit tak prominentní hosty nebylo jednoduché, obzvlášť v jeho situaci, kdy se teta Laura jen pomalu zotavovala. Jak se Annabela zhostí role paní domu, nebylo jisté. Před Velikonocemi se mu víc než nepozdávala, byla bledá, pohublá a nervózní. Kloudné slovo nepromluvila, natož aby dokázala bavit hosty. Bylo na první pohled znát, že k slzám nemá daleko. To by jí i promínil, kdyby si byl jistý, že oplakává manžela, což zdaleka nebyla pravda.

Pokoušela se ho přesvědčit, že Stephenovi byla věrná. Nesmysl. Giles má v živé paměti bratrancovy dopisy, které jsou toho důkazem. Na druhou stranu Rosa nikdy nepředstírala, že svého manžela hluboce miluje. Jediné, čím si Gilese získala, byl její oddaný a upřímný vztah k tetě Lauře.

Giles se v Rosabele nevyznal. Tahle malá myška měla daleko ke svůdnici, jak ji Stephen líčil ve svých dopisech. Někdy Gilese napadlo, jestli se nestylizuje do nějaké role, ale proč by to dělala, netušil. Nepatřil sk těm, kteří se nechají obměkčit něžnostkami či zjihlým pohledem. Na Velikonoce jí dovolil odjet domů, ale ne proto, že by si tu cestu vynutila pláčem. Přestože pozměnil své původní plány, trval na tom, aby se vrátila tehdy, kdy jí určil, protože ji v Londýně potřeboval. Nejedna dáma mu naznačila, jak ráda zastoupí churavou lady Lauru v roli hostitelky, ale přesně tomu se Giles chtěl za každou cenu vyhnout. Nech ženskou rozhodovat, a skončíš nadosmrti v její moci! To určitě! S Rosou alespoň ví, na čem je.

Ovšem ještě dva týdny po večíрку seděl v knihovně a dosud se nevzpamatoval z šoku, jaký mu Rosabela svým chováním uchystala. Ještě před měsícem by byl přísahal, že Rosabela, unylá a zlomená jako motýl s potrhányými křídly, si nedokáže poradit ani s velkou domácností, natož s přípravou náročných společenských událostí. Říkal si však, že má-li schopnou hospodyně, šikovného kuchaře a vycvičený personál, pak Rosabele jen tak naoko svěří roli paní domu a všechno půjde hladce.

Jaké však bylo jeho překvapení, když viděl, jak úžasně Rosabela řídí domácnost, s jakou energií a důvtipem se vrhá do příprav společenského dění. Díky ní se pozvánka na večírek v Upper Brook Street stala v Londýně tou nejžádanější.

Giles sklízí takový úspěch – a přitom se z toho nijak zvlášť neraduje. Přátelé mu závidí skvělého kuchaře, imponuje jim komfort, vkus a pohodlí, s jakým je sídlo Ordwayových zařízeno, rozplývají se nad šarmem vdovy po jeho bratranci. Je až neuvěřitelné, říkal si, co dokáže pár modrých očí a odzbrojující úsměv. Jak málo stačí – taková žena vlastně nepotřebuje být ani vtipná, ani inteligentní – ta se jen trefně zadívá a už má muže v hrsti.

PÁTÁ KAPITOLA

Giles vehementně odsunul židli, vyskočil a začal nervózně přecházet po místnosti. Věděl, že jí křivdí. Rosabela byla dost často nemluvná, až zaražená, obzvlášť ve společnosti nejvyšších kruhů smetánky. Nikdy se však nechovala hloupě ani netečně. Dokázala být vtipná, živě se zapojovala do hovoru a měla na věc vlastní názor. Pokud šla řeč na jí méně známé téma, dokázala být vděčnou posluchačkou a rozumně odpovědět. A navzdory jejich vzájemné, často velmi ostré výměně názorů, téměř vždy se jí dařilo Gilesovi obratně oponovat. Ať byla potichu, nebo hovorná, vtipná či zaražená, všichni hosté mužského rodu z ní prostě byli paf. Je možné, že tohle Stephen nedokázal přenést přes srdce? Vadilo mu, že ji muži tak obdivují?

Těžce dosedl do křesla a tvářil se zamračeně. Když se před půl rokem prvně potkali, *musela to na něj hrát*. Pouhý měsíc strávený doma v Berkshire ji přeci nemohl takhle proměnit! A zcela určitě lhala, když tvrdila, že se Selderem nic neměla. Jeho jméno znala velmi dobře, třebaže se snažila to popřít. Giles si dobře vybavuje, jak ji sebralo, když před ní poprvé zmínil jeho jméno.

Ovšem před několika dny, poté co se vrátil z Bristolu a opět nadhodil jméno Selder, byl by přísahal, že ho Rosa slyší poprvé. Zahrála to vážně mistrovsky. Což si opravdu myslí, že se Giles nechá oblafnout těma jejíma nevinnýma modrýma očima?

Navzdory obdivu těch, kteří ji jen zběžně znají, je to lhářka a falešnice...

Zatraceně! Giles se nemůže dočkat toho dne, až vypátrá nevyjasněné okolnosti Stephenovy smrti. Pak budou marné všechny bludy, jimiž ho krmí, a bude muset přiznat svou vinu na bratrancově smrti. A co bude pak? Na to teď nechtěl myslet.

Byl rád, když Whitcroft přerušil tok jeho myšlenek a oznámil mu. „Nějaký major Dabney si přeje s vámi hovořit, pane. A Goss přinesl poštu.“

„Uveďte majora Dabneyho, Whitcrofte a skočte do sklepa pro láhev červeného.“

Dopis byl od Charlie Fortescuea. Tak konečně se snad Giles dozví nějaké novinky. Tehdy odjel z Woolhamptonu rovnou za Fortescuem do Bristolu, kde spolu strávili pět dní a marně pátrali po Da Costovi. Prohledávali doky, hospodu po hospodě, ale po Da Costovi ani stopy. Charlie Gilesovi slíbil, že se bude pídit po tom chlápku dál. Tak snad se něco dozvěděl... Whitcroft už uváděl hosta do knihovny.

„Dobré ráno, Dabsi, posad' se, prosím. Whitcroft nám hned donese ze sklepa víno.“

„Jestli nejsi proti, dal bych přednost pivu. Mám žízeň jako trám po té projížďce v parku.“

„I já si dám džbáněk,“ kývl Giles na Whitcrofta.

„Poslyš, není na tebe nějak moc brzy poránu,“ divil se Giles.

„Víš, starý příteli, přišel jsem s prosbou. Paní Ordwayová mně totiž tuhle líčila, jak krásně je po ránu v parku.“

„To ty nemůžeš vědět. Nikdy nevstáváš před jedenáctou!“

„Kuropění jsem každopádně neměl na mysli, můj milý, ale dobu tak kolem poledne. Madam Rosabela se mi přiznala, jak mi závidí.“

„Ale jdi ty, a proč to?“

„Řeknu ti, ohromilo mě to notně. Jakživ jsem nepotkal dámu, které by se chtělo špacírovat venku před jednou hodinou po poledni. Ale paní Ordwayová je zjevně výjimkou. Představ si, přijde jí zatěžko vyvalovat se v posteli, když je dávno den. Proto jsem se přišel přeptat, zda bys neměl nic proti tomu, kdybych ji někdy dopoledne pozval na projížďku koňmo?“

Zprvu to Giles chtěl zamítnout, ale neměl vlastně důvod. Dabney je přece pravý džentlmen, přiměřeně bohatý, příslušník nejvyšší společenské vrstvy, který dobře ví, co se sluší a patří. Rosa s ním bude v bezpečí. Snad to bylo trochu proti zavedené konvenci, aby se tak brzy po ránu dáma projížděla na koni, ale Rosa není žádná školačka. Není na tom nic špatného, když si vdova v doprovodu váženého důstojníka vyjede na projížďku. Spíš se nabízí jiná obava. Nebude sám Dabney v nebezpečí? Giles nakonec přítele vyzval: „Jen se jí zeptej.“

Whitcroft už nesl korbely s pivem a oba přátelé se s chutí napili. Pak Dabney ukázal na dopis. „Doufám, že jsem tě nevytrhl z práce.“

„Tohle myslíš? To mi píše jeden známý z Bristolu. Požádal jsem ho, aby se tam přeptal na člověka jménem

Da Costa. Víš, snažím se zjistit co nejvíc o tom, co Stephen dělal, než umřel.“

„Co Ordway dělal... ehm? Poslyš, starý brachu, nezacházíš příliš daleko?“

„Proč, ty snad něco víš?“ žasnul Giles.

„Ne, kdepak. Tvého bratrance jsem vůbec neznal.“

„Myslel jsem si to. Byl mnohem mladší než my.“

„Ale slyšel jsem o něm,“ skočil mu Dabney do řeči.

„No a?“

„Už ses trochu porozhlédl kolem, od té doby, co ses vrátil, Gilesi?“

„Ještě ne, ale chystám se. Tak mluv, cos slyšel. To není tvůj styl, hrát si na tajnostkáře,“ dolovoal z něj Giles.

„Nechci se ti do toho plést, ale uděláš nejlíp, když od toho dáš ruce pryč.“

„Řekni mi proč.“

„To se těžko říká, prostě by bylo moudřejší, kdybys raději v Stephenově minulosti nepátral.“

Chvilí bylo ticho. Dabney se Gilesovu pohledu vyhýbal.

„Co tím chceš říct? Mluv!“

„Tenhle tón si nech pro regiment, na mě nezabírá, já tě znám léta.“

„No tak.“

„Je to prostě podivné. Vážně se tě nechci dotknout, přáteli, ale zkrátka a dobře, z toho, co se ke mně doneslo, tvůj bratranec má v Londýně nepříliš valnou pověst. Některé jeho aktivity nebyly právě v souladu se zákonem. Stýkal se s podivnými individui.“

Giles si druhá pozorně prohlížel. „Nemluvil jsi náhodou o Stephenovi s jeho vdovou?“

„Paní Ordwayovou? Bože chraň!“ Dabney na Gilese vytřeštil zrak. „Za koho mě, prosím tě, máš! Nejsem žádný surovec, abych jí ještě jitřil rány.“

„Tak kdes to slyšel?“

„Vlastně si už nevzpomenu, kde jsem to prvně zaslechl, protože je to známá věc. Ale nedělal bych z toho velkou vědu. Jestli to nebudeš dál rozmazávat, brzy to usne.“

„Ty klevety se šíří jen o Stephenovi, nebo ještě o někom dalším z rodiny?“

„A o kom, prosím tě? O tobě či o lady Ordwayové? Neblázni, Gilesi.“

„A co... paní Ordwayová?“

Major na něj zase vykulil oči. „Co to do tebe vjelo? Samozřejmě že ne! Většina lidí jí přeje, že se ho zbavila.“ Pohlédl na Gilesův smutný výraz a dodal o poznání mírněji. „Odpusť, jestli jsem řekl něco, co ti neseď. Vím, žeš ho měl moc rád, ale tohle se prostě povídá. A každý, s kým jsem se bavil, je rád, že paní Ordwayovou zase vidí ve společnosti.“

„To věřím,“ tak trochu jedovatě poznamenal plukovník. „Bezpochyby ji svým šarmem oživuje.“

„Nepochybně,“ přitakal Dabney, poněkud zaskočen Gilesovým tónem. „Je to úchvatná žena. Hvězda salonů. Takže souhlasíš, smím ji oslovit?“

„Kvůli čemu?“

„Abych ji pozval na vyjížďku.“

„Samo sebou, já ji nehlídám.“

„Ehm... už je vzhůru?“

„Určitě. Zavolám Whitcrofta, ať se po ní podívá.“
Giles zazvonil na zvonek.

Vešel Whitcroft a oznámil jim, že mladá paní je v přijímacím salonu. Dabney se odebral za ní a Giles se soustředil na obsah dopisu.

*Milý Gile,
nemáš vůbec proč děkovat. Byli jsme rádi, že jsme mohli...*

Skrze dveře k němu doléhal zvonivý smích. Dabney celý nedočkavý spěchal natolik, že je nechal dokořán. Teď ho slyší mluvit – major je k nezastavení, Rosa možná jeho nabídku přijme. Giles vstal, aby zavřel dveře. Do jejích věcí mu nic není, ať si Rosa dělá, co chce. Opět se začel do listu.

... měl jsem schůzku z jedním z našich kolegů, nyní ve výslužbě. Byl v Bristolu v téže době jako ty...

Rosabela věděla, že Giles vyjíždí dennodenně poránu na projížďku, potkala ho přece hned ten první den, kdy se vrátila do Londýna. Když je tak žhavá do ježdění, proč nikdy neřekla jemu? Dopis od Fortescua na něj působil jako spleť pavučina písmen, nebyl schopen se pořádně soustředit.

...ale už je zpátky. Párkrát jsme se sešli na sklenku a zajímavě jsme si popovídali.

Možná že jí nešlo tolik o projížďku, jako spíš měla výmluvu pro to, jak s Daneym strávit čas o samotě. To jim přece dělá dobře, když mají po boku fešáka jako doprovod. A důstojníka k tomu.

Pettifer, ano – ten tu byl nedávno a zval ji do divadla. A onehdy zas Wainwright od ní dostal košem, když odmítla jeho nabídku na cestu do Kensingtonu. Všichni tihle jinak docela normální a rozumní chlapi, dokonce důstojníci, se můžou přerazit, aby se jí zavděčili! Giles se nakvašeně ušklíbl – ti muži jsou ale blázni – a znovu se pustil do čtení.

...jistě budeš překvapen, až se dozvíš novinky, které jsem o něm zjistil...

Důstojníci samozřejmě nebyli mezi jejími obdivovateli jediní. Včera jí volal Monteith, že ji vezme do Kew... Nafoukaný floutek... Hraběcí synáček... Teta Laura byla u vytržení... A ještě jeden se jí dvořil... jméno si Giles ne a ne vybavit. Ta zatracená svůdnice je má všechny omotané kolem malíčku! Vzrušeně vstal a odnesl si dopis k oknu. Třeba tam lépe uvidí a bude se i více soustředit.

Da Costu ten můj informátor zná už pár let. Kdysi prý dělal celkem prospěšné věci, ale poslední dobou ho podezírají, že má co do činění s pirátskými loděmi...

Tahle věta Gilese konečně přivedla k pozornosti. Posadil se k oknu a bedlivě pročítal list.

Pro tyhle padouchy je Bristol rájem zlodějského řemesla. Tady se vybaví na cestu, získají potřebné informace od špehů plavících se na obchodních lodích, načež se vnutí na palubu nějaké nákladní lodi, nejlépe takové, která veze zajímavý náklad a míří do Středomoří. Jedna taková jménem Faucon řízená kapitánem Legrandem vloni na podzim ztroskotala u Alžíru. A to není jediná! Ten můj známý si myslí, že Da Costa těm lodím dodává informace. Bude rád, když mu sdělíš další podrobnosti o tom chlapovi.

Sára i já doufáme, že jistě už naplno hostíš a bavíš londýnskou společnost. Děkujeme ti za pozvání, které přijímáme, ale návštěvu prozatím musíme odložit, protože... atakdále atakdále.

Z haly k Gilesovi opět doléhal dunivý smích. Dabney řičel jako kůň. Jistě je na odchodu. Copak mu asi řekla Rosabela? Giles vykročil ven z místnosti.

Dabney ji držel za ruku a oba se vesele smáli. Jakmile však spatřila Gilese, úsměv jí zmizel z tváře, a dokonce sebou malinko cukla.

„Dabsi, zapomněl jsem se tě zeptat...“

„Dobré ráno, Gilesi,“ přerušila ho Rosa pozdravem.

„Dobré ráno. Tak jsem slyšel, žes dosud nepřivykla městskému režimu dne. Žes mi nic neřekla?“

„Major Dabney našel řešení, které se mi zamlouvá. Jestli proti tomu nic nenamítáš.“

„Samozřejmě že ne.“

„Dobrá, takže pozítří,“ obrátila se k majorovi. „O koni se poradím s Gossem.“

„Mohu přivést koně s sebou,“ nabízel se dychtivě major. „Takovou povedenou kobytku půvabnou...“

„S tím si nedělej starosti, Dabsi,“ skočil mu Giles do řeči. „Máme plnou stáj koní, kteří jsou celí žhaví na projížďku.“

„Dobrá, jak myslíš. Tak tedy půjdu. Pozítří v jedenáct hodin se pro vás zastavím, madam Ordwayová. Přeju krásný den, na shledanou,“ srazil patky, oběma zasalutoval a odkráčel.

Rosabela se chystala vrátit nahoru, když na ni Giles zavolal. „Rosabelo, rád bych se přesvědčil, zda ta kobyłka, kterou mám na mysli, ti bude vyhovovat. Jezdilas hodně tady v Londýně?“

„No... ehm, to ani ne, ale doma v Temperley jsem byla skoro pořád v sedle.“

„Pole, louky a lesní cesty, to je docela něco jiného než jezdit po městě. Budeš připravena za půl hodiny?“

„Na co?“

„Na projížďku v parku, samozřejmě.“ Aby jí to ulehčil, pokračoval dál přívětivěji. „Máš-li dnes dopoledne hodinku volno, velice rád bych tě doprovodil na projížďce. Pojedeš, prosím?“

„Proč?“ dívala se na něj podezíravě.

„Dnešek se vydařil, rád bych se nadýchal čerstvého vzduchu. Také bych se chtěl ujistit, zda si můžeš pozítří v klidu vyjet s Dabneym.“ Když se nadále tvářila nepřístupně, přidal ještě. „Navíc se podle mě spíš hodí, aby sis do Hyde Parku poprvé vyjela s někým z rodiny!“

Tvář se jí vyjasnila. To je ten důvod, říkala si v duchu. „Tak za půl hodiny,“ upřesnila ještě.

„Platí, za půl hodiny v hale,“ přisvědčil Giles a spokojeně odcházel se převléknout. Dělá tak službu rodině, chválil se. Navíc jí neuškodí, když uvidí, kdo se v tuto hodinu projíždí Hyde Parkem.

Annabela svižně vyběhla schody. Vyhlídka na projížděku na koni ji opravdu lákala. Ale jezdí vůbec Rosa na koni? A budou ji její jezdecké boty, má-li vůbec Rosa nějaké? Oddychla si, když dole ve skříni našla tmavozelený oblek, a dokonce i vysoké boty. Všechno jí sedělo téměř dokonale, jen šaty byly trochu těsnější, ale daly se dobře nosit. Rosabela byla zřejmě o hodně mladší, když je měla naposledy na sobě. Annabela objevila krajkový šátek, který si uvázala kolem krku, a tak mohla sako a kazajku nechat rozhalenou. Jezdecký komplet doplnily hnědé rukavice a temně zelený klobouk s pérem. Když scházela dolů, měla ještě dvě minuty k dobru.

„Musím tě pochválit, žes mnohem dochvilnější než většina žen, které znám,“ vítal ji Giles lichotivě.

„Proboha, to je kompliment a skutečný,“ žasla Annabela.

„Skutečný?“

„No, konečně jsme objevili alespoň jednu moji dobrou vlastnost. Dochvilnost.“

Goss jí pomohl nasednout, a už s Gilesem vyrazili po Upper Brook Street.

„Dochvilnost je jednou z nejvýznamnějších ctností,“ navázal Giles. „Například za války na ní závisí lidský život.“

„To si dovedu představit. Ráda bych, abys mi vyprávěl o dobrodružstvích, která jsi prožil ve Středomoří a vůbec ve světě. Španělsko mě vždycky lákalo.“

„Nebylo to žádné romantické dobrodružství, Rosabelo. Spousta vojáků tam padla.“

„Omlouvám se a právem mě káráš. Nepřemýšlela jsem o tom, co říkám.“

Pohlédl na ni vlídněji. „Ve Španělsku jsem ztratil několik dobrých přátel. Ale přesto jsme tam zažili i chvíle veselí. Smáli jsme se a bavili, často jen proto, že jsme přežili, že máme pod sebou spolehlivého koně a před sebou rozlehlou pláň Estramadura.“

„Jaké je Španělsko?“

„Je tolik jiné než Anglie. Vepkov je drsný a nepoddajný, často ani kopeček, ani stín nenajdeš, co by přetrhal tu jednotvárnost. V létě může být děsné vedro, zimy ale někdy bývají takové, že lidé umrzají. Španělsko má bezpochyby svou drsnou krásu, širé nebe a nekonečné obzory, přesto se mi ale mnohokrát zastesklo po mírném počasí, stále zelené trávě a vřesovištích Anglie.“

„Během té doby ses nikdy nevrátil domů?“

„Ne, nikdy.“ Jeho obličej nadšený poutavým vyprávěním teď posmutněl. „Rozhodl jsem se, že se vracet nebudu.“

Kolem nich se vznášel duch Stephena... či někoho jiného? Zamlžený obraz půvabné ženy s náhrdelníkem z křišťálu, zlatem a perlami, ženy, která nastoupila na

místo jeho matky, znectila je a nakonec zdiskreditovala celou rodinu.

Annabela honem tápala v mysli, jak navázat dál, aby změnili téma. „Lord Monteith je toho názoru –“ Bohužel nezvolila dobře. Okamžitě ji přerušil. „Já ho slyšel jednou šířit svá moudra o válce v Pyrenejích. Když se bojovalo u Talaveru, bylo mu nanejvýš patnáct, a ještě se ani neholil! Prosím tě, ušetři mě žvástů toho stupidního floutka.“

Podle hlasu bylo zřejmé, že téma Monteith Gilese rozzuřilo. „Proč se táhneme jako o pohřbu? Koně potřebují dostat jinak do těla,“ zaburácel. Pobídl svého koně a ten se rozjel tryskem. Po parku se tryskem zásadně nejezdí. To se prostě nesluší a Annabela to velmi dobře věděla, protože jí to vštěpovala paní Thelwellová. Po pár vteřinách se však ve stejném tempu vydala za Gilesem. Bylo to úžasné!

Zastavili na druhém konci parku a Giles jí pomohl sesednout.

„To bylo báječné,“ smála se. „Ten tvůj hnědák je nádherné zvíře, ovšem má kobylka je naprostá hvězda. Letí jako vítr. Tak ráda bych si ji vyzkoušela někde ve volné přírodě, ale tady to nejde. Společnost by se ke mně přestala znát, kdybych ten trysk ještě jednou zopakovala. Asi vypadám hrozně.“

Giles jí pohlédl do tváře, která hořela nadšením ze vzrušující jízdy, oči jí zářily radostí. Ta žena, kterou teď držel v pase, byla prostě plná života. Jen pomalu a nerad ji pustil.

„No, jsi trochu rozcuchaná. Chceš se upravit?“

„Samozřejmě, díky.“ Otočila se zády k němu, sundala klobouk a zavěsila ho na sedlo. Stále ještě byla udýchaná z toho trysku. Dýchala přerývaně, ňadra se jí kouzelně dmula. Vždycky si ji představoval jako subtilní, až teď si všiml jejích kyprých tvarů. Zíral na ni s úžasem, jak si sehnutá stáčí prameny zlatých vlasů.

„Proč na mě tak koukáš, Gilesi? Omlouvám se, jestli tě můj vzhled uráží, ale vlastně je to tvá vina. Kdybys mi předem oznámil, že pojedeme tryskem, byla bych zvolila pevnější účes. Teď mě budeš mít za neposluhu a uličnici.“

„Já... ne... to ne,“ snažil se mluvit klidně, souvisle a pomalu. Byl ohromen, co cítil, když ji držel v pase a i potom, když se díval, jak si rozčesává vlasy. Nic takového ještě nikdy k žádné ženě necítil. Náhle prudce zatoužil popadnout ji do náruče, tak aby mu její zlaté vlasy hladily tvář, zachtělo se mu rozvázat jí ten krajkový šáteček a...

Stála k němu zády. Natáhl se k ní, už už se chystal si ji k sobě otočit... Jenže v tu chvíli sebou hnědák škubl, až se Giles držící uzdu zakymácel. Sakra, ten kůň je chytřejší než jeho pán, pomyslel si v duchu Giles, který se teď už zase ovládal. Rosabela ukončila úpravu zevnějšku, zase byla uhlazená a elegantní, jen ten krajkový šátek se jí nějak překotně vzdouval na hrudi a jeden pramínek vlasů se neposlušně stočil kolem levého ucha...

Rozjeli se zpátky k hlavní bráně. Giles stále v duchu žasl, co ho to napadlo, že se mu zachtělo se s ní

pomilovat? Odjakživa byl pyšný na svůj chladný odstup, jaký v takovýchto situacích dosud zachovával.

Kolem Wellingtona a jeho důstojníků se točily ženy krásné a šarmantní – s nimiž se s radostí pouštěl do milostných her. Ano, šlo o hru, bez jakýchkoliv nároků na pevný vztah. Pak tu ovšem byly takzvané úctyhodné dámy, pro něž bylo samozřejmostí, že se u mužů těší jistému respektu.

Každý rozumný muž dělal vše pro to, aby se náhodou nezapletl s nějakou z těch úctyhodných, protože stačilo málo – a než ses nadál, už ti vyzváněly svatební zvony. Proto se i Giles snažil takovým románekům vyhýbat. Aby ho nelapily jako jeho otce, jako Stephena. Tyhle ctnostné ženy! Rosabela Ordwayová a ctnostná... ušklíbl se. Co jen to do něj vjelo – musel zešílet! Jak mohl zapomenout na Stephenovy dopisy? Musí hrát komedii, psal Stephen o své ženě a líčil ji způsobem, jakým se v žádném případě o úctyhodné ženě nemluví. Stephen dobře znal onu nemravnou a prostopášnou Rosabelu Ordwayovou. A Selder ji takovou jistě poznal také. Jak dlouho potrvá, než Dabney, Wainwright a ostatní zjistí... A dost. To už je příliš, jak o ní smýšlí. Opět se přistihl, že má co dělat aby ovládl své city. Co je to s ním? Proč, zatraceně, nemůže uvěřit, že Rosabela je opravdu taková, jak ji teď poznává? Problém je v tom, že tahle Rosabela se tolik vymyká popisu v Stephenových dopisech.

Když se blížili domů a byli Gossovi na dohled, řekl jí odměřeně: „Nevidím důvodu, proč by sis pozítří s majorem nevyjela. Jen nejezděte daleko a držte se spíš obvyklých pěšin.“

Posměšně na něj pohlédla. „Major Dabney má ve srovnání s tebou bezpochyby větší smysl pro to, co se sluší. Nedovedu si představit, že by ho napadlo pobídnout koně do trysku.“

„Tím lépe pro něj,“ utrousil úsečně. Když dorazili k domovu, sledoval, jak jí Goss pomáhá sesednout a přebírá koně, za což ho odměnila nádherným úsměvem. Kdepak, ta ženská si nedá pokoj!

Když se Annabela odcházela převléknout do svého pokoje, měla zvláštní, roztoužený pocit. Čím to, že se tak vzrušila, když ji Giles sevřel v pase? Čím to, že se celá rozechvěla, když se jejich oči setkaly? Nebylo to jistě poprvé, kdy ji nějaký džentlmen pomáhal ze sedla, tak proč právě tentokrát vzrušením sotva popadala dech? Jestlipak si všiml, jak se přemáhá, aby se mu nevrtila kolem krku?

Dělala všechno pro to, aby ututlala vzrušení, které v ní vyvolal, ale tušil to vůbec? Že by proto s ní jednal tak odměřeně? Vůbec se tomu nedivila. Žádné slušné dívky by takové věci ani na mysl přijít neměly! Potíž je \ v tom, že s ní ono mocné vzrušení zacloumalo tak nečekaně. Nic takového nikdy předtím neprožívala. Je snad nemravná? A pak, když se před ním česala, jestlipak tuší, že se před ním úmyslně předváděla? Nikdo jí nikdy tak chladně nedal najevo, jak ji odmítá. Ale zaslouží si to! Jak mohla být tak nestydatá! Musí si dát pozor, aby se něco takového už nikdy neopakovalo.

V dalších dnech neměla příležitost si to vyzkoušet. Giles, jak se zdálo, se jí vyhýbal a Annabela se v duchu

styděla, že to považuje za nutné. Přesto se snažila zachovat klid, a když se ti dva náhodou setkali, byla milá, ale držela si odstup. Přes den často vyjížděla na koni doprovázená některým ze svých ctitelů, večery trávila v živé zábavě na Upper Brook Street nebo si někam vyšly s lady Laurou. Nejednou je doprovázel Giles, ale protože o partnery na parketu nikdy neměla nouzi, nestalo se, že by někdy s Gilesem tančila, a pokud spolu prohodili pár slov, hovor se omezoval na banality. Během dne trávil plukovník hodiny v knihovně nebo byl venku, nejspíš s přáteli.

Opravdovou radost měla Annabela z tety Laury, která měla čím dál veselejší náladu. Očividně kvetla. Byla den ode dne čilejší a živě se zajímala o společenské dění. Takže spolu vyrážely na koncerty, soiré, plesy i premiéry. Mezi smetánkou si Annabela rychle získávala jistější pozici. Teď už bez problémů přecházela k bezpečnějším tématům, aby záměnu dvojčat uchovala v tajemství. Když slovní bitky s Gilesem ustaly, byla to popravdě řečeno jediná věc, která jí zpestřovala jinak dost nudný a stereotypní život londýnské společnosti.

ŠESTÁ KAPITOLA

Annabelu znepokojovalo, jak dlouho už pobývá v Londýně a se svou obavou se svěřila lady Lauře.

„U všech svatých, Anno, je to možné? Ten čas ale letí!“

„To mě těší. Znamená to, že i vám to uběhlo, teto Lauro, a že se zotavujete. A nenudíte se?“

„Tak dobře jsem se nebavila už léta! Ty i Giles na tom máte lví podíl. I mí přátelé, musím říct, se mi hodně věnují. Mám se skvěle. Jen bych řekla, že tobě se už asi stýská po Temperley.“

„Nu... ani ne. Jenže Rosou nemůžu být napořád. Vsadím se, že ani vám by se to nezamlouvalo.“

„Musím uznat, že mi Rosa chybí, ale tebe budu také postrádat!“

Annabela se rozesmála. „Obě najednou nás tu mít nemůžete. To by se, pro změnu, nelíbilo otci. A navíc, dovedete si představit, jak by nás v Londýně přijali? Mysleli by si, že vidí dvakrát.“

„Víš, Annabelo, upřímně řečeno, nedovedu si představit, jak se vy dvě vyměníte. Gilesovi se to dozajista nebude pozdávát, až mu oznámíš, že se opět chceš vrátit do Temperley.“

„Toho se také obávám. A i kdyby se nám to podařilo nějak zaonačit, zase si dovedu představit tu lapálii s Rosiným návratem do společnosti. Nebylo pro mě vůbec jednoduché zaujmout její místo uprostřed londýnské smetánky, ale měla jsem jednu výhodu. Rosa se jen zřídka objevovala na veřejnosti v době, kdy držela smutek, takže lidé pozapomněli na to, jak ve skutečnosti vypadá, jak mluví i jak se chová. Zato mě v poslední době viděli téměř denně na nějaké společenské akci. Teď to bude vážně oříšek, jim něco namluvit.“

„A Gilesovi obzvlášť.“

„Ani mi nemluvte! U něj se obávám, že to nepůjde vůbec. Je ďábelsky podezřivý. Dřív nebo později mu to bude jedna z nás muset přiznat.“

„Ach má drahá,“ vzdychla si stará lady, „tohle jsem zdaleka nedomyslela.“

„Ani já ne. Stejně je to všechno jeho vina, všechno je jinak. Proč jenom neodjel do té Francie, jak plánoval. Kdepak, on si raději hostí půl Evropy u sebe doma!“

„Ale... já myslela, že se bavíš?“

„To ano, zbožňuju Londýn.“

„Rose se zase líbí v Temperley... Myslím, že by tam ráda zůstala déle. Je tam nějaký pan Winbolt.“

„Philip Winbolt? Zná se s ním?“

„Ano, dnes jsem od ní dostala dopis. Moc mi toho samozřejmě napsat nemohla, ale zdá se, že jí ten mladík imponuje... Ty ho znáš, Annabelo?“

„Ano, znám.“

„A zamlouvá se ti? Co myslíš, hodí se s Rosou k sobě?“

„Přijde mi až přeúzkostlivý. O ženách si myslí, že jsou to křehké bytosti, které potřebují jeho pomoc a ochranu. Dokážete si jistě představit, co si o něm myslím, když jsem Temperley léta vedla docela sama. Jenže Rosabela je jiná. Víte, teto Lauro, vlastně si myslím, že by ti dva mohli být ideálním párem. Jestli se jí líbí, je to pro ni partie jako stvořená. Paní Thelwellové se pan Winbolt jeví jako velmi žádoucí nápadník.“

„Pak tomu tak určitě je. Nemám sice zdání, kde Thelwellová shání informace, ale pokud vím, nikdy se nemýlí.“

„Kdyby to k něčemu bylo... co byste tomu říkala?“

„Chápu, jak to myslíš. Kvůli nebohému Stephenovi. Ale Rosabela byla příliš mladá, když se za něj provdala. Víím to už dávno. Vlastně... jsem ji k tomu sňatku donutila, protože jsem si myslela, že by se mohl změnit. Bohužel, právě v tom jsem udělala chybu.“

„Změnit se – a jak?“

„Aby... aby byl...“ lady Lauře se rty překotně míhaly, pak zavrtěla hlavou. „Ne, nemá cenu to rozvádět. Pravda je, že jsem té svatby hořce litovala. Jakkoli jsem ji milovala, vlastně jsem ji zneužila. Skoro jsem jí zničila život. Jestli se jí podaří najít štěstí s jiným, s někým, kdo by ji miloval tak, jak si zaslouží, pak budu nejšťastnější ženou v Londýně.“

O několik dní později se lady vrátila z odpolední vyjížďky v kočáře s očima navrch hlavy a vítězoslavně zvolala. „Annabelo, problém je vyřešen! Právě jsem hovořila s paní Arbuthnotovou, která si ohromně pochvalovala lázně v Bathu. Prý na ni účinky tamní léčby působí doslova blahodárně.“

„A jak to souvisí a našimi plány?“

„Vypravíme se tam. Giles se sice koncem sezony chystá vyrazit na obhlídku svých pozemků na severu, s ale jistě ho přesvědčím, aby nás do Bathu doprovodil. No a co je důležité – stejným směrem je přece i Temperley.“

„Jenže když tam pojedeme, Giles se dozajista potká s Rosabelou! Jakmile nás dvě uvidí pohromadě, všechno se prozradí.“

„Počkej! Přece já s Gilesem do Temperley vůbec nedorazíme. Mám v Readingu dobré přátele, které jsem léta neviděla. Takže plán je následující: my zůstaneme u nich...“

„A já jako pojedu na návštěvu za otcem... aha, už rozumím!“

„Za pár dní se místo tebe za námi vydá skutečná Rosa a všichni budeme pokračovat do Bathu,“ lady Laura se pohodlně opřela v ušáku, nadmíru spokojena s novým plánem.

„To je skvěle načasované, protože tak vznikne i určitá pauza mezi mým odjezdem a Rosiným návratem mezi londýnskou společností. Tak jim dáme šanci, aby na mě pozapomněli.“

Ale teď ještě jedna velice důležitá věc. Jak přemluvíte Gilese, aby s námi jel do Bathu?“

„Myslím, že se mi to podaří. Je na mě tak hodný. Největší potíží bude zdržet ho doma tak dlouho, abych tu prosbu vůbec mohla vznést.“

Annabela se kousla do rtů. Také si všimla, jak vzácně Giles pobývá doma. A věděla proč. Hlupák jeden namyšlený! Což si nevšiml jak strašně lituje toho okamžiku chvilkové slabosti, která ji tehdy v parku přepadla? Nebezpečí, že by se něco podobného opakovalo, bylo téměř nulové, takže Giles zbytečně tráví všechny svůj čas mimo domov.

Ale večer v posteli přemítala, proč ji ten Lauřin mistrný plán pranic netěší. Svůj úkol splnila. Rosabela si prožila víc než měsíc ničím nerušeného klidu v Temperley a Annabela naopak pronikla do nitra londýnské společnosti. Pokud ten plán s cestou do Bathu vyjde, Rosa se opět usadí v Londýně a Annabela se vrátí ke své práci uprostřed poklidného Temperley.

Rose bude pravděpodobně chvíli trvat, než opět přivykne rušnému životu ve společnosti, ale zvládne to.

A jestli to s tím Philipem Winboltem vypadá slibně, určitě za ní přijede na návštěvu. Annabela nepochybovala, že jestli její sestru opravdu miluje, jistě pan Winbolt tu záměnu dvojčatům odpustí. Byl stejně jemný a vnímavý jako sama Rosabela. Když takový člověk bude stát Rose po boku, co záleží na tom, jestli ji Giles nadále obviňuje?

Všechno se vyvíjí slibně, říkala si, tak proč mě uvnitř svírá ta podivná bolest? Vadí mi snad, že ani mně Giles nikdy neodpustí a jen ještě umocní svoji nenávisť k ženskému pokolení – a k Annabele Kellandové obzvlášť? Zamyslela se nad vadami Gilesovy povahy. V duchu si přehrávala jejich dřívější scény, slovní půtky, jeho urážky a jedovaté poznámky... marně. Ničím nedokázala potlačit lítost nad tím, že už ho nikdy nespátí.

Giles netrávil čas jen s přáteli, jak se Annabela domnívala. Dál pátral po lidech, kteří znali Stephena. Chtěl dokázat, že Dabney má na jeho bratrance zvrácený pohled. A dozví-li se během pátrání něco nového o Rosabele, tím lépe. Jenže jak čas běžel a Giles se o

Stephenovi dozvídal víc, musel s politováním uznat, že Dabney měl nejspíš pravdu.

Jeho bratranec zabředl do kalných vod londýnské společnosti. Jeho slovo i čest měly pramalou váhu, protože nikdo neodhadl, čeho je se svými kumpány schopen. Když Giles naznačoval, že Stephen byl možná slabý, pošetilý, snadno ovlivnitelný, všichni jen mlčky \ příkyvovali. Až jeden chlapík, který Stephena dobře znal ještě z dřívějšíka, Gilesovi potvrdil, že přes tyto povahové slabiny byl Stephen ke všemu ještě lhář a podvodník.

Giles s tím samozřejmě nesouhlasil. Takového Stephena neznal! Nakonec však musel uznat, že Dabney mu dobře radil, ať od toho dá ruce pryč. Takhle jen rozpitval detaily, na které by vůbec nedošlo, kdyby se byl do toho pátrání nepustil. Jakou roli však sehrála Rosabela? Za celou dobu svého průzkumu nenarazil na jedinou maličkost, která by svědčila v její neprospěch. Dokonce ani na zmínku o Selderovi. Bylo zřejmé, že svůj vztah úzkostlivě tajili. Giles byl však přesvědčen, že Seldera v Londýně někdo znát musí. Pátral přesto dál, až pronikl do londýnského podsvětí. Donesla se mu dokonce jména dvou mužů, kteří patřili do okruhu Stephenových kumpánů. Jeden byl světlovlasý obr jménem Fraser, druhý podsaditý tloušťík Burrows. Ale o Selderovi nikde nepadlo slovo.

Konečně lady Laura zapředla hovor na téma společné cesty do lázní v Bathu.

„Po zdravotní stránce dělám pokroky, drahý Gilesi. Doktor Cotterell mi ovšem doporučuje kratší pobyt v lázních. Zmínil se o Bathu.“

„Pak ho samozřejmě poslechni. Vlastně se mi to skvěle hodí.“

„Vážně?“

„Jak víš, chystám se koncem června na sever a měl jsem obavy, co bude se zdejšími domem. Představa, že tě tu nechám o samotě, obzvlášť v těch letních parnách, se mi ani trochu nezamlouvá. Ale jestliže s Rosabelou strávíte pár týdnů v Buxtonu, všechno je vyřešeno. Doprovodím vás tam a zastavím se u otce na Avenellu, což je jen pár desítek mil od Buxtonu.“

„Buxton?“

„A proč by ne? Jsou tam prvotřídně vybaveni, péče je též na úrovni, minerální prameny jsou stejně účinné jako všude jinde v Anglii, hotely pohodlné, servis dokonalý, tak o co jde?“

„Taková dálka to je!“

„O pouhých šedesát mil dál než Bath.“

„Vzpomínám si, jak jsme jednou, nedlouho poté, co jsme se s tvým strýčkem brali, navštívili Avenell. Jen si vybavuju, že ta cesta byla nekonečná.“

„Můžeme cestovat na etapy. Mám po cestě několik přátel, kteří nám rádi poskytnou nocleh. Nebo můžeme přenocovat v hostincích. Po cestě jsou dva vynikající.“

„Poslyš, Gilesi, a proč bychom nemohli jet do Bathu? Příroda v Buxtonu je jistě úchvatná a tví přátelé velice milí a ochotní, ale víš, přece jen bych dala přednost městu. Bath jsou lázně velmi *rušné*, a Rosa si tam lehce

najde zábavu. Salony v Bathu jsou bezesporu mnohem honosnější než tam daleko na severu. Kdo kdy slyšel o Buxtonu, prosím tě?“

„Já myslel, že ti jde především o léčebný účinek. Ale dobrá,“ natočil hlavu k Annabele. „Předpokládám, že Bath je hlavně tvůj nápad.“

„Ano, slyšela jsem, že je to úžasné místo,“ přitakala odvážně Annabela. „Jsou tam prý obchody překypující zbožím a báječná zábava. Buxton se s tím nedá srovnávat.“

„Ach, jen marnivost a kratochvíle, na nic jiného nemyslíš.“

„Gilesi! Rosa se přece jen staví na mou stranu. To já především chci jet do Bathu!“

„Vážně? No, snad mohu zajet na Avenell až na podzim. Zvážím to, teto Lauro.“

„Můžeme se tam vydat i bez tebe,“ navrhovala Anfiabela. „Vystačíme si docela dobře samy, pokud budeme mít k ruce personál. Můžeme se tak klidně věnovat marnivostem a kratochvílím, zatímco ty si budeš obstarávat své věci na severu,“ prohlásila s hraným klidem.

Pohlédl na ni. „O tom nechci ani slyšet. Všichni tři pojedeme buď do Bathu – nebo do Buxtonu.“

Obě dámy na sebe potutelně pohlédly. Jejich skvělý plán opětovné výměny dvojčat je ohrožen!

Pár dní po té debatě je Giles vzal do divadla. Bylo nasnadě, že stráví večer v příjemné zábavě, tak jako pokaždé, když se šlo do divadla. Jenže právě v onen

večer došlo k několika událostem, které významně ovlivnily jejich budoucí život.

Sotva se stačili usadit, Giles jako by zdřevěněl. Očima upřeně sledoval protější lóži. Annabela se podivila, co Gilese na té poněkud nesourodé trojici tak zaujalo. V té loži první zleva seděla jakási dáma kyprých tvarů v černém, která se značně sebejistě rozhlížela kolem. Na macatém obličejí jí seděla tlustá vrstva pudru a bylo víc než zřejmé, že spíš než matka příroda se na jejím dokonalém účesu podepsaly šikovné prsty lazebníkovy. Zprava seděla další dáma, které, jakkoli mistrně to skrývala, táhlo na padesátku. I ona byla až přehnaně nalíčená a oproti své červovlasé sousedce měla vlasy oslnivě zlaté. Její rudé šaty vynikaly hlubokým dekoltem, orámovaným spoustou šperků a šňůrou běloskvoucích perel, které se roztomile proplétaly zlatavými kadeřemi. A mezi nimi seděl mladík, jemuž do třicítky zaručeně nějaký ten ruček chyběl.

Annabela nemohla uvěřit vlastním očím. Ten muž byl příliš krásný, než aby byl skutečný, jako Apollo mezi harpyemi. Vysoký, atletické postavy, s antickými rysy tváře a chumáčem plavých vlasů. Co ten dělá mezi těmi dvěma matrány?

Annabela si k očím přiložila lorůn, načež se až zajíkla, když si blíže prohlédla dámu s rudým dekoltem.

„Dovolíš?“ ozval se Giles ostře a půjčil si od ní kukátko. Zaměřil se na rudý dekolt, něco nevrle zamumlal a natočil se k lady Lauře. „Budeš tak laskavá a omluvíš mě, prosím? Tu hru jsem už viděl a musím něco neodkladného teď hned vyřídit. Vráť se před koncem

představení a počkám na vás ve foyer. V sousední loži sedí Winterton, jsem si jist, že tě doprovodí dolů.“ Ve tváři byl Giles bílý jako stěna.

Laura pohlédla na trojici v protější loži. „Bez obav, Gilesi, my si s Rosou vystačíme,“ ujišťovala ho. „Uvidíme se dole po představení.“

Chudák Giles,“ neodpustila si, jen se za ním zavřely dveře. „Ta strašná, úděsná osoba,“ řekla neurčitě.

„Kdo je to – jeho macecha?“ Annabela si nahmatala náhrdelník. „Ten náhrdelník, co má na sobě, je stejný jako tenhle, že?“

„Ano,“ potvrdila jí lady Laura hořce. „To je Venetia Stantonová, která se opovažuje nosit šperky z pozůstalosti Gilesovy matky. I ty perly, jimiž se ta poběhllice zdobí, patřily Margaret. Mají cenu královského pokladu. Jsou obrovské a nádherně zbarvené, ale o to ani tolik nejde. Co je nejhorší, původní majitelky těch skvostů pocházely z významných rodů, byly to dámy každým coulem. Pravá hodnota těch perel není v jejich ceně, ale v tom, že jsou symbolem rodinné cti a slávy. A proto se otřásám hnusem, když je vidím na krku té ordinérní prostopášnice. Vůbec se Gilesovi nedivím, že běsní.“

„Kdo jsou ti lidé vedle ní?“

„Ta žena v černém se před nedávnem podruhé vdala a vzala si německého šlechtice. Teď je z ní baronka Leibmannová.“ \ „A baron je ten mladík?“

„Bože chraň! Jejímu baronovi je přes osmdesát, jestli se vůbec dožil. Nikdo ho už dávno nespáčil. Nemám

zdání, kdo je ten plavý mladíček, jakživa jsem ho neviděla.“

Po představení je lord Winterton doprovodil po schodech dolů do foyer. Na schodišti však byl takový nával, že Annabelu od starší dvojice rozdělil. Mezi spoustou hlav zdáli zahlédla jen pára zdobící členku lady Laury. Dole se pokusila k ní opět připojit, ale lidé se tlačili natolik, že upustila vějíř. Něčí pevná paže jí smýkla na stranu, do bezpečí mimo tlačenicí a podávala jí vějíř.

„Madam?“

„Ach, děkuji vám. Jste velice laskav,“ obdařila úslušného muže trochu nervózním úsměvem.

Také se na ni usmál. Přestože to nebyl právě krasavec, něco ji na něm zaujalo. Pousmála se víc, když tu náhle se z ničeho nic začala třást, jako by ji přepadla zimnice. Rozklepala se ještě víc, když ten cizinec promluvil. „Ach, Rosabela, to je náhoda. Moc jsem si přál vás potkat. Ale tohle není nejlepší místo. Ještě se uvidíme,“ řekl jen a zmizel v davu.

Annabela se opřela o zeď. Co se to s ní stalo? Lidé se na ni mačkali, to ano, ale žádné nebezpečí jí nehrozilo, tak proč ta podivná úzkost? Že by to způsobil ten džentlmen, který jí zachránil vějíř? Nikdy předtím ho nepotkala. Ale kdo to byl a co jí to povídal? Její dvojce se s ním znalo, to bylo jisté, ale nějak si nedovedla představit, že se s ním Rosa přátelí. Opět ji zamrazilo. Přejela si rukou po čele. Je snad nemocná? Ve foyer bylo příjemně, Annabela však takřka drkotala zuby, jaká jí byla zima. Málem vyletěla z kůže, když ji něčí ruka

chytila za rameno. Ohlédla se a před ní stála lady Stantonová. Upřeně jí zírala na hrdlo.

„Podívejte se, Frazere!“ vyjekla afektovaně. „Ta dívka má na krku můj náhrdelník!“ Natáhla ruce a svými rudě nalakovanými nehty jako pařáty se vrhala po šperku. Obličej lady Stantonové s tlustou vrstvou líčidla Annabele funěl přímo do tváře; až se jí z těžké vůně parfému zatočila hlava.

„Kdo kčertu jste, děvenko?“ vyzvídala Stantonová. „A jak to, že se honosíte kopií mého náhrdelníku? Nechcete mi snad tvrdit, že ten ohyzda můj nevlastní syn si konečně našel nějakou pusinku? To pro vás ho nechal zhotovit?“

O Annabelu se pokoušely mdloby. „Omluvte mě laskavě,“ pronesla, jak nejzřetelněji uměla, a chtěla skupinku obejít. Plavovlasý muž jí však vstoupil do cesty.

„Dovolíte, abych prošla?“ vyhrkla Annabela horečně. Ještě nikdy se neocitla v takové pasti. Najednou se jí po boku objevil Giles. Vděčně se k němu přitočila a stiskla mu rámě. Ten plavý Frazer vmžiku uskočil a ukláněl se.

„Omlouvám se, jestli jsem vás vyděsil, madam. To jsem opravdu neměl v úmyslu.“ Jeho hlas zněl neurčitě, jakoby překvapeně a Annabela se zastyděla, že tak zpanikařila.

„Půjďme,“ řekl Giles stroze. Annabela se přistihla, že stále vši silou svírá jeho paži. Něco zamumlala a pustila ho. Nebyla si úplně jista, zda dokáže normálně jít, přesto vkročili směrem k tetě Lauře.

Ovšem lady Stantonová s nimi zdaleka neskončila. „To ani nepozdravíš nevlastní matinku?“ zaskřehotala jedovatě. „Ty jsi ale nezdvořák!“

Aniž by na ni pohlédl, Giles jen utrousil. „Co do zdvořilosti, nejsem vám nic dlužen, madam. Omluvte mě.“ Nato lady Stantonová zasyčela údivem, ale Giles to ignoroval. Nabídl Annabele rámě a obratně ji protáhl davem k východu. Kočár už čekal venku a Giles oběma dámám pomohl nastoupit. Přitom ještě úspěšně stačil odrážet zvědavé tetiny dotazy.

Takhle ho Annabela neznala. Úplně ji svým chováním odzbrojil. Kéž by tak vystupoval odjakživa, říkala si v duchu. S ním jí teď bylo dobře, byla v bezpečí a v dobré náladě.

Když dorazili domů, nebylo ještě tak pozdě, ale lady Laura oznámila, že je unavená, a popřála jim dobrou noc. Giles pohlédl na Annabelu. „Půjdeš už také spát, nebo si se mnou dáš sklenku vína či likéru? Po tom se lépe usíná.“

To nečekala. Od společné projížďky v Hyde Parku se Giles měl na pozoru, aby si ji držel od těla. Netušila, co má v plánu, ale každopádně by bylo rozumnější následovat příklad lady Laury. Odmrštila však rozumné argumenty a přikývla. „Dala bych si skleničku vína,“ dodala.

„Už vypadáš lépe,“ podotkl, když jim Whitcroft nalil víno. „Jednu chvíli v divadle jsem se obával, že omdlíš. Bylo to tím davem, že se nedalo dýchat?“

„Myslím že ne. Normálně to na mě nemá vliv. Bylo to jako by mě náhle zachvátila horečka. Ale je to pryč.“

„Viděl jsem tě, když ti upadl vějíř a snažil jsem se k tobě prodrat. Kdo byl ten muž, co ti ho podával? Znáš ho?“

„Ten v černém?“ Měla co dělat, aby potlačila třes. „Jakživa jsem ho neviděla,“ prohlásila bez rozmyslu.

Chvíli ji beze slova pozoroval. „To je zvláštní,“ usrkl vína. „Má nevlastní matka – řekla ti něco, co by tě rozrušilo? Počítám, že teta Laura ti o ní vyprávěla. Ta žena v rudém, naproti v loži, to byla ona. Viděl jsem, že ti ve foyer něco povídala, těsně než jsem se k tobě protlačil.“

„Ne, ale nezamlouvala se mi. Ptala se na náhrdelník. Myslela si, žeš mi ho věnoval.“

„Aha. Přesto je mi líto, že ses s ní musela setkat sama, bez pomoci. Měl jsem zůstat v loži s vámi,“ plaše si pohrával s andílky na krbové římse. „Já... prostě se na ni nemůžu ani podívat... obzvlášť když...“

„Já vím, teta Laura mi o tom vyprávěla. Je mi to moc líto,“ přistoupila blíž a položila mu ruku na rameno.

Tiše a upřeně na ni hleděl. Annabelu to zmátlo a náhle jí došlo, že by si mohl myslet, že ho svádí. Honem tedy uhnula.

„Ne, nechod', Rosabello...“ Stáhl ji zpátky k sobě do náruče. Přestala dýchat. „Nechod' pryč,“ zašeptal, zvedl hlavu a své rty spojil s jejími v lehoučkém polibku.

Annabela cítila lechtivé mravenčení v zádech, jako by se o ni pokoušela závrať. Až se jí podlamovala kolena, ale tentokrát to byl příjemný pocit. Přistoupila blíž a raději se ho chytla za ramena. Giles ji k sobě

přivinul a znovu ji políbil, tentokrát vroucněji. Bylo jí báječně, jako ještě nikdy předtím.

Přistihla se, že jeho vzrušení opětuje. Zprvu váhavě, avšak s rostoucí vášní čím dál dychtivěji, až v jednom okamžiku dospěla do stavu, kdy se téměř topila ve slastných pocitech, s očima přimhouřenýma její tělo doslova žadonilo po tělesné rozkoši. Byl to však jen okamžik. Vzápětí jí mozek začal fungovat. Znejistěla. Kdepak, takhle ne! Tohle je pro ni neznámá situace, zabředává do neprobádaného území! Zpozorněla. Rychle pryč!

„Gilesi,“ zamumlala a pokusila se ho odstrčit. Přiložil si její ruku ke rtům a políbil ji do dlaně. Ohromeně ho pozorovala.

Znova ji začal líbat. Tentokrát stála na špičkách, když ji napůl zvednutou tiskl v objetí, horečně šeptal její jméno, líbal ji na víčka, na řasy, na tvář a znovu na rty. Déle, než si později vybavovala, mu stejně vášnivě ppětovala jeho city, ale když ji odváděl k pohovce, obavy se jí vrátily.

„Ne, Gilesi,“ těžce lapala po dechu a snažila se vymanit z jeho náruče. Uvědomovala si, že je rozrucchaná, šaty má pomačkané a rty ji od bolesti až pálí. Konečně se její rozum ujal vlády nad city. Strašlivě se styděla. Odvrátila se od něj a vrtěla hlavou. „Tohle není správné. Já... vím, žes mě beztak už zavrhl, ale nejsem žádná svůdnice, myslí si co chceš.“

Giles jako by vůbec nevnímal. Strhl ji na sebe, přitiskl, zvedl bradu a...

„Ne!“ zakřičela a prudce ho od sebe odstrčila. Ani se nehnul, jen na ni beze slova civěl. Pomalu ten úžas v jeho očích skomíral, až ho nahradil cynický úsměv. Pustil ji a vrátil se ke krbu.

Konečně promluvil. „Promiň, prostě jsem se neovládl. U všech d'asů, Rosabelo, co ty jsi za ženu! Doufal jsem, že už mě žádná neošálí, ale tys mě dostala.“

Podle výrazu, jaký se zračil v její tváři, ji svými slovy šokoval.

„Ale prosím tě, Rosabelo, netvař se jako nevinátka.“ Hořce polkla.

„Nebyl to můj záměr. Uvědomuju si, že jsem se zachovala nepatřičně, že jsem tomu měla zabránit mnohem dřív. Ale já... sama si to nedokážu vysvětlit, ještě nikdy v životě jsem nepocítila takové vzrušení.“

„Ale jdi, Rosabelo, snad mě nezkoušíš, čemu všemu uvěřím.“

„Nenutím tě, abys mi věřil, ale to, co říkám, je pravda. Pro mě to byl naprosto nový zážitek.“ Na chvíli se zarazila a nasucho polkla. „Ještě nikdy jsem nic podobného neprožila, proto bylo tak těžké to ukončit. Ale musela jsem. Kvůli mně i kvůli tobě.“

„Ach, jak šlechetné!“

„Prosím tě! Kdybychom se včas nezarazili, oba bychom toho dřív či později litovali. Mezi námi stojí příliš mnoho překážek, abychom spolu dali šanci lásce.“

„Láska! Mé drahé děvče,“ odfrknul si natolik sarkastickým tónem, že bylo zřejmé, co si o lásce myslí.

„Jistě se nemýlím v jednom – později bys litoval, žeš podlehl určitému okamžiku, momentu slabosti. A z mého hlediska – jedinou omluvou pro takovéto chování je upřímná, věrná a trvalá láska. Stydím se za sebe.“ Hleděla na něj s hlavou hrdě vztyčenou, když dodávala: „Nijak jsem se nesnažila tě ošálit. Máš-li opačný pocit, pak mi prosím tě odpusť.“

SEDMÁ KAPITOLA

Annabela mluvila o svých citech natolik upřímně, že Gilese doslova odzbrojila. Jiné ženy by za podobné situace propukaly v bouřlivý pláč, dělaly scény, vinily celý svět, jen sebe ne, to v žádném případě. Žádná z jeho známých by zkrátka nepřiznala tak otevřeně své city. To Gilesovi na Annabele vskutku imponovalo.

„Promiň, snad jsem tě křivě obvinil, že si se mnou zahráváš. Na svou omluvu chci říct, že i mě mé city zaskočily.“ Odmlčel se. To byla pravda. Normálně se nestávalo, že by se nechal tak unést city. „To jsem opravdu neměl v úmyslu, když jsem tě zval na sklenku vína. Všiml jsem si už v divadle, jak jsi rozrušená. Chtěl jsem jen trochu uklidnit tvé rozdrásané nervy. Namísto toho jsi tišila ty mě.“

Viděla, že si Giles dost bere k srdci, co se stalo, a rozhodla se jeho slova nekomentovat. Po ničem

netoužila víc, než zmizet ve své ložnici dřív, než prozradí víc, než je bezpečné. Odcházela ke schodům.

„Ne, zůstaň ještě, nedopilas víno. A pak, potřebuju ti něco říct.“ Zaváhala, pak se vydala pomalu zpátky a usadila se do jednoho z křesel.

„Děkuju ti,“ Giles jí podal sklenku s vínem a odkráčel ke krbu, kde v zamyšlení zůstal stát.

„Rosabelo, je pravda, že předtím, než jsme se potkali, jsem proti tobě byl zaujatý a má nenávist k tobě se z tehdejšího hlediska zdá celkem oprávněná. Řekl jsem ti, že se pokusím zjistit co možná nejvíce o aktivitách mého nebohého bratrance Stephena, o jeho životě i okolnostech jeho podivné smrti. V posledních týdnech jsem prochodil křížem krážem Londýn a sháněl lidi, kteří Stephena znali. S mnohými jsem i hovořil.“ Posmutněl v obličeji. „Nic příjemného to nebylo. Nakonec jsem si uvědomil, že ten chlapec, kterého jsem znal a o němž jsem si myslel, že ho znám dobře, existoval jenom v mých představách. Chyboval jsem, a velmi, když jsem mu tolik důvěřoval. Je pravděpodobné, že vaše manželství nebylo šťastné nejen kvůli tobě.“ Přešel místnost a zjevně čekal, co mu Annabela odpoví.

Ta však mlčela. Jestliže Giles mluvil se Stephenovými známými, možná toho o něm teď ví víc než ona.

„Chápu, že chvíli potrvá, než mi budeš ochotna věřit, ale vůbec ti to nevyčítám. Sám jsem se v tobě mýlil a musel jsem ti svými soudy ublížit. Ale přesto mám prosbu – nemohla bys mi povědět něco bližšího o Selderovi? Nevrt' hlavou, neodmítej, věř mi, teď

nevyzvíám kvůli údajnému románku mezi vámi dvěma. A i kdyby, neodsuzoval bych to, protože jako nešťastná v manželství jsi možná u něj hledala útěchu. Ten člověk mi absolutně uniká. Je jako nepopsaný list papíru, jako by nikdy neexistoval; nevím o něm vůbec, ale vůbec nic.“

Annabela dál mlčela. Giles Rosu vždycky vinil z téhle nevěry, takže by bylo marné existenci té aféry popírat. Co říkal dál, ji však překvapilo.

„Dokonce jsem se ptal sám sebe, zda ten váš údajný vztah se Selderem nebyl jen výplodem Stephenovy přebujelé fantazie... Ne, nic neříkej – vím, žes to vždycky popírala. Ale na okamžik si představme, že tomu tak bylo – je to jen střípek, jeden z mnoha důležitých střípků, které dohromady poskládají vztah Stephena k Selderovi. Abych to všechno vyluštil, potřebuju se o tom člověku dozvědět mnohem víc. *Tak řekneš mi o něm něco?*“

Poprvé, co byla v Londýně si Annabela toužebně přála, aby byla nikdy nepřistoupila na tu zatracenou šarádu se záměnou dvojčat. Rosabela by mu klidně odpověděla, ale co si má teď počít ona? O tom chlápku neví vůbec nic. Má se tu teď Gilesovi na místě přiznat, že je Annabela Kellandová, a proto že neví nic o Stephenovi, Selderovi ani ostatních. Nebo bude dál hrát Rosabelu a odmítne se o Selderovi bavit?

Gilesovi se to pravděpodobně líbit nebude, ale co je to proti tomu, kdyby přiznala barvu? Kdyby se dozvěděl, že ho tady Annabela Kellandová déle než sedm neděl balamutí a dělá ze sebe Rosabelu Ordwayovou? Teď mu

to má přiznat, když jí teprve před pár dny začal důvěřovat? To nedokáže.

„Já... nemůžu,“ řekla tiše. „Nic o Selderovi nevím. Ani kde je, ani co dělá, nic.“

Přijal to překvapivě dobře. „Napůl jsem to čekal. Vaše známost musela skončit už dávno a Selder je jistě každou chvíli jinde. Ale kdyby sis náhodou na něco vzpomněla, něco se o něm něco dozvěděla a měla pocit, že mi to můžeš svěřit, budu ti zavázán, když tak učiníš.“

„Ujišťuju tě, Gilesi, že to udělám,“ přesvědčovala ho co nejupřímněji. „Ale teď už se vážně rozloučím, půjdu si lehnout.“

Doprovázel ji k patě schodiště. „Kéž bychom si my dva lépe rozuměli. Snad k sobě časem najdeme cestu.“

„Moc bych si to přála,“ přikývla smutně a Giles v duchu žasl proč.

Annabela si nebyla jista, jak dokáže nazítří s Gilem komunikovat, ale všechna čest, zachoval se skvěle, o včerejšku se ani slůvkem nezmínil. Jen se zeptal, jak se vyspala a zda se již cítí dobře. Vzápětí přešel na aktuální téma.

„Počítám, že můj agent, pan Hathersage, který se stará o mé pozemky na severu, se mi brzy ozve a hned potom vyrazíme do Bathu. Teta Laura mi prozradila, že by ses cestou ráda zastavila v Temperley.“ Annabela přikývla. „Chceš, abych tě tam doprovodil?“

Představila si, co všechno s tou cestou souvisí, a srdce se jí rozbušilo. Dokázala však poměrně v klidu odpovědět. „Ehm... to bys mohl, ale asi bude rozumnější, když zůstaneš s tetou Laurou. Své přátele, u

nichž se v Readingu hodlá zastavit, léta neviděla a bude tě potřebovat. Požádám sestru, aby pro mě do Readingu poslala kočár, který mě potom zase přiveze. Není to daleko.“

„Asi máš pravdu.“ Giles odcházel ke dveřím.
„Nepotřebuješ něco ve městě?“

„Ne, ale... Gilesi!“

„Ano?“

„Chystáš se... na ples Marchants?“

„Asi ano, jen tě nesmím provést na parketu.“

„A proč ne?“

Giles pokrčil obočí. „Nevím, jestli bych se ovládl, kdybych tě při valčíku opět držel v náručí.“

„Tak si můžeme zatančit něco jiného,“ navrhovala.

„Tak třeba kvapík bychom si mohli skočit, co říkáš?“

„Výborně, na ten jsem volná,“ souhlasila poněkud upjatě.

Ples Marchants se konal na náměstí Berkeley Square. Patřil k jedné z posledních významnějších společenských událostí sezony, a proto byl též hojně navštěvován. Přestože bylo nabit, sálem to zašumělo, když dovnitř vstoupila spanilá paní Ordwayová. V dalším z řady modelů ze salonu Fanchonové vypadala opravdu nádherně. Tentokrát měla na sobě hedvábné šaty barvy moře, na nichž se jako pěna na vlnách stříbřila drobná výšivka. Lady Laura ji vítala vzrušenými vzdechy a mumlala cosi o mořských vílách. Zato Giles vypadal dost znuděně, když naslouchal ódám tety Laury na Annabeliny šaty. Nakonec se přece jen neovládl a utrousil, že nejen z technického hlediska by se mu s

rybím ocasem mořské víly nesnadno tancovalo, takže dá raději přednost tanci s dámou. Také si ohlídal, aby se včas zapsal do Annabelina tanečního pořádku pod kvapík a ještě se připsal ke kolečku vesnických tanců.

„A to si s ní ani nezatančíš valčík?“ divila se teta Laura, která s povděkem kvitovala oteplení ve vztahu svého synovce a takzvané snachy.

„Ne, na veřejnosti ne. Musí se spokojit s kvapíkem a vesnickými tanci.“

„Ale proč to, Gilesi?“ vyzvídala teta Laura.

„Je to jistější,“ přiznal nakonec. „A kromě toho, na všechny ostatní tance je už zadaná. Měl jsem štěstí, že jsem se zapsal alespoň na dva.“

První Annabelin tanečník přišel žádat o tanec a od té doby se až na ten zamluvený kvapík s Gilesem vlastně až do večere neviděli. Byla bez přestání na parketu. U večere si skvěle popovídali a Giles mohl sledovat, jak perfektně si vede nejen při stolování. Měla dokonalé vystupování; prostě dáma od hlavy až k patě, uznával v duchu Giles. Co je to za ženskou, tahle Rosa, honilo se mu hlavou. A navíc, proč ho tak vyvádí z míry?

Giles stál s vévodou z Armaghu, sledoval oslnivé toalety dam, jak víří sálem v rytmu valčíku, a čekal, až se objeví Rosabela. Konečně ji zahlédl na druhém konci místnosti v živém rozhovoru s nějakým cizincem. Ten muž ho něčím zaujal. Už ho někde potkal... ale kde?

„Kdo je ten džentlmen naproti?“ ptal se Giles vévody. „Který? Ten, co se baví s paní Ordwayovou? To je přece Falkirk, u všech svatých! Vida, tak už se vrátil.“

„Falkirk?“

„Ano. Vzdálený příbuzný Banagherů. To je vám zvláštní, plukovníku. Ten si ještě nedávno sotva dokázal představit, že podědí titul, ale dnes se to jeví víc než pravděpodobné. V té rodině se dějí podivné věci. Spoustu jich pomřelo a představte si, bez dědice. Dva nebo tři padli ve válce, to se rozumí, je to vojenská rodina. Ale jak říkám, dědicové jim chybí. Nuže tedy, až starý Arthur Falkirk skoná, což může být každým okamžikem, jakkoli je to neuvěřitelné, mladý Julian se stane pátým baronem. Doufejme, že bude plodnější než zbytek rodiny. Alespoň tak vypadá!“

„Myslím, že jsem se s ním dosud nesetkal.“

„A to se divím. Vždyť sloužil v armádě. Ovšem, popravdě řečeno, každou chvíli je jinde. Jinak má však skvělý původ, je z dobrého rodu. Pokud se zdržuje ve městě, hrává v těch nejlepších klubech. Jako nápadník se dosud příliš neangažoval, dává přednost pánské zábavě, ale vzhledem k okolnostem tuším, že i to se vbrzku změní a začne si vyhlížet nevěstu. Každopádně jsem rád, že ho zas vidím ve společnosti. Celou věčnost se neukázal. Vidím, že mu přeje štěstí. Paní Ordwayová s ním živě rozpráví, není-liž pravda?“

Falkirk se otočil, takže mu Giles lépe viděl do tváře, a hned si vzpomněl, kde se potkali... ano, v divadle to bylo, pár minut předtím, než se Rosabele udělalo nevolno.

O chvíli dříve, než se toto odehrálo, právě když se Annabela vracela do sálu, zaslechla, jak někdo volá její, respektive sestřino jméno.

„Rosabelo!“

Zmateně se ohlédla za hlasem.

„Doufal jsem, že vás tu najdu,“ oslovil ji muž, který jí nedávno v divadle zachránil vějíř. Dveře za ním vedoucí na zahradu byly dokořán a Annabele bylo najednou chladno a taky znervózněla. Snažila se vzpamatovat a usmála se na něj. Nebylo proč panikařit. Neměla nejmenší ponětí, kdo ten džentlmen může být, ale to se jí v roli Rosabely stalo už mnohokrát.

„Ráda vás vidím. Nemohu si vybavit, kde jsme se viděli naposledy, když nepočítám to divadlo. Počkejte, zkusím si vzpomenout... ehm.“

Nahlas se rozesmál.

„Skvěle! Nevěřil bych, že to zvládnete. A s takovým elánem. Vypadáte doslova božsky, a to nejen co do vzezření, i náladu máte úžasnou.“

Co se to s ní děje? Musí být přehřátá, už se zase třese. Ze by se jí vrátila ta náhlá horečka? Najednou si moc přála najít Gilese, aby jí byl nablízku, aby ji ochránil!

„Ale Rosabelo! Vy se celá chvějete!“

Kdepak strach, obava nebo úzkost, znělo to jako pouhé konstatování. Kdyby to nevyznělo hloupě, byla by potvrdila, že mu to snad i dělalo radost. Ten chlap se jí ani trochu nelíbil.

„Bohužel... mi není dobře, pane... omluvte mě, prosím.“

„Ale než odejdete, rád bych si s vámi v dohledné době domluvil schůzku na nějakém klidnějším místě, kde bychom si mohli v tichosti pohovořit.“

„To asi nepůjde, pane... promiňte, nějak si nevybavuji vaše jméno.“

„To mě vážně mrzí.“ Jeho hlas neskrýval ironii. Nebo se jí to jen zdá? Že by to bylo tou horečkou, která byla každou vteřinou vyšší?

„Mé jméno je Falkirk. Máte mé svolení... neřkuli nařízení jakékoli jiné zapomenout. Jmenuji se Julian Falkirk.“

Co jí to, proboha, ten člověk vykládá? Nebo v tom horečném stavu blouzní? Těšilo ji jediné – že ho snad dnes vidí naposledy. „Nuže, pane Falkirku,“ pokoušela se mluvit zřetelně. „Obávám se, že se nemůžeme sejít, neboť zanedlouho odjíždím do Bathu.“

„Jedná se o jisté papíry, které musí být ve vašem držení,“ vysvětloval dost nejasně.

„Papíry? Je mi líto, pane Falkirku, ale žádné vaše papíry nemám. Musíte se zeptat pana plukovníka Stantona.“ Pokývla hlavou a měla se k odchodu.

Falkirk ji chytil za ruku.

„To vám nevyjde. Tak snadno mi neupláchnete, musíme si spolu promluvit, Rosabelo!“

„Jak jsem vám řekla, pane, nestihnu se s vámi sejít.“

„Pak se uvidíme v Bathu. Do té doby si snad vybavíte Stephenovy dokumenty, pevně doufám.“ Dvorně se uklonil. „Na shledanou v Bathu,“ loučil se.

Nevnímalá ho. Ani neslyšela, co řekl na závěr. Giles byl teď jen na krok od ní. Annabela neskrývala radost, že konečně stojí po jejím boku. Ovšem netušila, že je bledá jako křída, jen omdlít.

Vzal její ruce do svých. „Už je ti zase špatně! Nemělas dnes nikam chodit. Pojď, odvedu tě domů.“

„Myslím, že už to přešlo, Gilesi.“ Otočila se, ale ten podivný Falkirk už zmizel. „Opravdu, je mi mnohem lépe.“

„Tak se aspoň na pár minut posad'. Půjdeme do zimní zahrady, tam se lépe dýchá,“ navrhl.

Protlačili se mezi tanečními páry k zimní zahradě navazující na sál. Giles ji usadil a odběhl ještě obstarat něco k pití.

Konečně si mohli v klidu a tichosti promluvit. „Kdo byl ten muž, pověz mi,“ ptal se Giles.

Až sebou cukla, když jí ho připomněl. Nejraději by si ho nevybavovala vůbec. „Byl to pan Falkirk,“ odvětila hrobově. „Moc ho neznám. Nezamlouvá se mi.“

„Není to ten, co ti v divadle vracel vějíř?“

„Ano, to je on.“

„Zdá se, že pokaždé, když se s ním sejdeš, celá se roztřešeš. Co po tobě chtěl?“

„Nemůžu si vzpomenout.“

„Neslyšel jsem něco o nějakých papírech?“

„Ano, máš pravdu. Vypytoval se na nějaké Stephenovy papíry, jestli je mám. Řekla jsem, že nic nemám, a odkázala ho na tebe.“ Dělal se jí vážně mdlo, když se o tom Falkirkovi měla bavit. Jako by ji uhranul. Z celého srdce si přála, aby na toho divného démona nejraději hned zapomněla. „Prosím tě, Gilesi, nemůžeme se bavit o něčem jiném?“ zaprosila.

Plesovým sálem zněla hudba, když k ní Giles přistoupil, srazil patky a krátce se uklonil. „Madam

Ordwayová, uděláte mi tu nesmírnou radost a zatančíte si se mnou?“

„Velice ráda, plukovníku,“ odvětila Annabela.

Podala mu ručku a uličnický si ho změřila. „Ach, jak jste dvorný, a to jsem si jednou dovolila kvůli mravům vám spílat!“

„Vím, co se sluší a patří, Roso, jenže ty máš přímo nadání, jaké jsem dosud u žádné ženy nepozoroval a které mě doslova nutí dobré mravy porušovat.“ Pohlédl na ni tak svůdnicky, až se musela hodně ovládat, aby na sobě nedala nic znát.

Byli báječný pár, tančili v dokonalé souhře, jako by se spolu na parketě narodili. Annabela cítila, jako ještě nikdy předtím, že tak je to správně a teď je šťastná. Ne snad proto, že by Giles při tanci byl těsně u ní, to vůbec ne. Naopak dost si hlídal, aby od partnerky dodržoval předepsaný odstup. Ale jak bezvadně ji vedl! Držel ji pevně a rozhodně, byl si jist každou otáčkou.

Ti dva se vznášeli sálem lehce a s naprostou jistotou. A kdykoliv se jejich oči setkaly, což bylo často, viděla v těch jeho vstřícnost i něhu, a ještě něco, co nedokázala popsát... ale každopádně ji to vzrušovalo.

Když dozněl valčík, přidali se k lady Lauře. Po zbytek večera se od ní Giles nevzdálil, až na okamžiky, kdy ji její obdivovatelé, podle tanečního pořádku, vyváděli na parket. Giles svou uhlazeností i dvorným chováním k Annabele jistě vzbudil závist v nejednom z ženských srdcí. I Annabela zakoušela onen příjemný pocit, že její společnost vyhledává a jí se věnuje ten, k

němuž má čím dál větší úctu a jehož čím dál víc obdivuje...

Tu noc se převalovala na posteli a znovu prožívala valčík s Gilesem. Chvilí se zamýšlela nad oním zvláštním pocitem, kdy ji dílem bylo skvěle, dílem však cítila určitou sklíčenost, jako by měla vkročit do země jí zcela neznámé. Věděla však, že Gilesovi věří, že se na něj může spolehnout jako na nikoho jiného předtím. Po jejím rozhovoru s Falkirkem na ni byl tak hodný...

Stačilo jen pomyslet na to jméno, a všechno nadšení a radost byly ty tam. Jak je možné, že tak reaguje, sotva se jí vybaví jméno toho chlapa? Přitáhla si deku až k bradě. Myslel snad Giles vážně, že ten horečný stav zimnice jí způsobil rozhovor s Falkirkem? Nevěděla. Ale stejně – byla to divná náhoda...

Rázem se na posteli posadila. Co když ten Falkirk ne ji, ale Rosabelu deptá a jakousi zvláštní mocí se její Strach z toho člověka přenáší na Rosabelino dvojče? Ano, to je možné. Stávalo se už dříve, že jedna doslova fyzicky prožívala třeba zranění té druhé. Nebylo to často, jen jednalo-li se o vážnější věc. Annabela měla o svou sestru strach dávno předtím, než ta, bledá jako smrt, dorazila do Temperley. To je ono! Nevíme sice proč, ale Rosabela má z Falkirka hrůzu!

Za týden dva se Rosa vrátí, vymění si role. Nechá ji Annabela, aby sama čelila tomu strašnému Falkirkovi? Dokáže ji opustit, aby se Rosa sama prokousávala nevyřešenými záhadami? A ještě něco. Dokáže Annabela zahodit slibně se rozvíjející přátelství s

Gilesem, aniž by se pokusila uvést věci na pravou míru, vysvětlit mu, že v roli falešné Rosy sice podváděla, ale že úmysly dvojčat byly veskrze čisté?

Díky těmto myšlenkám nezamhouřila oka po celou noc.

Pár dní nato jí kapitán Pettifer nabídl, zda by si nechtěla zajít do Vauxhall Gardens. Protože na ně slyšela samou chválu, Annabela s nadšením jeho ozvání přijala. Jen staré lady se to dvakrát nezamlouvalo.

„Milé dítě, samozřejmě že všechna ta zábava, zářivá světla, barvy, oslnivé vystoupení a já nevím co všechno je velice lákavé, ovšem mladá dáma jako ty *se musí mít na pozoru*, když se rozhodne takový podnik navštívit. Nikdy nevíš, na koho tam natrefíš.“

„Co tím míníte?“

„Vauxhall Gardens, to není jako vyjít si do divadla nebo na nějakou soukromou trachtaci. To víš, dokud tam vstup bude zadarmo, pustí tam každého.“

„Jsem si jista, že kapitán Pettifer na mě dohlédne.“

„Upřímně řečeno, nejsem si tak úplně jistá, zdali je vhodné, abys tam šla v doprovodu mladíka, kterého sotva znáš,“ nedala se jen tak odbýt lady Laura.

„S kapitánem bude Rosa v dobrých rukou,“ přesvědčoval ji Giles. „Ale jestli se ti to přece jen nezdá, můžeme se k nim přidat a vyrazit všichni tři.“

„Samo sebou by se spíš hodilo, kdyby Rosa měla garde.“

Nazítří večer je všechny čtyři včetně kapitána Pettifera pramice převážela přes Temži do Vauxhall,

odkud k nim ze zahrad doléhaly tóny hudby. Ve skvělé náladě přirazili ke břehu a zamířili k jednomu z ohromných stanů, nabízejících jak dostatečné pohodlí, tak dobrou zábavu formou nejrůznějších představení a dalších atrakcí včetně ohňostroje, který měl propuknout později.

Kapitán požádal Annabelu o tanec, zatímco Giles se s tetou Laurou šli projít. Po dobrých dvaceti minutách svižné hudby se Annabela ráda posadila k jednomu ze stolků a od svého tanečníka vděčně přijala sklenku osvěžující limonády.

Po chvilce upoutala její pozornost jakási žena v jasně pruhovaných šatech, která se dost vrávoravě prodírala směrem k nim. Doprovázel ji muž s vlasy albína. Ten se zastavil s někým na kus řeči, zato lady Stantonová, jak Annabela s hrůzou zjistila, mířila dál přímo k ní.

„Ale to je náhodička, vy jste ta maličká od Gilese, vidíte?“ spustila už z dálky. „A co to, že dneska na vás nevidím ten náhrdelník?“ Byl na ni dost nepříjemný pohled. Mezi řečí skytala, sotva stála na nohou, bylo jasné, že přebrala. Kapitán Pettifer se postavil do pozoru. Bylo mu trapně. „Mám dojem, madam, že...“

„Ne, ne, ne, teď chcete říct, že tu nemám co dělat. Ale to se pletete, vojáčku. Vy totiž nevíte, kdo já jsem! Se mnou si nebude nikdo vytírat zadnici! Já jsem totiž Venetia Stantonová, nevlastní Gilesova matka, abyste s věděl.“ Teď začala ke všemu ještě říhat, bez přestání skytala, byla to vskutku velice trapná scéna.

„Kapitán Pettifer, madam,“ představil se a snažil se zachovat dekorum. „Tato dáma je vdovou po nebožtíku

bratranci pana plukovníka Stanton, Stephenu Ordwayovi. Přesto se domnívám...”

„Helemese, tak vy jste ta slavná Rosabela! Vy jste nám ale pořádně zavařila, jen co je pravda,“ pohrozila jí lady Stantonová nejistým ukazováčkem.

To je snad zlý sen, říkala si v duchu Annabela a konečně z dálky viděla, jak se blíží Giles s lady Laurou. V tomtéž okamžiku ten plavý mladík popadl opilou lady Stantonovou a táhl ji pryč.

„Přestaň, Frasere, pust’ mě, dyť se nic neděje,“ skřehotala podroušená lady. „Všechno je v naprostém pořádku, to je mladá Ordwayová, dávno jsem ji neviděla. Už je to zas dobrý, zas se kamarádí se Selderem. Tuhle jsem je spolu viděla v divadle.“

„Venetie!“ Jak ji okřikl, byla ještě divočejší. „Povídám ti, je to v pořádku. Sám s je spolu viděl, Frasere, copak se nepamatuješ? Vždyť s v tom divadle byl taky!“ Nezapně se usmívala na svůj doprovod a mlela pořád dál. „Tak se nemrač, Frasere, a vzpomeň si. Viděls je, jak se spolu baví. Už se zase stýkají, je to v pořádku, ti říkám! Viděla jsem, jak Selderovi něco povídala, a on se rozesmál.“

V tom okamžiku dorazil Giles, bílý jako křída.

„Promiňte, lady Stantonová, ale musíte se mýlit. Nikoho takového neznám,“ řekla Annabela zoufale.

„Hloupost, to je nesmysl!“ rozkřikla se Stantonová. Ostatní nepostřehli, co konkrétně jí Fraser pověděl, ale lady Stantonová se najednou prudce otočila, zaúpěla a vytréštila oči. „No jo, proboha, docela jsem na to zapomněla. Frasere, promiň, už to nikdy neudělám,

slibuju, že už o něm jakživa nepromluví. Jasně, už prostě neexistuje a hotovo.“

„Je načase, abys ses odebrala domů, Venetie,“ bylo jediné, na co se Fraser zmohl. Oči měl chladně nelidské. „Jdeme.“

„Okamžik,“ zastavil je Giles. „Kdy že ses s ním viděla?“ uhodil na Stantonovou. „Předevčírem, říkáš, že se Selderem mluvila v divadle?“

Lady Stantonová poslušně kývala. „Jo, přesně tak...“

„To už stačí,“ zaburácel Fraser a táhl ji pryč od hloučku.

Giles se za ním otočil. „Na něco jsem se ptal, pane, takže očekávám odpověď.“

Fraser vypadal výhružně, proto se kapitán Pettifer postavil Gilesovi po boku. Fraser švihl okem po lady Stantonové a dodal: „Nu dobrá, pokud si dáma vysloveně přeje s vámi hovořit, nemám nic proti tomu. Prosím, Venetie.“

„Ne, nechci,“ blekotala nesouvisle. „Jsem... unavená, ne vážně, Gilesi, už si na nic nepamatuju. Chci domů.“

Giles nakročil, ale kapitán ho zastavil. „Gilesi, brzdi, nikam se nedostaneš. Přece tu nebudeš dělat scénu.“

Zprvu se zdálo, že mu Giles chce oponovat, ale brzy se umoudřil. Pohlédl na Annabelu a přikývl. „Asi máš pravdu Richarde, jsou i jiné způsoby.“ Pak poznamenal na Fraserovu adresu. „Ale nemyslete si, že to nechám být, to v žádném případě.“

„Dělejte, jak myslíte,“ vyzval ho Fraser, který svýma nelidskýma očima teď hleděl na Annabelu. „Ale paní

Ordwayová vám asi mnoho nepoví.“ Naoko přepečlivě nabídl lady Stantonové rámě, aby ji odvedl k východu, ale Annabele neuniklo, jak s ní cloumá.

OSMÁ KAPITOLA

„Kdo je ten muž, o kterém hovořila ta odporná ženština?“ tázala se lady Laura svého synovce. „A proč po něm vlastně pátráš? Má to snad co do činění... se Stephenem?“ Hlas se jí trásl, když nejisté pokládala ruku Gilesovi na rameno. „Radím ti, Gilesi, neplet' se do toho! Poslechni mě, chlapče, prosím tě, pusť to z hlavy!“

Vzal ji za ruku a přesvědčivě vysvětloval. „Jedná se jen o nějaké Stephenovy peníze. Nic závažného. Promluvíme si o tom doma. Nemusíš se tím nijak znepokojovat, tetinko.“

Lady Lauru však bohužel příliš neuklidnil. Jako by tušila ono drama, skrývajíc se za dnešním výstupem. Rty se jí chvěly a byla bílá jako stěna. Annabela se částečně vzpamatovala a pomohla jí posadit se do křesla.

„Odpusť, že se do toho míchám,“ oslovil Gilese kapitán. „Mám však dojem, že dámy utrpěly šok. Nebylo by lepší dnešní zábavu ukončit?“

„Souhlasím,“ přidala se k němu Annabela. „Tetě bude doma líp.“

„Giles mě vezme domů a vy zůstaňte,“ rozhodla lady, „přece si kapitán nepokazí večer.“

„Richard to pochopí,“ vložil se Giles do diskuze. „Určitě by tě měla doprovodit i Annabela.“

„Samozřejmě,“ připojil se Pettifer a odběhl sehnat pramici. „Gilesi,“ ozvala se Annabela.

„Později, Rosabelo,“ jeho hlas zněl sice neutrálně, ale když na ni pohlédl, oči měl jako ze žuly. „Nejprve se musíme postarat o tetu Lauru.“

Zpátky domů na Upper Brook Street jeli mlčky. Annabela svěřila roztřesenou lady Lauru do opatrování starostlivé Wilsonové, která jí okamžitě nařídila klid na lůžku a pilulky na uklidnění.

„Ale musím nutně mluvit s Gilesem,“ volala stará lady. „Musí přestat s tím pátráním po Stephenových záležitostech!“

„Promluvíte si zítra,“ utěšovala ji Annabela. „Dnes potřebujete především klid, nechcete přece zase churavět.“

„Dobrá, tak tedy zítra s ním promluvíím.“

„Vyřídím mu to.“ Annabela už byla na odchodu. „Annabelo!“

„Ano, teto Lauro?“

„Pojd sem ještě na chvíličku. Vidím na Gilesovi, že se na tebe zlobí. Ale prosím tě, drahá, neprozrazuj mu naše tajemství, ještě ne! Vyčkej, než odjedeme do Bathu, už to nebude dlouho trvat.“

„Ale teto Lauro...“

Stará dáma jí vši silou stiskla ruku v zoufalé naději, že ji Annabela poslechne.

„Prosím tě, neříkej mu to. Strašně by se rozčílil a já si nejsem jistá, zda bych to unesla. Poslal by tě sbalit si věci, a dokonce by možná ani nedovolil, aby se Rosa vrátila. A nemít ani jednu z vás, to bych opravdu nepřežila.“

Annabela se sehnula, aby ji políbila. „To nemůže udělat. Obě vás milujeme, nemůže nás rozdělit.“

„Jenže takový skandál zhatí Rose vyhlídky na sňatek s panem Winboltem a já jsem si dělala takové naděje! Kdyby se Rosa teď vrátila, choval by se k ní strašně, jistojistě by zase ochořela, ne, to nesmíme dopustit, Annabelo, zapřísahám tě!“ Hořké potoky slzí se lady Lauře valily po tvářích. „Všechno se tak slibně vyvíjelo! Ne, nesnesu, aby se ta loňská mizérie opakovala, to bych nepřežila! Slib mi, Annabelo, že mu nic neprozradíš!“

Annabela váhala. Samozřejmě se jí Giles na toho muže začne vyptávat. Jak může mlčet!

Lady Laura vypadala o deset let starší než tentýž den dopoledne. Tahala Annabelu za rukáv a žadonila. „Annabelo, drahá, prosím tě, mlč, slib mi, že Gilesovi nic nepovíš!“

Udolala ji, takže Annabela nakonec zoufale přisvědčila.

„Slibuji, ale teď už si konečně odpočíňte.“ Laura si zhluboka oddychla a zavřela oči. „Děkuji ti, mé dítě.“

Sestupovala dolů s těžkým srdcem. Byla blázen, že lady Lauře dala své slovo! Ta měla pravdu, Giles by zuřil, kdyby se dozvěděl pravdu o výměně dvojčat. Rozzuřil by se na všechny tři, kdežto když bude zticha,

rozlítí se jen na ni. Zastavila se uprostřed schodů, když si vybavila, jak bude Giles běsnit. Vždyť on si teď myslí, že právě jméno toho Falkirka vlastně od začátku znala. Falkirk alias Selder byl jeden a týž člověk. Bude ji mít za lhářku, ale protože to slíbila staré lady, Annabela se ani nebude moci bránit a přiznat pravdu.

Giles čekal dole v hale.

„Jak se daří tetě?“ tázal se.

„Svěřila jsem ji do péče Wilsonové. Myslím, že bude v pořádku. Chce tě zítra co možná nejdříve vidět.“

„Zajdu za ní hned, jak se vzbudí. Beztak vím, co mi chce – doufá, že přestanu pátrat po neblahé minulosti jejího syna. Ale na to už je pozdě. Kéž by mě byla včas informovala! Alespoň se pokusím co nejvíc toho ututlat před veřejností. Rád bych si s tebou promluvil, Rosabelo. Můžeš na chvíli do knihovny, prosím tě?“

Když za ní zavíral dveře, měla pocit, jako by se zavřely brány Alcatrazu.

Giles přešel na druhou stranu dlouhatánského psacího stolu, kde před ním ležely rozprostřené Stephenovy deníky. „Tak tady jsou. Záznamy o tom, jak se jeden mladík řítí do zkázy. Už jsem si málem myslel, že jde o pod vlivem drog sesmolené výplody jeho choré fantazie, kdy se potýkal s depresí a celému světu vyčítal, že jemu, Stephenovi Ordwayovi, neposkytl, po čem toužil. Ale nakonec se ukazuje, že v něčem má pravdu.“

„Gilesi, prosím tě...“

„Ne, Rosabelo, ušetři mě laskavě dalších lží. Už nechci slyšet nic o tom, cos měla se Selderem, nebo s kýmkoliv jiným. Čeho jsem dnes byl sám svědkem, je až

až, na víc už ani nemám žaludek. Se Stephenem jste se k sobě opravdu hodili.“

„Takže budeš dál hledat pravdu?“

„Proč právě tebe zajímá pravda? Ale když se ptáš, ne, nebudu. Jen se pokusím zjistit, jak a proč zemřel. Ještě jsem jménu Ordway něco dlužen. A bude-li třeba, důkazy pak ze stejného důvodu decentně zamlčím. S tebou se však vynasnažím mít pokud možno nejméně co do činění.“

Na chvíli se odmlčel. „Zřejmě netušíš, drahá Rosabelo, jak blízko jsi měla k cíli.“

„K cíli?“

„Předpokládám, že ses chystala ukořistit majetek Ordwayovy rodiny. Když ne přes Stephena, pak prese mě.“

„Přes tebe?“

„Už jsem pro tebe začínal mít slabost. A nešlo jen o fyzickou žádost, kterou jsi samozřejmě ve mně též vzbudila, protože na to ty jsi expert. Přistihl jsem se, že se mi líbí v tvé společnosti, že mám rád tvůj smysl pro humor, tvou inteligenci i jistou náklonnost k mé osobě. Musel to být pro tebe šok, když si má ctěná macecha pustila pusu na špacír tak trochu předčasně.“

„Věř mi.“

„*Věřit tobě?* Co je to za nesmysl? To bych spíš uvěřil té kurtizáně, co se představuje jako má nevlastní matka,“ rozkřikl se. Teď poprvé se přestal ovládat a Annabela viděla, jak šíleně běsní. Jen jednou na ni zpřímá pohlédl, ale hned zas uhnul očima, jako by ten pohled nesnesl. „Hanbou jsem se propadal sám před sebou, jaký jsem to

byl idiot. Nepochopitelné důkazy přece mluvily samy za sebe, ale já hlupák jsem se nechal ošálit párem blankytně modrých očí a sladkým úsměvem! Až do dnešního večera jsem o sobě měl lepší mínění. Až do té doby, než jsem se dozvěděl, že jsi jedna z nich.“

„Tak to není!“ vykřikla Annabela, „lady Stantonová se plete!“

„Chceš říct, že Falkirk a Selder není jeden a týž člověk?“

„Ne. Ano. Tedy...“

„Nuže, co tedy?“ zeptal se jízlivě, zvědav, jak větu dokončí.

„Nesmála jsem se na něj v divadle. Nejsme přátelé.“

Giles se pohrdavě rozesmál. I Annabela cítila, jak chabě to vyznělo. Bylo jí strašně, ale co mohla dělat – vázal ji slib, kterým se zavázala tetě Lauře.

„Co... co navrhuješ? Co bude dál?“ ptala se zoufale.

„Nevím.“

„Chceš... chceš mě poslat pryč?“

„Nic si nepřeju víc, ale musím brát ohledy na tetu, která na tobě visí.“

Mluvil s ní natolik opovržlivě, že se vzepřela. „Co mě tu vlastně drží? Můžu se kdykoli vrátit do Temperley. A tetu Lauru vzít případně s sebou.“

„Jako rukojmí? Zkus to, a zničím tě.“ Mluvil tiše, ale tak hrozivě, až jí běhal mráz po zádech. „A totéž platí, dozvím-li se, že jsi opět mluvila s Falkirkem. Ve svém domě špeha nestrpím. Takže pokud se chceš setkat s rodinou v Berkshire, dáš si jistě pozor. Dobrou noc.“

Když ho mýjela, pozorně si ho prohlédla. To přece není možné, že se něco takového může dít poté, co k sobě měli tak blízko. Tam někde hluboko uvnitř Giles určitě cítí a ví, že Annabela je čistá a upřímná. „Gilesi,“ zašeptala.

Cynicky na ni pohlédl. Pak, bez slůvka varování, se na ni vrhl, podržel jí vší silou ruce za zády a brutálně ji políbil. Škubala sebou, ale marně. Víc už ji ponížit nemohl. Stála tam zdrcená, mlčela, jen pomalý potůček slzí se jí hrnul po tváři. „Proč? Proč, Gilesi?“

„Kvůli tomu, co mezi námi bylo. Abych ztratil tvé dřívější polibky, kdy scházel jen krůček, a dopadl bych jako řada těch ubožáků, kteří podlehli tvému sladkému šílení.“

Tu noc nešel Giles vůbec spát. Jen seděl, civěl na Stephenovy deníky a sklenku po sklence vyprazdňoval láhev brandy. Přemýšlel o Stephenovi a Falkirkovi, o woolhamptonském hostinci, o pirátství, o Stephenových dluzích – všechno možné mu přišlo na mysl, jen se zoufale bránil myšlenkám na Rosabelu. S tím Seldevrem nebo Falkirkem si musí promluvit, to je nevyhnutelné. Jedině tak si snad v celé věci udělá jasno a bude moci začít nový život. Vždycky se chtěl podívat do Ameriky. Toulal by se po světě tak rok, dva. Cestovat sám je vždycky lepší než... Dolil si brandy a jedním douškem ji do sebe obrátil. Jasně že samotnému mu na cestách bude líp! Když se bude chtít bavit, všude kolem se točí spousta žen. Nebudou sice mít vlasy barvy rozžhaveného zlata a hluboké modré oči, ani tu vzdorovitou bradičku... zatraceně! A dost! Giles uhodil

sklenicí o stůl, až zařinčela a roztržila se. Civěl na střepy, pak vstal a šel k oknu otevřít okenice. Dovnitř se vedralo ranní slunce. Protáhl se, zívł a chytil se za rozbolavělou hlavu. Musí něco dělat! Vykoupe se, oholí a vyjede si na koni do Hyde Parku, nadýchat se čerstvého vzduchu. A pak začne shánět toho Falkirka.

Po zbytek dne se pídil po své nevlastní matce. Nakonec se dozvěděl, že se rozešla se svým posledním milencem a bydlí teď u své přítelkyně baronesy Leibmannové na Cavendish Square. Celodenní pátrání ho zmohlo, potřeboval se rozptýlit. Navíc se mu neustále vracely myšlenky na Rosabelu a to ho skutečně drásalo. Prohledávat londýnské noční kluby ve snaze najít Falkirka mu proto za této situace přišlo poutavější než rozhovor s ženou, které se pokud možno celý život vyhýbal.

Když nic jiného, stráví alespoň večer v družné pánské společnosti, což už se mu dlouho nepodařilo. Vzal s sebou ještě dva přátele a společně navštívili několik heren v okolí St. James's. Všude si Giles vsadil poměrně vysoko a vyhrál pokaždé dost značnou částku. Přesto se mu nedařilo zapudit myšlenky na Rosabelu. Byl jako posedlý, stále ji měl před očima. Když mu pak kapitán Wainwright gratuloval a poškádlil ho známým rčením, Giles měl co dělat, aby mu odpověděl v klidu.

„Gilesi, tobě ale dnes nese karta. Doufám, že nejsi zamilovaný,“ nechal se slyšet kapitán.

„Co se, k čertu staráš?!“ skoro mu odsekl Giles.

„Vždyť víš, co se říká – štěstí v kartách, smůla v lásce,“ kapitán se rozesmál na celé kolo, ale nějak mu ušlo, že se směje sám. S Gilesem jeho narážka ani nehnula.

Nakonec se Gilesovo pátrání přece jen neminulo úspěchem. Během hry ve Watiet's se Falkirk najednou vynořil na druhé straně stolu. Giles si ho se zájmem prohlížel. Tmavé vlasy, ostré rysy, oslnivý úsměv – ten člověk nebyl nijak zvlášť pohledný, ale něco zajímavého na něm bylo. Byl zjevně oblíbený, Giles si všiml, že několik prominentů podniku se s ním srdečně zdraví. Hrál dobře, a jakkoli lehkomyslný se jevil, sázel velmi opatrně. Dobře si všímal herní situace, bylo zřejmé, že ví, kdy přestat. Zajímavý člověk, jeho navenek nonšalantní šarm skrýval chytrého a disciplinovaného muže, bůhví jestli ne nebezpečnou šelmu.

O pauze Giles k němu vykročil. „Pane Falkirku!“ Giles bedlivě sledoval, jak se Falkirk otáčí, a ačkoliv musel vědět, o koho jde, nehnul brvou, že by snad Gilese znal. „Ano, jsem Falkirk, ale obávám se, že jste ve výhodě, pane. My se známe?“

„Jsem Giles Stanton. Myslím, že jste se znal s mým bratrancem.“

„A kdo by to měl být?“

„Stephen Ordway. Můžeme si promluvit? Tamhle u stolu je místo. Tam nás nikdo nebude rušit. Řeknu číšníkovi, ať nám přinese víno.“

Falkirk usrkl víno. „Vynikající, ale obávám se, že žádného – Stephena... Ordwaye jste říkal – neznám.“

„Ne, to je pod vaši důstojnost, pane, já vás viděl!“

Chvíli bylo až mrazivé ticho. Pár vteřin.

„Mě že jste viděl?“ ptal se užasle Falkirk. „Ale to mě nepřekvapuje, dost často rozprávím s lidmi, které vůbec neznám. Jako například teď s vámi. Povězte mi, k čemu je tenhle výsledek?“

„Abych to upřesnil, viděl jsem vás, jak mluvíte s paní Ordwayovou na plese Marchant's. Zmiňoval jste se jí o nějakých papírech.“

„Ach ano, Rosabela,“ usmál se a zatvářil se tajuplně. „Nejsem si jist, zda se o tom s vámi mám bavit. Šlo o ryze soukromou záležitost. Mezi námi dvěma. Smím se zeptat, jaká je vaše pozice?“

„Pokouším se hájit zájmy rodiny a zabránit pomluvám.“

„Pomluvy? Ale jako vdova se snad smí bavit, s kým se jí zachce, aniž by musela mít strach, že se dostane do řečí, ne?“

Opět bylo ticho.

„Jestliže neznáte mého bratrance, jak tedy víte, že je mrtev?“

Giles měl radost, že Falkirka nachytil, ale ten se brzy vzpamatoval. „Vybavil se mi hned, jak jste zmínil jméno paní Ordwayové. Velice se omlouvám, že mi vypadl z paměti. Když vám žena učaruje, člověk se snaží zapudit myšlenku na jejího manžela, nemyslíte? Obávám se, že jsem ho téměř neznal.“

„A ty papíry? Pokud vím, paní Ordwayová vás odkázala na mě.“

„Aha, Rosabela se vám svěčuje. To mě překvapuje.“

„Ani ne. Alespoň ne tak, jak bych si přál. Ale den ode dne se učím. Ponaučení čerpám i ze Stephenových deníků.“

„Deníků?!“ Falkirk sotva zastřel úžas. „Stephen si vedl deníky?“

„Všechny jsem ještě nerozluštil, ale je to chmurné čtení. Ke konci svého života byl můj bratranec v těžké depresi, především kvůli vztahu své ženy k jakémusi Selderovi. Právě o něm píše v denících dost záhadně. Potřeboval bych s ním mluvit. Znáte ho?“

Na tu otázku byl Falkirk připraven. Stejně jako při dotazu na Stephena i tentokrát se jakoby nic zeptal. „Seldera? Ne, toho neznám.“

„Zdá se, že se nelehko hledá. Byl bych si myslel, že ani neexistuje, nebýt...“

„Nebýt čeho?“

„Omlouvám se, nudím vás tu nezáživnými rodinnými záležitostmi, zatímco bych vám měl pomoci s papíry, které sháníte.“

„Zapomeňte na papíry,“ mávl Falkirk rukou. „Rád bych vám pomohl s tím Selderem. Dokážete ho popsat?“

„Zatím ne.“

„Ale paní Ordwayová...?“

„Bohužel se o něm nechce bavit,“ Gilesovi neušlo, že Falkirk si v duchu libuje. A teď vytáhl trumf.

„Ale doufám, že jeho popis brzy získám od někoho, kdo ho viděl nedávno v divadle. Dám vám pak vědět, chcete-li mi pomoci.“

„Buďte tak hodný.“

„Prozatím vám děkuji,“ Giles už vstával a loučil se. „Ehm, ještě jednu věc,“ odkašlal si. „Nechci se vás nijak dotknout, ale paní Ordwayová mě prosila, abych vám vyřídil vzkaz. Prý si nepřije, abyste ji více vyhledával. Žádá vás, abyste tu známost považoval za ukončenou.“

„Opravdu?“ protáhl ironicky Falkirk.

„Takže pokud pátráte po nějakých papírech, doporučuji vám, abyste jednal se mnou. Počítejte samozřejmě s moji diskrétností. O jaké papíry se tedy jedná?“

Vypadalo to, že se Falkirk chvíli rozmýšlí. Pak řekl s předstíranou nenuceností. „Nejsou vůbec důležité. Pokud narazíte na něco, co patří mně, pošlete mi to. Bydlím v Clarges Street. I já dokážu být diskrétní. Vynd'te, prosím paní Ordwayové, že samozřejmě respektuji její přání. Ovšem –“ teď se podíval Gilesovi přímo do očí, „– dovolte, abych vás varoval, což obvykle nemám ve zvyku. Bylo by od vás velmi nerozumné, kdybyste se nějakým dalším způsobem pokoušeli mařit mé plány. To opravdu nemám rád. Doufám, že si rozumíme, Stantoně.“

„Jaké jsou vaše plány, smím-li se ptát?“

„Užívat života, jak jinak!“ Široce se usmál. „Jsem obyčejný člověk. Jediné, po čem toužím, je dostatek volnosti, abych si mohl po svém užívat života. A po smrti svého bratrance zaujmout patřičné místo ve společnosti. Na tom není nic špatného, co říkáte?“ Uklonil se a odcházel.

Giles ho ještě chvíli sledoval, jak promlouvá s tím a oním. Ale nebyl to už tentýž nonšalantní a nenucený

Falkirk. Dělal sice, co mohl, aby to zastřel, ale byl zjevně otřesen. A to je dobře! Giles už věděl, že Falkirk je lotr, ovšem netušil, jak strašně je nebezpečný...

Nazítří se Giles ohlásil na Cavendish Square u baronesy Leibmannové. Byl si jist, že ho přijme, neboť byli staří známí. Znal ji ještě z Holandska, jako Nellie Mardenovou, kdy žila pod ochranou jednoho nižšího holandského šlechtice. Mezi důstojníky se o ní s oblibou vyprávělo, že od toho šlechtice utekla těsně před tím, než se s ní rozešel, a to přímo k oltáři se skoro senilním baronem Leibmannem. Kdepak Nellie, laškovali důstojníci, ta přistane vždycky rovnýma nohama v realitě.

V domě byl neobvyklý zmatek. Služebnictvo poletovalo sem tam po schodech, všude samý shon.

„Obávám se, že baronesa vás nepřijme,“ řekl mu komorník. „Je velice sklíčena.“

„Sklíčena? To mě mrzí. Snad bych vám měl dát svou navštívenku. Přesněji řečeno, jdu navštívit lady Stantonovou.“

„To je zcela nemožné.“

„Nemožné? A proč, prosím vás?“ nechápal Giles. „Poslyšte, odnese dámám moji navštívenku, buďte tak laskav,“ sluha už mu lezl na nervy. „Dejte ji rovnou lady Stantonové,“ dodal ještě Giles.

„Lady Stantonová včera skonala. Přesněji včera večer.“

„Co říkáte?“

„Lady Stantonová nežije. A baronesa Leibmannová není pro nikoho doma.“

„Prokristapána, musím s ní mluvit,“ Giles sluhovi vecpal vizitku a ten byl konečně přístupnější. „Plukovník Stanton?“

„Ano, lady Stantonová byla mou nevlastní matkou. Musím baronesu bezpodmínečně vidět!“ Dál neotálel a bral schody po dvou nahoru. Pokoj našel snadno, podle barončina chraplavého hlasu, ozývajícího se za dveřmi. Onoho hektického dne se však spíš než jako baronka chovala jako zamlada, jako Nellie Marsdenová, děvče z předměstí.

„Co tu děláš?“ obořila se na Gilese, sotva vešel. Kolem se válely nejružnější svršky, vějíře, střevíce, krabice i etue pozotvírané všude na komodě, křesle, stolku, štokrleti, všelijaké cennosti a šperky, šňůra perel hozená přes opěradlo. Tu viděl Giles onehdy v divadle u lady Stantonové.

„Přišel jsem si promluvit s Venetií.“

„To nepůjde, je mrtvá.“

„To mi říkali. Zemřela náhle, že? Když jsem ji viděl naposledy, vypadala skvěle, byla naprosto zdravá.“

Její nervózně rozkmitané prsty se na okamžik zastavily. „Tys ji viděl? Mluvil jsi s ní?“

„Nešlo to. Doprovázel ji nějaký Frazer a tert ji dost střežil. Co se to tu děje, Nellie?“ rozhodil rukama po místnosti.

„Odjíždím z Londýna. Potřebují mě v Německu, nutně.“ Ukládala šperky do krabice. Giles vzal do ruky perly. „Patřily mé matce. Vezmu si je.“ Obrátil se k ní a

vzal jí tvář do dlaní. „Pověz mi, co se děje? Jak to, že Venetia je po smrti?“

„Koukej, vypadni. Nemám čas se o tom bavit,“ odstrkovala ho. „Nevím, co dřív.“

To je divné, pomyslel si Giles. „Když i stará Nellie, nejotrlejší a nejzkušenější harcovnice, má nahnáno, pak bůh s námi!“

„Toho tvého barona snad kleplo?“

„Ale kdepak, prostě mě chce vidět.“

„Tak proč máš takový strach? Mluv, Nellie, *jak zemřela Venetia*? Nehnu se odtud, dokud se to nedozvím.“

DEVÁTÁ KAPITOLA

Nellie nijak nespěchala s odpovědí. Namísto toho se spíše zdráhavě zeptala. „Když jsi Venetii naposledy viděl ve Vauxhallu... co ti říkala?“

„Měla radost, že paní Ordwayová se s panem Selderem...“ Jen co vyslovil to jméno, Nellie se z klína vysypala šperkovnice a s rámusem bříkla o zem. Tváře jí zpopelavěly. „Tak takhle to je,“ sykla přidušeně. Pak si klekla, aby drahocennosti posbírala a pečlivě je, kousek po kousku, ukládala zpátky do etue. „Musím pryč. Musím okamžitě odjet z Londýna,“ mumlala si při tom.

Giles k ní přidřepł a položil svou ruku na její. „Ne, nikam nepojedeš, dokud se od tebe nedozvím, co potřebuju,“ mluvil tiše, ale odhodlaně. Nyní jí byl tak blízko, že doslova cítil hrůzu, která ji pohlcovala, sám na sobě vnímal ten děs odrážející se v jejích zorničkách.

Dýchavičně zašeptala. „Venetii našla noční hlídka včera v noci u Chesterfieldské brány v Hyde Parku.“ „Někdo...“ Polkla nasucho. „Někdo jí rozmlátil hlavu. Říkají, že to musela provést nějaká banda vagabundů. Ukradli jí všechny šperky.“

„Banda? A vědí to jistě?“

„Samozřejmě!“ Hlas jí přeskakoval.

„Tak nač tolik panikaříš, Nellie?“

„Co je divného na tom, že mám strach, když zavraždili mou přítelkyni?“

„Parta nějakých grázlů v parku? Tomu nevěřím. A ty taky ne. Má... má s tím něco společného Selder?“

„Nevyslovuj to,“ zaječela vyděšeně. „Žádnej Selder neexistuje, to přece víš. Všem nařídil, ať zapomeneme, že někdy existoval. Jinak... Ach bože, strašně se bojím.“

Giles začal pochodovat po pokoji, aby si pod vlivem čerstvých zpráv urovnal myšlenky a udržel chladnou hlavu. Otočil se na baronesu, která, zhroucená na podlaze, hlasitě naříkala.

„Nellie, tohle ti nepomůže. Uklidni se!“ Pomohl jí na nohy a posadil na pohovku. „Co je v té lahvi? Koňak? Dej si doušek,“ vybídl ji.

Obrátila do sebe sklenku na ex, ale moc to nepomohlo. Zuby jí dál cvakaly a celá se trásla. „To bylo

pokaždý, když se víc napila... Všechno vyzvonila, chuděra!“

„Chceš tím říct, že Venetii zabili jen proto, že zmínila Selderovo jméno?“

„Jo, tak nějak. Fraser mu to zatepla donesl, nebo někdo jinej, to už je fuk.“ Nellie, jak se zdálo, se už začínala probírat. Ostře si plukovníka měřila. „A to je všechno, co se ode mě dozvíš. Nemám zájem, aby mou nafouklou mrtvolu po tejdnech tahali z Temže, zlato. Tak se měj, já padám.“

Měl co dělat, aby na ni nevyjel, ale bleskově zauvažoval. Potřebuje z ní dostat maximum informací, ale vyptávat se dál nemá smysl. Ledaže by jí nabídl něco protihodnotou. Peníze? Kdepak. Nellie jistě nezahléla, aby si nashromáždila nějaké jmění a její manžel baron je boháč. Má se nabídnout, že jí zachrání krk? To by mohlo zabrat!

„Máš pravdu, Nellie, musíš pryč, bůhví, k čemu se ten Selder odhodlá zítra. Na dnešní noc ti zajistím tajný odvoz do Německa, pokud si budeš přát. Selder a jeho kumpáni tě nedostanou, slibuju.“

Jeho obětavá nabídka Nellii zaskočila.

„Co za to?“ vyštěkla.

„Pověz mi víc o Selderovi a jeho bandě. Víš, můj bratranec Stephen u nich byl nějak namočený. Potřebuju vypátrat, jak to souvisí. A jak a proč zemřel.“

Nellie si opatrně ověřovala jeho slib. „Dnes v noci povídáš?“

„Jeden můj známý kurýr jezdí pravidelně do Antverp. Možná ho znáš, kapitán Foster. Můžu ti přes něj tu cestu zařídit.“

Nellie si nalila další sklenku koňaku. „Mladej Foster říkáš, jo? Toho jsem poznala před léty ještě jako malýho cucáka. Beztak se moc nedozvíš. Selder byl skoupej na slovo.“

„Řekni mi, co víš.“

„Jednu věc ti řeknu jen tak, za nic. Pamatuj si, že Selder se nezastaví před ničím, rozumíš, před ničím. Ne, že bych o sobě vytrubovala, že jsem svatá, ale Selder je bezohledná a brutální bestie a zrůda, ten jde přes mrtvoly. Když sladkejma řečičkama, balamucením a šarmem nedosáhne svýho, nestydí se použít jakýchkoliv praktik včetně vydírání, výhrůžek a kdyby jen to! Po Stephenově smrti se vypařil z Londýna, ale už je tu zas a vida, zas jede ve starejch kolejích.“

„Kde říká, že byl celou tu dobu?“

„V cizině, u vojska, jako ty, plukovníku, ale jestli je to pravda, pak nejen sloužil, ale zaručeně si taky užíval, počítám. Na takovejch, jako byl Stephen Ordway, totiž Selder vytrískal majlant. Míval dokonce vilu v Kensingtonu... Za starejch časů se tam pořádaly večírky. Já na nich málokdy chyběla. Jó, to byly flámy, to bylo ejchuchú!

Pravda, na některý nás nezvali, jenže stejně bych na ně nešla, ani kdyby mi platili. Nejsem sice žádná upejpavá puťka, jak říkáte vy s dobrou pověstí, ale co je moc, to je moc. Svý hranice mám pevně stanovený.“

„A o co šlo, například?“ vyzvídal plukovník.

„Nechce se mi o tom mluvit. Koukni, chlapi a ženský, to je jiná, spousta pití a legrace, proč ne, každej ať se pobaví podle gusta. Pro mě za mě, když se kunčaft chce ukázat a solí, proč ne, to беру. Jenže na ty speciální večírky si nebrali dospělé ženské.“

Gilesovi se dělalo mdlo. Až takhle hluboko klesl jeho bratranec? Nellie se rozpovídala.

„A na to všechno chce dneska Selder zapomenout. Chápej, je za vodou, i jméno má, prostě všechny předpoklady stát se váženým a úctyhodným šlechticem, takže ta minulost se mu vůbec nehodí do krámu. Je docela přirozený, že s lidma jako my, s kterýma se předtím stýkal, chce přerušit veškerý kontakty, jenže jak to dělá, se mně ani trochu nezamlouvá. A nepokoušej se mě ptát, jak se teď jmenuje, protože to máš marný, nezazpívám, ani kdybys mi nabízel královské poklad.“

Giles neztrácel čas přemlouváním. Selderovo současné jméno přece znal.

„Říkejme mu dál Selder,“ navázal. „Ještě tohle mi pověz. Jak zemřel můj bratranec? Víš to?“

„Uhodili na něj, prostě na něj tlačili. Asi víc, než měli v plánu. Původně ho nechtěli oddělat, to vím jistě. Jenže znals Stephena, vždycky to byl takovej kvítek lotosovej, nic moc chlap, asi to drobet přehnali.“

„Jako že ho umlátili k smrti?“ Giles valil oči.

„Vždyť ti tu celou dobu vykládám, že si nedovedeš představit, co je ten Selder za šmejda. Nejhorší je, když ho popadne rapi! Mezi Selderem a Stephenem to bylo docela hustý, do té doby, než se nepohodli kvůli Rosabele. Pak se to zas na čas srovnalo, jenže pak teprv

se dostavil ten největší průšvih. A to byl konec. Stephen na Seldera něco vystrchal, asi dost vážnýho, co by ho mohlo zničit, a vyhrožoval mu. A po smrti Johny Kingsleyho strašil, že to zveřejní. Chápeš, jaký byl Stephen cvok, když se postavil Selderovi? Musel zešílet, jinak to nevidím. No a právě proto mu Selder tehda chtěl dát za vyučenou. A my ostatní, jestli si nedáme bacha, skončíme úplně stejně.“

„Takže nakonec Stephen vůbec nespadl ze schodů?“
Zavrtěla hlavou.

„Tuhle historku dávají k dobru ty dvě chuděry, jeho matka a manželka. Znáš to, plukovníku, jsou jako ty, potrpěj si na vychování a dobrý mravy. Jméno rodiny nade vše! Vědí, co byl Stephen zač, a raději se už další detaily o něm ani dozvědět nechťejí.“

„A jeho žena bezpochyby úzkostlivě dbala na to, aby si zachovala dobrou pověst,“ uvažoval Giles.

„A to zas ne, taková není,“ přela se Nellia. „I když, co já vím, moc ji neznám, ale podle toho, co o ní říkají ostatní... Co můžu potvrdit, Selder z ní byl jeden čas úplně paf.“

„O nikom konkrétně nemluvíš, kdo jsou vlastně ti om? Ti, co chtěli dát Stephenovi za vyučenou? Kromě Seldera, kdo k nim patří?“

„To nemám zdání. Já s nima přece nebyla ani je nehlídám. Vsadím se ale, že Burrows s Fraserem v tom na beton mají prsty. Oba jsou jako Selderův stín, dělají za něj špinavou práci.“

„Kdo byl ten Kingsley? Toho také zavraždili?“

„Kdoví. Nikdy se neptám. Byl to takovej slušnej a milej chlapík, vůbec mi k nim nepasoval. Žádnej pracháč, na živobytí si musel vydělávat. Dělal u firmy Lloyds. Ale tak si vybavuju, že když se Selder se Stephenem podruhy chytli, nějak to souviselo s ním.“

„Jak?“

„To už na mou duši nevím. Selder, Stephen a pár dalších byli, abych tak řekla, jádrem toho jejich spolku. My s Venetii jsme neměly tušení, o co tam kráčí. Prostě mužský záležitosti. Ženám vstup zakázán.“ Poté vstala a rozhodně prohlásila: „Tak to by stačilo. Řekla jsem ti všechno, co vím. Ted doufám dodržíš slovo, plukovníku. Dnes večer v šest zvedám kotvy.“

Jak ji pozoroval, napadlo ho, že z téhle baronesy Leibmannové vyždímal, co mohl. Slíbil, že pro ni přesně na šestou pošle kočár a dohlédne, aby se hladce a bez problémů dostala až do Německa. Už byl u dveří a chtěl se rozloučit, ale nedalo mu to – musí se ještě na něco zeptat.

„Stephen se Selderem, říkalas, že se nepohodli. Bylo to kvůli milostnému románku?“

„Uhodls,“ řekla naprosto klidně.

Gilese to sice nepřekvapilo, ale srdce se mu přece jen rozbušilo.

Otevřel dveře.

Ale Nellie pokračovala. „Ale pozor, plukovníku, aby bylo jasno, ti dva se neporafali kvůli nevěrný manželce.“

„Co tím chceš říct?“ tápal Giles.

„Tak si to přeber, ne? Nejsi přece žádnej hňup.“

Giles se zachmuřil. „Chceš mi říct, že Stephen se do *Falkirka zamilovali*“

V Nelliiných očích se už zase zračila hrůza. „Prokristapána, jak to vis, nikdy jsem to ani nevyslovila!“

„Vždyť's to před vteřinou naznačila, ne?“

„Ale jeho jméno, myslím, to jsem ti jakživ nepověděla!“

„Jen klid, znal jsem ho dřív, než jsem dnes za tebou přišel.“

„Vážně? Tak ti radím, rychle ho zapomeň! Lidem, který o tom něco věděli, se totiž v poslední době přitížilo, některý už mají i po funuse. Podívej se, jak dopadla Venetia! A proč myslíš, že balím já?“

Ze všeho nejdřív Giles zamířil do Upper Brook Street, aby dal Gossovi příslušné rozkazy a dále mu nařídil, aby až do odvolání z paní Ordwayové nespouštěl oči. Pak se stavil u koronera. Z toho, co se tam dozvěděl, mu opravdu dobře nebylo. Venetii Stantonovou přepadli a brutálně zavraždili. Neexistují však žádní svědkové ani žádné stopy nezajistili. Motivem stanovili loupež a případ označili jako vraždu spáchanou neznámým útočníkem.

Giles dlouho neváhal, zda má koronerovi sdělit, co ví. Co by mu vlastně povídal? Na to, co ví, nemá jediný důkaz. Doufal tedy, že bude-li se nadále situace vyvíjet tak, jak předpokládá, Falkirk zákonu dlouho unikat nebude.

Cestou domů si vyčítal, jak Falkirka podcenil. Venetia sice zdaleka nebyla jeho idolem, ale takovou smrt si nezasloužila.

Když dorazil domů, našel své ženy uprostřed horečných příprav na cestu. Vůz se zavazadly, vezoucí část personálu a hromadu prádla a oblečení, odjíždí do Bathu už nazítří. Dámy se nyní radily, jaké další osobní věci pošlou napřed. Nechal je organizovat. Možná že nakonec všechno bude jinak, ale sám Giles ještě netuší jak, takže nač předbíhat událostem? Potřeboval čas na rozmyšlenou.

Tu noc rázoval po pokoji s těžkým srdcem. Nyní už bylo nad slunce jasné, že jeho milý a sympatický bratranec existoval jen v Gilesových představách. Byl to sprostý lhář a podvodník, jak se o něm říkalo. A to nejspíš ne ledajaký. Podle toho, co naznačila Nellie, patřil mezi nefalšované zločince. Ze by Stephen lhal a vymýšlel si i co se jeho manželky týká? Ne, tu domněnku Giles hned zapudil. Nellie i Venetia přece jasně potvrdily, že Rosabela měla románek s Falkirkem – proč by Gilesovi lhaly?

Ted ovšem Gilese trápila jiná věc. Rosabela je jistě jedním z cílů Falkirkova vyhlazovacího plánu. Jednoznačným závěrem došel k tomu, že vyjma nejužšího kruhu kolem Falkirka je Rosa jediná, která ví, že úctyhodný pan Falkirk a Selder jsou jedna a tatáž osoba. Vlastně je dost divné, že se dosud nepokusil Rosabelu umlčet. Falkirk k váhavcům zaručeně nepatří – toho důkazem je, jak zatočil s Venetií. Jen pár slov

stačilo, aby usoudil, že je pro něj nebezpečná, a vzápětí ji zneškodnil. Totéž může potkat Rosabelu...

Nebo že by ji z nějakého důvodu ušetřil? Třeba proto, že ji stále miluje? Nepravděpodobné. Nejeví se v žádném případě jako člověk, který je pro lásku ochoten udělat cokoli. Ačkoliv už tak dost riskoval, když si dovolil ji oslovit na plese Marchants. Jaký jiný důvod by mohl mít? Falkirk bere ohled pouze a výhradně na své vlastní zájmy. Co by tak mohl od Rosabely chtít?

Usilovně se soustředil, aby si vybavil Falkirkova slova na plese. „*Tak se uvidíme v Bathu,*“ zaslechl ho, jak říkal Rose. „*Snad si do té doby na Stephenovy papíry vzpomenete. Alespoň doufám.*“

Když se Giles pak ptal Rosabely, co od ní Falkirk chtěl, řekla zjevně vyplašená. „*Nemůžu si vzpomenout... aha, už vím. Ptal se... jestli mám u sebe nějaké Stephenovy papíry... řekla jsem, že nemám... a že se má obrátit na tebe...Gilesi, nemohli bychom se bavit o něčem jiném?*“

Co z toho, co mu Rosabela pověděla, je pravda a co vytáčky a lži? Jestlipak ona sama ví co po ní Falkirk chce? Má něco za lubem? Jestli ano, pak je blázen – hned se mu vybavila Venetiina mrtvola a hrůza jím otřásla. Rosabela takhle skončit nesmí, proboha, to se nesmí stát! Jedno bylo jisté – Rosabele Ordwayové hrozí nebezpečí! Dokud se Giles nedozví, jak dalece se zapletla s Falkirkem, dokud se mu nepodaří ji přesvědčit, aby zapomněla, že Falkirka kdy znala, musí bezpodmínečně pobývat mimo jeho dosah. Za této situace si Giles netroufá nijak riskovat, pokud má jen

minimum informací k dispozici a dvě dámy pod svou ochranou. Potřebuje čas.

Tu noc připravil podrobný plán, který se mu, díky jeho velitelským zkušenostem z armády, hned nazítří dařilo velmi efektivně realizovat. Goss obdržel seznam mužů, které musí do čtyřadvaceti hodin sehnat. Byli to bývalí vojáci, dnes ve výslužbě podobně jako Goss, kteří se ovšem dodnes nevyhýbali dobrodružství. Všichni měli dvě věci společné – byli spolehliví a uměli držet jazyk za zuby. Někteří z nich dostanou za úkol střežit Falkirka a jeho bandu tady v Londýně.

„Falkirk je nebezpečný lump, Gossi. Jednou už zabil, aby si zachránil kůži, a klidně zabije znova, aniž by se rozmýšlel. Dohlídni na to, ať tu mají dost peněz na případné cestovní výdaje. Falkirk se pravděpodobně vydá do Bathu.“

„Tam jedeme i my, že, plukovníku?“

„Ne, ale Falkirk si to myslí. Míříme s dámami do Buxtonu, Gossi.“

„Ehm... ale co ten kočár se zavazadly, který odjel y předstihu do Bathu?“ ptal se opatrně Goss. „Dámy jistě nebudou radostí bez sebe, když se část služebnictva se spoustou šatstva ocitne v Bathu, zatímco vaší cílovou stanicí bude Buxton.“

„Vím o tom, ale musíme za každou cenu setrást Falkirka. O služebnictvo i věci se v Bathu dobře postarají,“ uzavřel Giles.

Goss si v duchu pomyslel, že jde spíš o to, kdo se postará o dámy, ale nahlas neřekl nic.

„Zpátky k věci,“ pokračoval Giles. „Gregson vyrazí ihned, aby doručil tento dopis kapitánu Davenrymu do Leicesteru a další na Avenell. Zde je seznam hostinců, kde zamluví pokoje. Kromě Gregsona nikomu ani slovo, jasné!“

„Jistě, pane. Ještě něco?“

„Ano. Ty budeš nadále, i během cesty dohlížet na paní Ordwayovou. Tři muži pojedou s námi. Jeden jako komorník, další dva jako čeledíni. Za další, bude potřeba odsud odeslat pár dopisů, do Readingu, Bathu a Temperley, ale ne dřív než den dva poté, až odsud odjedeme.“ Ušklíbl se, když si představil obsah dopisu, jaký Rosa napíše své sestře. Ta bude vyvádět, až se o změnách dozví. Ale bude v bezpečí.

Hnacím motorem celého Gilesova plánu bylo ochránit Rosabelu. Ať věděla, co po ní Falkirk chce, nebo ne, ať je podvodnice proradná, nebo bez viny – dokud je Falkirkovi na dosah, hrozí jí nebezpečí.

Dámy se mezitím probíraly regionálními průvodci a nejrůznějšími brožurami, z nichž čerpaly informace o Bathu a okolí. Pro pobyt v Bathu zvolily dům na Sydney Street. Také už obdržely odpověď od Chamberlaynových, kteří jim místo dvou nabízeli dokonce třídní přestávku u nich v Readingu. V dalších pohodlných hostincích na trase si samozřejmě rezervovaly pokoje, a ačkoliv se Annabele nechtělo, přece jen napsala sestře Rosabele, že falešná záměna dvojčat se chýlí ke konci.

Tolik se věnovaly přípravám, a pak jim Giles z ničeho nic oznámí, že se jede do Buxtonu!

„To ale nepůjde. Už jsem psala sestře a teta Laura vyřídila nocování u Chamberlaynových v Readingu,“ volala zoufale Annabela. „Taky jsme si najaly v Bathu dům...“

„Dobře si uvědomuji, co všechno jste už zařídily,“ přerušil ji Giles chladně a neosobně, tónem, jakým s ní poslední dobou hovořil. „Ale to všechno se dá odvolat.“

„Ale já do Bathu musím!“

„Nepochybuji o tom, že Bath ti vyhovuje lépe, Rosabelo. Souhlasím s tebou, že ve srovnání s Bathem se Buxton, až na kvalitu minerální vody, řadí k méně atraktivním letoviskům. Bath by ti samozřejmě poskytl bezpočet příležitostí, jak se ukázat před zraky obdivovatelů z nejvyšších kruhů. Musím tě však upozornit, že není mým hlavním zájmem pečovat o tvou samolibou marnivost, nýbrž zajistit tetě Lauře optimální lázeňskou léčbu. A právě proto jsem se rozhodl odvést vás do Buxtonu. Všechno je zařízeno. Odjíždíme zítra brzy ráno.“

„Zítra rá... Ale to je nesmysl! Co asi řeknu sestře? Vždyť mě na víkend čeká v Temperley.“

„Přirozeně jí napíšeš. Postarám se, aby ten dopis dostala. Napiš jí, že z důvodů mých neodkladných obchodních záležitostí v Derbyshire jsme museli změnit plán. Nechceš mi snad tvrdit, že už bez tebe nemůže vydržet?“

Annabela ztratila řeč. Slova se ujala lady Laura. Sice dělala, co mohla, ale od toho večera ve Vauxhall se ještě zcela nezotavila.

„Taková změna nepřichází v úvahu, Gilesi! Zapomínáš, že vůz s veškerými našimi zavazadly jsme do Bathu už vypravily. A s ním odjela i Lily! Co si Rosabela počne bez komorné?“

„To je pravda,“ přidala se Annabela. „Nemáme co na sebe! Uznáš snad, že je to nesmysl!“

„Za komornou se omlouvám, ale vše ostatní je zařízeno. Věř mi, teto Lauro,“ Annabelu ignoroval, „nedělám to pro nic za nic, pro své rozhodnutí mám velmi dobré důvody. Trasu jsem rozdělil na etapy, pojedeme v klidu a s přestávkami. Víkend strávíme u mých přátel v Charnwood Forest. Selina Daventryová se ti bude moc líbit, uvidíš!“

Lady Laura si tím nebyla vůbec jistá, ale neměla dost sil stavět se Gilesovi na odpor. Annabela se tedy sama pokoušela mu vzpírat, ale všechny její argumenty vyšly naprázdno.

„Je naprosto nemožný,“ běsnila Annabela, když v Lauřině pokoji opět osaměly. „Ze dne na den všechno změní, aniž by cokoliv vysvětlil, aniž by se omluvil, a diskuze se nepovoluje. Jede se do Buxtonu, a hotovo!“

„Odjakživa byl panovačný,“ utěšovala ji stará dáma.

„To jste mi říkala, ale uznejte, že tohle je hrozná situace. Co si počneme?“

„Já nevím, ale slyšelas, jak říkal, že jde o neodkladné záležitosti.“

„A vy mu věříte? Vsadím se, že by nepřenesl přes srdce, kdybychom se bavily a užívaly si. Měl dojem, že do Bathu se hrnu hlavně já.“

„Ne, Annabelo, to mu křivdíš. Není tak malicherný.“
Annabela si jen posměšně odfrkla.

„Já si myslím, že má nějaké nutné zařizování s otcem.“

„Proč si tedy za ním nevyjede sám a nás nenechá jet do Bathu? Nemohla byste se ho na to zeptat?“

„To nemůžu. Mě svými slovy ujistil, že má oprávněné důvody proč nás posílá do Buxtonu. Musíme jeho úsudku věřit.“

Bez podpory lady Laury Annabela neměla šanci uspět. Nakonec jí tedy zbylo jediné, sednout a napsat další dopis sestře.

Drahá sestřičko,

tahle novinka tě bude určitě šokovat, stejně tak, jako šokovala mě. Plukovník Stanton – už se nedokážu přinutit, abych tomu netvorovi říkala jinak – ve své blahosklonné moudrosti vymyslel, že bude lepší, když pojedeme do Buxtonu! Nikdo s ním nehne!

Zřejmě chce navštívit v nedalekém okolí svého otce, o čemž mě ani neinformoval. To jsem se dozvěděla až od tety Laury. Podezírám ho, že to není jediný důvod, proč změnil původní plán, ačkoliv o jiném nemám tušení. S tetou Laurou jsme se zkrátka přehnaně a předčasně radovaly, že naším cílem bude právě Bath. Mimo jiné se Netvor nechal slyšet, že v Buxtonu budu mít méně příležitostí se předvádět a moje marnivost tak přijde

zkrátka. Ale méně příjemné stránky mého londýnského pobytu nechrne stranou.

Co je nejhorší, až otevřeš tento dopis, budeme už na cestě na sever a dalších nejméně šest neděl tě, drahá sestřičko, neuvidím. Ani nevíš, jak mě to mrzí! Kdybych to byla tušila, najala bych si lehký kočár a přijela sama, věř mi, ale přišlo to tak náhle, oznámil nám to ze dne na den. Plukovník Stanton je bezesporu ohleduplnost sama.

Protože se celou věčnost neuvidíme, alespoň dopisem ti posílám mnoho pozdravů a líbám tě stotisíckrát. Neboj, jsem mnohem šťastnější, než se zdá. Spolužití s Netvorem je plné zvratů, takže se opravdu nenudím. Neměj starosti o tetu Lauru. Očividně se zotavuje, a přestože si to nezasloužím, zdá se, že je se mnou ráda.

Líbá tě a objímá

tvé milované dvojče

Když dopis ukládala do obálky, lehce se usmála při představě, že si ho Giles přečte, což možná nejspíš udělá. Jen ať to klidně udělá, aspoň se dozví, co si o něm Annabela myslí!

V sedm hodin ráno opouštěli Londýn v Gilesově novém cestovním kočáru. Bylo tak brzo, že ulice byly liduprázdné. Během hodiny dorazili k bráně Edgwarea Turnpika, kde zabočili doprava a v St. Albans pokračovali po Holy Road.

Giles dodržel slovo. Cestovali na sever pěkně v klidu, často a na přiměřenou dobu stavěli. Moderní kočár byl dobře odpérováný, za teplého počasí si mohli stáhnout střechu, zkrátka jelo se jim nadmíru pohodlně.

Nocovali ve Woburn. Tamní správce jim s nadšením ukazoval zařízení domu a neopomenul se zmínit o krásách zdejší krajiny.

Lady procházku venku odmítla, že už se nachodila dost při prohlídce domu.

„Ale tobě bych naopak trochu pohybu na čerstvém vzduchu doporučovala,“ usmívala se na Annabelu.

Annabela nijak zvlášť netoužila být s Gilesem o samotě a domnívala se, že v tom se s ním shoduje. Jaké bylo však její překvapení, když se jí ochotně nabídl. „Není to daleko, tak půl hodiny chůze,“ dodával, když viděl, jak váhá.

Annabela si ho podezíravě měřila. Váhala. Předem zavrhl, že by mu její společnost dělala radost. Nejspíš si s ní potřebuje promluvit mezi čtyřma očima. Nakonec však zvítězila zvědavost.

„Dobrá, půjdu ráda,“ pronesla konečně.

DESÁTÁ KAPITOLA

Zprvu kráčeli v tichosti, kochali se sluncem vonícím vzduchem a mírumilovným klidem venkova. Giles se zjevně neměl k tomu, aby začal hovořit jako první.

Ani Annabela nechtěla ničit skoro posvátnou harmonii ticha, ale po chvíli přece jen spustila. „Gilesi, smím se tě na něco zeptat?“

„Jistě, ačkoliv odpověď ti nezaručuji.“

„Nemám v úmyslu nám kazit vycházku, ale o co ti, prosím tě, jde?“

„V jakém smyslu?“

„Nejsem hloupá...“

„Už je to dávno, kdy jsem se domníval, že taková jsi.“

„Nejsem hloupá, a proto mě zajímá, nač jsou všechna ta bezpečnostní opatření? Nebo snad ze mě nespouštíš oči, protože mi nevěříš?“

„Na tom by mohlo něco být.“

„Taky jsem si to nejdřív myslela,“ Annabela se snažila udržet si klidný tón, „když jsem nemohla udělat krok, aniž bych neměla Gosse v patách. Už jsem ho vážně měla plné zuby, ale když jsem se ho zeptala, podal mi dost nepravděpodobné vysvětlení.“

„O tom se mi nezmínil.“

„Nechtěl tě znepokojovat, řekla bych. Víš přece, jak je ti oddaný. A jistě pro něj není příjemné, když po něm chceš, aby špehoval někoho z domu.“

„Nešpehoval tě.“

„Na to jsem taky přišla. Zní to bláznivě, ale mně přišlo, že mě má hlídat a chránit. Je to možné?“

Obdivné na ni pohlédl.

„Hloupá nejsi v žádném případě.“

„Hned jsem tě nezaregistrovala. Ale pak jsem si všimla, jak nezvykle despoticky jednáš nejen se mnou, ale i s tetou Laurou. Když jsi tak náhle změnil plány, tolik mě to rozzlobilo, že jsem nedokázala rozumně uvažovat. Ale později, když jsem vzala v úvahu všechny

zúčastněné strany a jejich úsilí, uvědomila jsem si, že jsi musel mít velmi pádný důvod všechno měnit. Pak jsem se znovu zamýšlela nad tím Gossem a došla jsem k divnému závěru, že to děláš kvůli mně.“

„Obávám se, že si příliš lichotíš.“

„To ráda slyším. Už jsem se bála, že ses pomátl. Mohl bys mi vysvětlit, proč si myslíš, že potřebuju ochránit?“

Giles krácel chvíli mlčky.

„Byl bych nerad, aby se tím teta jakkoliv zneklidňovala. Dáváš mi své slovo?“

„Jestli ti stačí.“

„Pokud jde o tetu Lauru, nepochybuji, že máš ty nejlepší úmysly. To, co ti teď svěřím, by ji bezpochyby vyděsilo.“

„Pak máš mé slovo, že se to nedozví.“

Vypadalo to, že neví, jak začít. Annabela vyčkávala.

„Ten tvůj přítel Falkirk je velice nebezpečný člověk, víš o tom?“

Annabela si vybavila onen pocit hrůzy, jaký v ní Falkirk vzbuzoval v obou případech, kdy se setkali. Nepochybovala o tom, že šlo o jejím dvojčetem předané telepatické vnuknutí neblahé předtuchy.

„Není to můj přítel. Nikdy nebyl. A vždycky jsem ho považovala za nebezpečného.“

Bylo jí až nepříjemné, jak se na ni Giles dívá. „Je to pravda, přestože mi nevěříš.“

„Rád bych ti věřil.“

„Buxton není za rohem. Strávíme spolu spoustu času jen po cestě, měli bychom se tedy pokusit spolu

vycházet. Obzvlášť jestli na tu lázeňskou výpravu hodláš věnovat dva až třikrát více času, než je ve skutečnosti potřeba...”

„Proč to říkáš?“

„Protože přesně to se děje. Nebo si snad myslíš, že mi ušlo, jak se vyhýbáš přepřahacím stanicím a po celé trase necháváš jet výhradně vlastní koně? Z nějakého důvodu sis umanul, že až do Buxtonu nás nesmí nikdo spatřit ani sledovat. Dále mám tušení, že ty nové čeledíny sis nenajal jen ke koním...”

Zpříma na něj pohlédla.

„To kvůli Falkirkovi, vid? Kvůli němu jsi udělal všechna ta bezpečnostní opatření?“

„Má nevlastní matka je po smrti, Rosabelo.“

Vytřeštila oči. „Lady Stantonová? Jak... jakto?“

„Zavraždili ji. Myslím, že Falkirk ji má na svědomí. Jsem si téměř jist, že se jí zbavil, protože toho moc věděla. A tobě hrozí stejné nebezpečí. Proboha, Rosabelo, přestaň ho bránit!“

„Nemám nejmenší důvod ho bránit. Ach bože, proč mi nevěříš... Jsem ráda, žes mi řekl o tvé nevlastní matce. Je mi líto, co se jí přihodilo. Jistě se ti o tom nehovoří snadno. Pověz mi, z čeho usuzuješ, že mně hrozí nebezpečí?“

„Protože znáš souvislosti mezi Selderem a Falkirkem.“

„Ty taky.“

„To ale Falkirk netuší. A navíc se o sebe dokážu docela dobře postarat.“

„A co z toho?“

„No tak, už jsme se přece shodli v tom, že do přitroublé slečinky máš daleko. Hloupá nejsi ani trochu. Falkirk je úctyhodným členem nejvyšších kruhů, všude uznávaný a velmi ambiciózní. Po smrti svého bratrance se stane lordem Banagherem. Jakákoliv spojitost se jménem Selder by ho zničila. Selder byl vůdcem zločinecké bandy, k níž náležel i Stephen. Vražda patřila k jedné z nejméně nechutných praktik na jejich seznamu. Netvrd' mi, žes o tom nevěděla.“

Zírala jakoby skrze něj a Giles měl dojem, že se brzy před jeho zraky složí. Vzal ji za ruku, ale vyvlékla se mu.

„Já... potřebuju si na chvíli sednout. Promiň, prosím tě.“ Bílá byla jako smrt, a když si sedala opodál na kámen, mumlala si pro sebe. „To jsem... vážně nevěděla. Proč jen... mi to neřekla?“ Poté zoufale zabořila tvář do dlaní.

Nutkání konejšit ji ve své náruči, pohladit ji, utěšit a povzbudit, aby její bledá líc opět zrudověla, Gilese málem opanovalo. Ale ovládl se. Vzal rozum do hrsti a povážlivým pocitům odolal. Ačkoliv, není vyloučeno, že Rosabela skutečně neměla ponětí, kam až Selderova zločinecká kariéra sahá!

„Omlouvám se, jestli jsem tě šokoval, Rosabelo. Až teď si uvědomuji, že Stephen spoustu svých aktivit před vámi oběma tajil,“ dodal Giles měkce a nabídl jí rámě.

„Ne, děkuji, už je mi líp. Zvládnou to sama.“

„Příležitostí k hovoru mezi čtyřma očima, jako je ta dnešní, nebude mnoho. Můžeme si o tom blíže promluvit?“

„Ano, samozřejmě,“ souhlasila.

„Ty papíry, o nichž se Falkirk zmínil na plesu, zdá se, že pro něj byly něčím důležité. Skutečně o nich nic nevíš?“

To je situace! Annabela nevěděla co říct. Sama o těch lejštech nevěděla nic, ale co Rosabela? Jak z toho ven? „Já... nepamatuju se,“ špitla jen.

Gilesovi její zaváhání v hlase neuniklo a očividně ochladí.

„Proč jedeme do Buxtonu, Gilesi? Nebylo by lepší namísto útěku Falkirka odhalit?“

„K tomu se také chystám, buď bez obav. Už jsem v Londýně učinil jistá opatření, všechno je v pohybu. Mám ovšem ještě jiné povinnosti, a to vůči tobě a tetě Lauře. Mým prvořadým úkolem je chránit ji i tebe. Abych Falkirka dopadl a usvědčil, nehodlám riskovat život ani jedné z vás.“

„Vážně si myslíš, že náš život je v ohrožení?“

„Falkirk je krutý, a navíc má strach. To je velmi nebezpečná kombinace. Dále ho chci pokud možno zničit tak, aby o Stephenově podílu na těch zločinech vyšlo najevo co možná nejméně. Nejen kvůli tetě Lauře. Nezapomeň, že má matka byla Ordwayová, tudíž je mou povinností bdít nad jménem a ctí rodiny. A nahoru na sever jsem se vydal také kvůli otci.“

„Chceš mu o té tragédii, která postihla nevlastní matku povědět sám?“

„Tak... a navíc je nejvyšší čas, abychom se smířili. Koneckonců Venetia byla hlavním důvodem našeho sváru.“

„Opravdu? Já jen, teta Laura se mi zmínila, že šlo o nějaké neshody kvůli rodinným pozemkům?“

„To že ti vyprávěla? Vida, vida, tak se jen potvrzuje stará pravda, že oslem je ten muž, který ženské něco svěří v naději, že ta bude držet jazyk za zuby.“

„No tak, Gilesi! Tetička mi jen něco málo naznačila, snažila se tím omluvit tvé chování.“

„Mé chování?“

„Ano, zastávala se tě, že prý jsi podrážděný, panovačný a k ženám nechováš přílišnou důvěru, protože máš Špatné zkušenosti z domova.“

„No prosím a poslední dobou se jen potvrdilo, že má nedůvěra vůči ženám je na místě. Nebo snad ne, Rosabelo?“

Annabela si jen zoufale vzdychla. „Jak dlouho zůstaneme v Buxtonu?“

„Tak šest až osm neděl, proč se ptáš?“

„Víš, Gilesi, měla bych takový návrh. Říkals, že můj život je v ohrožení. Sama ta představa není z nejpríjemnějších. Kromě toho ovšem my všichni budeme mít ze života peklo, jestli ty a já na sebe budeme po celou dobu našeho pobytu vrčet a útočit. Co kdybychom si dali takový závazek, že to ty dva měsíce vydržíme a vyhlásili příměří? Pravda, ne nejupřímnější, ale prostě klid zbraní. Nebudeme se vzájemně provokovat, pokusíme se být jeden k druhému když ne laskavý, tedy alespoň slušný. Co tomu říkáš?“

Tvářil se pochybovačně.

„Nechci po tobě, aby sis mě vyloženě zamiloval, to chápu, že nemůžeš,“ při této větě jí tváře znachověly.

„Ani tě nechci nutit, abys na mě měnil názor. Jen nám všem chci zpříjemnit ten pobyt.“

„Máš pravdu,“ promluvil konečně, a když se k ní otočil, byla by se vsadila, že v očích se mu zračila lítost. „Nemůžu tvrdit, že ti důvěřuju, jak bych si přál. Stále ještě jsou tu důkazy, které hrají v tvůj neprospěch. Ale na průměří přistoupím.“ Potřásli si rukama a pokračovali v procházce.

Po celou cestu na sever k nim počasí zůstalo laskavé. Giles dodržel průměří, s Annabelou si dokonce několikrát živě a přátelsky popovídali. Hostince, v nichž přespávali, byly sice skrovné, zato útulné a pohodlné. Konečně dorazili k venkovské usedlosti, kde měli strávit několik následujících dní. Daventryovi už je čekali. Annabela, zprvu poněkud zmatená, po chvíli v hloučku rozpoznala kapitána Daventryho. Seznámila se s jeho ženou Selinou, kapitánovou matkou a pěti dětmi. Kapitán s dětmi vedli Gilese hned do stájí prohlédnout si nové přírůstky a dámy stoupaly nahoru po schodech ke vstupním dveřím.

„Tolik nás těší, že jste přijely,“ vítala je Selina. „Gilese vídáme třikrát čtyřikrát do roka, ale až tentokrát prvně veze návštěvu. Tak prý jedete na Avenell?“

„Přesněji až do Buxtonu, lady Ordwayová se tam podrobí lázeňské kúře.“

Vešly do rozlehlého přijímacího salonu. Obě místní dámy měly bezpochyby velkou radost z návštěvy a z řeči také vyplynulo, že Giles je téměř jejich idolem. Obě o něm mluvily jen v samých superlativech, jak je milý a laskavý, jak má rád děti. Selina se pak nabídla, že

dámám ukáže jejich ložnice. „Odpočiňte si po cestě a klidně si dejte načas, protože jak znám ty dva, hned tak se neukážou,“ pronesla s ohledem na svého muže a Gilese.

„Znají se dlouho?“ zjišťovala Annabela.

„Sloužili spolu, ale James po bitvě u Waterloo z armády odešel. Otec si přál, aby po něm převzal správu nad domem a pozemky. Musím se přiznat, byla jsem ráda, že poslechl.“

„Takže míříš na Avenell,“ reptal se kapitán Daventry Gilese, když se všichni sešli u večeře. „Zdržíš se tam dlouho?“

^ Giles se zachmuřil. „Ne, nejvýš tak tři čtyři dny. Musím za otcem a také obhlédnout panství, jak si vede.“

„My tě na Avenell doprovodíme,“ vzala si slovo lady Laura.

„Tím... si nejsem tak jist, teto Lauro. Zamluvil jsem pro vás pokoje v jednom vynikajícím hostinci poblíž. Otec, obávám se, nebude schopen přijímat návštěvy.“

Daventryovi, kteří byli obeznámeni se složitými vztahy mezi otcem a synem Stantonovými, chvatně změnili téma rozhovoru.

„Paní Ordwayová, slyšela jsem, že vám můj muž vnucoval své názory na nový způsob farmaření. Prosím vás, omluvte ho, od té doby, co odešel z armády, vrhl se na obdělávání půdy a stal se z něj nadšený statkář. Jinak je docela rozumný, ale jak přijde řeč na pole, nevidí neslyší, vůbec si neuvědomí, že dámu z nejvyšších londýnských kruhů takové věci sotva zaujmou.“

„Ale to se mýlíte, mě to zajímá. Sestra Annabela už od raného dětství vede doma hospodářství, a stejně jako tady pana kapitána, i ji těší, když najde vděčné posluchače,“ vymýšlela si Annabela.

Daventryovi byli velice sympatiční lidé a Annabela se s nimi loučila nerada, obzvlášť když bylo pravděpodobné, že se už nikdy neuvidí.

Zdejší návštěva přispěla k celkové pohodě i mezi Gilesem a Annabelou. Plukovník k ní byl milý, až přátelský. Lady Laura se kochala členitou krajinou kolem Matlocku lemovanou soutěskami a roklemi. Projížděli údolími se zurčící říčkou, nad nimiž se tyčila špičatá skaliska. Annabele ten kraj učaroval. Bylo odpoledne, a dámy evidentně vychutnávaly příjemnou jízdu, zatímco Giles byl už od oběda čím dál zamlklejší. Když dorazili k hostinci, tvářil se značně ponuře. Annabela by ho byla tak ráda povzbudila před jistě nelehkým setkáním s otcem, ale netroufla si. Snažila se ho alespoň rozptýlit vychvalováním krásy tamní krajiny, ale neuspěla.

Poté, co se postaral o jejich ubytování, rozjel se Giles na panství Avenell za otcem.

Čím víc se blížil cimbuří avenellského panství, tím byl zachmuřenější. Jako ve zrychleném filmu mu hlavou letěly vzpomínky na šťastné dětství zakalené trýznivým obdobím, které následovalo. Na léta, kdy ho macecha uzurpovala. A dnes jede za otcem, aby mu sdělil, že ta uzurpátorka je po smrti. Jako obvykle v místě, kde se cesta zvedá prudce nahoru, Giles sesedl a dál koně vedl, hluboce zabrán do svých myšlenek.

Byla to velká změna, která ho jako chlapce postihla, a on jí byl zmaten a zaskočen. Vytržen z rodného hnízda, připadal si jako vyhnanec, cizí mezi cizími, neboť jeho otec se cizími obklopoval. Později, když byl dost velký, aby pochopil, co se stalo, pohrdal otcem pro jeho zaslepenost vůči Venetii. Slyšel a dozvídal se o macešině nezřízeném hýření, rozhazování Stantonová majetku, o hypotéce, o ztrátě veškerých pozemků. Po matce nezbyl jediný šperk.

Když se teď v myšlenkách ohlížel zpátky, uvědomil si, že lord musel už dávno proklít den, kdy se s Venetii oženil. Jenže stantonovská zpupnost a ješitnost mu nedovolovaly, aby to přiznal. Není proto divu, že otec Stanton kritiku svého syna neuznával, naopak reagoval bouřlivě, až se nakonec rozešli ve zlém. Když se pak Giles snažil odkoupit zpět rodinné pozemky, o které tak pošetile jeho otec přišel, starý lord zuřil neméně. Odcizili se jeden druhému, protože Giles jako jediný syn svému otci neprojevil špetku úcty. Odmítl vžít se do jeho situace, byl k němu arogantní a nesmiřitelný.

O poznání zralejší a moudřejší Giles dnes poprvé pochopil, jak jeho otci bylo. Dnes dobře chápal, jaké to je, když člověk pohrdá ženou kvůli kouskům, které provedla v minulosti, zároveň se má před ní na pozoru kvůli tomu, co je schopna provést ve dnech příštích, ovšem přes to prese všechno ho ta žena fascinuje. Od té doby, co zná Rosabelu, uvízl v medové pasti. Sledoval ji, když se bavila s Daventryovými, hrála si s jejich dětmi, dokonce před kapitánem předstírala, jak velice se zajímá o kultivaci zemědělské půdy...

Nespouštěl z ní oči, když cestou obdivovala krásy míjející krajiny, když tak dojemně pečovala o tetu Lauru. Nemohl zapomenout na její bezelstné modré oči, když přísahala, že žádného Seldera nezná... Navzdory tomu, co všechno o ní ví, musel se strašně ovládat, aby nevyhledával její společnost, aby ji nepřemlouval, ať s ním tráví každou volnou vteřinu. Proto teď tak dobře rozumí otcově rozpoložení. Pochopil, jak mu Venetia pobláznila hlavu, a velice se styděl, že k němu byl tak neúprosný.

Dorazil k hlavní bráně panství Avenell strážnou starou věží. Zastavil se na chvíli, pak přešel nádvoří k masivním dubovým vratům vedoucím do hlavní síně. Zde ho vítal postarší komorník, který byl zároveň i majordomem panství.

„Dobrý večer, Howellsi. Jak se daří?“

„Velmi dobře, pane, děkuji. Jeho lordstvo vás uvítá v salonku. Rád bych jen zmínil, že celý den s nadšením očekáváme tuto chvíli.“

Giles se ironicky ušklíbl. „To jste opravdu laskav, že to říkáte. Otec je v pořádku?“

„Ano. Ovšem není již tak při síle jako dřív. Zřídkakdy vstane z křesla.“

„Musím s ním vážně mluvit. Zvládne to?“

Howells se na něj starostlivě zadíval.

„Je v dobré kondici, aby mohl vést rozhovor, pane. Ale... ehm... promiňte, pokud máte na mysli takový rozhovor jako minule...“

„Ne, ne. Minule jsme si ani nepovídali, protože jsme se strašlivě pohádali a rozešli se ve zlém. Bůh ví, že jsem

tehdy křičel tak, že mě slyšeli nejspíš až dole ve vsi. Byla to velmi trapná situace.“

„Víte, jeho lordstvo, a to je právě to, se potom velmi vážně rozstonalo. Váš pan otec to velmi těžce nesl, už není nejmladší. A proto si nejsem jist, zda by takový rozhovor jako ten minulý byl na místě.“

„Slibuji vám, že tentokrát to bude jiné, Howellsi.“

„To velmi rád slyším, pane. Vaše komnaty jsou jako obyčejně, v západním křídle. Budete něco jíst?“

„Možná později, ale přineste mi do salonku korbek piva.“

Než odešel pro nápoje, komorník uvedl Gilese do salonku.

„Plukovník Stanton, pane,“ ohlásil Gilese starému pánovi.

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Této rozlehlé místnosti se říkalo salonek, na rozdíl od ještě rozlehlejších sálů zde na Avenellu, v nichž se konávaly slavnostní recepcce a přijímaly návštěvy z nejvýznamnějších. Salonek byl obložen stříbrošedým dřevem. Překvapivě prostorná okna na jihozápadní straně skýtala výhled na strmý sráz nad údolí. Giles vzpomínal, jak tu za letních večerů poslouchával zurčení řeky, valící se přes balvany a sem tam šplouchající o

břehy. Ted* však byla okna zavřena, a přestože se venku sotva rodil soumrak, těžké okenní závěsy byly proti zapadajícímu slunci napůl zatažené.

Starý pán seděl v lenošce u krbu, zády k Gilesovi.

„Snad půjdeš dovnitř, když už jsi tady,“ vyzval syna.
„Dáváš si načas, čekali jsme tě víc jak před hodinou.“

„Omlouvám se, otče. Musel jsem nejdříve dohlédnout, aby lady Ordwayovou i Rosabelu v pořádku ubytovali.“

„Zřejmě v hostinci Stanton Arms, že?“

„Ano.“

„Hmm.“

Howells donesl Gilesovi korbel piva a víno pro starého pána. Poté, co oba obsloužil, ještě při odchodu se významně zadíval na Gilese. V krátké pauze měl Giles chvilku, aby si přichystal řeč, zatímco si otce prohlížel. Stařec se shrbený choulil v lenošce, na pohled bez zájmu, oči zapadlé hluboko v jamkách. Na Gilese to zapůsobilo víc, než si byl ochoten připustit.

„Jak se vám vede, pane? Howells něco naznačoval, že nejste zcela v kondici.“

„Jen se nerozpakuj, synu, Howells je stará baba. Á propos, pochybuji, že ses trmácel takovou dálavu přes půl království, aby ses zeptal na můj zdravotní stav. Jistě máš důležitější věci k zařizování.“

„Ne, otče, tentokrát jsem přijel podívat se na vás. Potřebuji si s vámi promluvit.“

„Hmm. Je to nutné? Vskutku nevím jistě, jestli na hovor s tebou jsem dost silný.“

Giles se nadechl a spustil. „Otče, v poslední době se se seběhlo několik událostí, díky nimž jsem se opět zamyslel nad minulostí a dnes lituji mnohého, co jsem tenkrát řekl či vykonal. Přišel jsem vás požádat o odpuštění.“

Lord se narovnal a zíral na syna. „Ať se na místě propadnu, ale nemohu uvěřit vlastním uším. Či že bych nadobro ohluchl? Co se to s tebou děje, tak nenadálý zvrát! Čím to?“

„Je toho víc. Ale než budeme pokračovat, mám pro vás jistou zprávu, která vás – doufám – nebude příliš šokovat. Venetia je mrtvá.“

„Vážně?“ Starý pán seděl chvíli mlčky, posléze prvotní údiv, smutek a lítost, které se vystřídalaly na jeho tváři, vyústily v očividný pocit úlevy.

„Tak už je po smrti. Počítám, že se nechystáš mně k té ztrátě gratulovat.“

„Ne. Bylo by ovšem pokrytecké, kdybych tvrdil, že je mi z toho smutno.“ Přesto mu bylo líto, jakým způsobem přišla o život. O tom však pomlčel.

„Máš pravdu. Tak mě pobláznila, až jsem ztratil hlavu. Záhy jsem však litoval, jaký jsem byl hlupák...“

„Chybovati je lidské, otče, já však jsem vůči vám byl přehnaně kritický. Neprojevil jsem dostatek úcty, jíž jsem vám povinován. Měl jsem lépe chápat vaši situaci.“

„Cožpak to šlo? Vždyť jsi byl ještě chlapec!“

„Myslím později. Jako dítě jsem vůči vám neměl výhrady. Miloval jsem vás i svůj domov tady a byl jsem velice nešťastný, když jste mě poslal pryč. Nejhorší bylo, že jsem tehdy vůbec nechápal, proč musím odejít.“

Podruhé se otec na syna divoce zadíval a smutně pokývl hlavou. „Víš, Gilesi, zatraceně... věc se má tak: vlastně jsem záhy zjistil, že jsem udělal chybu, jenže jsem si to odmítal přiznat. Rozhodl jsem se s tím žít, což ovšem znamenalo, že jsem byl nucen přijmout její styl života, tolerovat její přátele a tak podobně. V žádném případě jsem ale nechtěl, aby tebe takové prostředí ovlivňovalo. Proto jsem tě *musel* poslat pryč.“

„Teď tomu rozumím.“

„Vážně? Hmmm.“

„A rád bych, abychom společně pohřbili minulost. Můžete mi odpustit, jak hrubě a nezdvořile jsem se k vám posledně choval?“

Lord zjevně v duchu bojoval s příslovečnou hrdostí Stantonů. „Přiznáváš tedy, že je to tvá vina?“ zeptal se stroze a nevrle.

„Ano, to otevřeně přiznávám.“

„Byl jsi zatraceně impertinentní, a nejen posledně.“

„Měl jsem vztek, ale uznávám, měl jsem se ovládnout.“ Otcí pobaveně zajiskřily oči. „Jsme krátce řečeno oba prudší povahy. Když nás popadne vztek, strhne se pořádná bouře. Nu, připouštím, že tentokrát byla vina na obou stranách. Tak pověz, jak dlouho se zdržíš?“

Giles pochopil, že tímto mu otec odpouští. Posadil se a konečně se uvolnil.

„Jak jsem ti psal, doprovázím tetu Lauru do Buxtonu.“

„Hmmm, teď dlí i se snachou dole ve Stanton Arms?“

„Ano, nechtěl jsem vám přidělovat starosti s návštěvou.“

„V životě jsem neslyšel větší nesmysl! Okamžitě je přiveď na Avenell. Howells samozřejmě dohlédne na jejich ubytování, aby měly maximální komfort.“

K Gilesovu překvapení se oči starého lorda jako zázrakem vyjasnily, i hlas měl čistší a silnější. Seděl vzpřímeně, žádné hrbení a temperament z něj doslova tryskal. Ten tam byl přepadlý stařec. Jak málo stačilo k zázračné proměně, jen aby syn s otcem si vzájemně podali ruce. Giles byl hluboce dojat. Chvilí mu trvalo, než mu hlas zněl zas přirozeně.

„Varuju vás, je nás víc. Jen teta Laura má vlastní komornou i sluhu. Jedeme mým kočárem s mými koni, to znamená, že dále nás doprovází i kočí a dva pacholci. A věrný Goss, samozřejmě.“

„Ach bože, to je velká domácnost. Tak početná, že sotva můžete cestovat jako obyčejní smrtelníci, nemám pravdu?

Najmout si koně, říkáš, není podle tvého gusta?“

„Tak to není, ale o tom vám povím zítra.“

„Na Avenellu je spousta místa. Jen vyříd Howellsovi, ať se postará.“

„Jste velice laskav, otče.“

„Nesmysl. Bylo by vskutku žalostné, kdyby hosté NStantonovy rodiny museli přespávat v místním hostinci. Hned zítra brzy po ránu tam zajdi a přiveď dámy nahoru na Avenell.“

Když se nazítrí Giles vydal pro dámy, bylo svěží, jasné ráno. Skrze bujné listoví na břehu řeky

probleskovaly paprsky ranního slunce, odrážející se nad vodní hladinou. Dříve než sestoupil ze strmého svahu, zastavil se na chvíli a rozhlížel se kolem. Kochal se rodným krajem, krajinou plnou slunce a stínů, pahorků, kopců, vřesovišť a luk, kde zelená a šedá střídaly žlutou a hnědou až do nachová. Před ním se na míle daleko rozprostírala pestrá paleta barev jeho dětství. V klidu a s radostí naslouchal šumící vodě, jak padá z kopců v tisíci okem sotva postřehnutelných vodopádcích, které se v roklicích stékají v potůčky, derou se přes rozeklané balvany, až dospějí mezi oblázky řečiště a spojí se s mohutnějším říčním proudem.

Léta se sem vracíval s pocitem neskonale ztráty a smutku, jako cizinec do rodného kraje. Ani opětovně nabyté vlastnictví pozemků mu nevrátilo pocit sounáležitosti. Proto si hledal náhradu na cizí půdě. Účastnil se vítězných bitev, získal řadu vyznamenání, ale to vše byla chabá náhrada. Jeho Avenellu a Derbyshire se nic nevyrovnalo. Nyní, když se s otcem konečně usmířili, nastala zázračná proměna. Opět se tu cítil být doma. Velmi intenzivně prožíval svůj návrat ke kořenům. Byl natolik šťasten, že své dnešní starosti vnímal docela jinýma očima, mnohem otevřeněji. Jednou z nejpalcivějších byl jeho vztah k Rosabele Ordwayové. Ve Woburnu ho požádala o příměří, s čímž souhlasil. Už kvůli cestovní atmosféře to byl rozumný krok. Dodnes však, přestože se k ní choval přátelštěji, v jeho očích zůstala ženou, jež podvedla bratrance a na svoji obranu se nerozpakovala ani lhát. Podezíral ji, že se záměrně pokusila svést svým šarmem i jeho, a to zdařile.

Giles to sice umně skrýval, v duchu však musel přiznat, že Rosabelin půvab mu ani dnes není lhostejný. Sám sebou proto opovrhoval.

Ale ode dneška mu takové myšlenky přišly až nedůstojné. Rosabela možná je tou opovrženíhodnou osobou, za jakou ji měl, ale dnes o tom začíná pochybovat.

Intuitivně se tomu brání. Celou záležitost jejího vztahu s Falkirkem je třeba objasnit a možná se objeví skutečnosti, které ji očistí. Jedno je jisté. Rosabele Ordwayové se podařilo tak silně zasáhnout Gilesovy city, jako dosud žádné ženě. A to jistě něco znamená. Možná by přece jen měl dát na svůj instinkt.

Náhle se přihnaly mraky a obloha se kabonila. Zamračil se i Giles. Zažil už hrstku mužů, kteří se zničili proto, že namísto rozumu poslechli hlas svého srdce. Otec byl jedním z nich. Ach ty ženy! O co snazší by byl život bez nich! Říkal si, že dokud se nevyřeší ta věc s Falkirkem, bude rozumnější, když si od Rosy udrží odstup. To však neznamená, že se musí její společnosti vyhýbat.

Lady Laura s Annabelou už poránu byly na nohou. Hostinec stál přímo u řeky a stará dáma kvůli zurčení vodního proudu nemohla pořádně spát.

„Nikdy jsem příliš nelnula k venkovu, Annabelo. Je tu všude hrozný randál. Život ve městě mi vyhovuje mnohem lépe.“

„Teto Lauro! Jak můžete říct, že venkov je hlučný? Celý svět si chodí odpočinout právě na venkov kvůli zdejšímu rajskému klidu.“

„Tak to se celý svět plete, má drahá. Uvaž například tady ta řeka, jak rámusí! A ještě se ani nerozbřeskne, začnou rvát ti ptáci kolem. Nepočítala jsem je sice, ale nejmíň čtyřicet se jich od božího rána před mým oknem překřikovalo. Pak jsem si zas jednu chvíli myslela, že ta jalovice se rozhodla se mnou sdílet lože. Bučela tak hlasitě, až jsem měla dojem, že už se pase v ložnici. Kéž bychom byli jeli do Bathu!“

„Jen z toho mála, co jsem viděla, musím uznat, že Derbyshire je úžasný kraj.“ Annabela vyhlédla z oken. „Ach! Už je tu Giles. Jsem zvědavá, jak pořídil.“

Giles vešel dovnitř a obdařil Annabelu krásným úsměvem, až jí srdce radostí poskočilo. Kéž by se pokaždé na mě tak podíval, zatoužila v duchu. Na pár vteřin se v myšlenkách ponořila do vysněné představy, kdy ona s Gilesem... Lauřina slova ji rychle vrátila do současnosti.

„Dobré jitro, Gilesi. Jak ses vyspal?“

„Velmi dobře, tetinko.“ Pozdravili se, počastovali zdvořilostními frázemi a Giles hned vyřizoval otcovo pozvání.

„To je od lorda velmi laskavé,“ poznamenala lady Laura. „Mimochodem... ehm... Gilesi, jak daleko je panství od řeky?“

„Poměrně vysoko nad ní. Ale já myslel, žeš na Avenellu už pobývala.“

„Jednou, už je to ale dávno. Příliš si to nepamatuji.“

„Avenell stojí na strmém kopci, takových sto padesát stop nad údolím řeky. Proč se na to ptáš?“.

„Kvůli řece nemohla tetinka pořádně spát,“ vysvětlovala Annabela s pobaveným úsměvem. „Tvrdí, že venkov je nesmírně hlučný.“

„Dohlédnu, aby vás ubytovali do zadního křídla,“ sliboval Giles. Pak se zasmušil. „Ale než vyrazíme, potřebuju ti, teto, něco důležitého svěřit. Půjdeme do zahrady?“

Při procházce zahradou v zadním traktu hostince Giles tetě oznámil, že Venetia je mrtvá. Detaily ovšem zamlčel.

„Ale Gilesi, za takové situace bychom neměli lorda Lionela obtěžovat návštěvou,“ protestovala Laura.

„Sám si přeje, abyste přijely. Řekni, že pojeděš, tetinko. Tvé komnaty na Buxtonu stejně ještě nejsou připravené, zamluvil jsem je až od víkendu. Mého otce i mě samozřejmě nesmírně potěší, když vás obě přivítáme na zámku, kde doufám strávíte zbytek týdne. Sama víš, že by byl velkým pokrytcem, kdyby měl předstírat zármutek nad smrtí macechy. Byli léta rozvedení, jak víš.“

Lady se nakonec nechala přesvědčit a během hodiny všichni vyrazili na Avenell. Stará dáma měla jisté pochyby, zda kočár zvládne příkré stoupání, takže si opravdu oddychla, když s rachotem překodrcali starý padací most a stanuli u brány. U vchodu do velké síně je čekal lord Stanton.

„Drahá lady Ordwayová,“ vítal ji radostně. „Lauro, vítejte, taková vzácná návštěva, neviděli jsme se snad pětadvacet let.“

„To děle, lorde Stantone. Naposledy jsme se setkali krátce po mém sňatku se sirem Johnem.“ Nechala se uvést dovnitř, cestou se rozhlížela a sem tam pronesla větu. „Avenellse nezměnil, tahle síň je vskutku monumentální. A celá z kamene... to musí být nevytopitelné. A ten průvan tady...“

„Velkou síň využíváme pouze při státních aktech. Jižní křídlo je velmi útulné, však samy uvidíte. Zavedu vás za paní Dunnockovou, která dohlíží na vaše ubytování. Howells zařizuje převoz všech zavazadel i vašeho personálu.“

„Všech zavazadel? Máme co dělat, abychom se vůbec oblékly,“ protestovala lady Laura. „Celý kočár naložený zavazadly totiž Giles poslal do Bathu.“

Annabela s Gilesem osaměli ve velké síni.

„Je unavená, Gilesi,“ poznamenala na adresu lady N Laury. „V noci na dnešek špatně spala, a přestože ses snažil nám během cesty zajistit maximální pohodlí, nezapomeň – už má léta, přece jen je vyčerpaná. Bude potřebovat pauzu delší než jen pár dní, aby mohla pokračovat v cestě.“

„Mě i otce jen potěší, když se zdržíme.“

„Už se snášíte lépe?“

„Nechápu, proč jsem tak dlouho čekal, proč jsem se s ním dávno nesmířil. Až Venetiina smrt mě rozhoupala.“

„Vztahy mezi rodiči a dětmi jsou často složité. Můj otec většinu času moji přítomnost docela ignoruje.“

„Nic překvapujícího, že?“

„Prosím?“

„Vycházím z faktu, že jsi téměř celý život žila s tetou Laurou. S otcem ses často nevidala.“

„Cože? Ach, ano... vlastně nevidala,“ koktala zaskočená Annabela. „Asi bych se měla jít podívat za tetou,“ snažila se raději zmizet.

„Předpokládám, že si chceš prohlédnout také svůj pokoj. Doufám, že ty ráda nasloucháš šumícímu proudu řeky.“

Oddychla si, že jejího otce zamluvili. Nemohla být k Gilesovi vždy upřímná, avšak vyloženě lhát mu nechtěla. Dřív nebo později bude muset s pravdou ven, ale čím déle ten okamžik lze odkládat, tím lépe.

Den po příjezdu na Avenell se Giles odebral do Buxtonu, aby obhlédl dům, který si pronajali, a promluvil s Gregsonem, který čekal, dokud plukovník nedorazí. Vrátil se, právě když se na Avenellu podával oběd. Paní Dunnocková byla bez sebe radostí, že po dlouhé době má konečně příležitost předvést své kulinářské umění před vzácnými hosty z Londýna.

Po obědě, při polední siestě je však Giles musel informovat o tom, že Buxton už pár dní sužuje epidemii chřipky.

Lord Stanton trval na tom, že musí zůstat na Avenellu a vyčkat, až epidemie opadne.

„Nemůžeme vás, drahý lorde, tak dlouho obtěžovat,“ bránila se Laura.

„Ale jděte, jaképak obtěžování. Naopak, jsem vaši společností nadšen. V žádném případě nedopustím,

abyste se vy i vaše kmotřenka vystavily takovému nebezpečí nákazy. Následující dva týdny strávíte na Avenellu, pak jistě nejhorší nápor opadne.“

Lady Laura pohlédla bezradně na Annabelu.

„Myslím, že je to od lorda Stantonova velmi laskavá nabídka, tetinko. Má jistě pravdu, bylo by nepříjemné ochořet, obzvlášť když do Buxtonu vážíte cestu přes půl Anglie, a navíc kvůli zdraví.“

„Vám se na Avenellu líbí, vidíte?“ usmíval se lord, jehož Annabelina slova potěšila.

„Nejsem velká světoběžnice, pane. Dosud jsem poznala jen Berkshire... a Londýn, samozřejmě, ale s jistotou mohu prohlásit, že neznám pěknější místo, než je Derbyshire. Doma v Berkshire je taky hezky, ale se zdejším krajem se to nedá srovnat. Cožpak jde líného domácího kocoura srovnávat s rozdivočelým horským tygrem?“

„Slyšíš to, Gilesi! Tobě se víc líbí v Evropě, lady Laura si zase nemůže vynachválit Londýn – a vida, tahle mladá dáma má víc rozumu, než vy všichni dohromady! Ta poznala hned, kde je nejlíp. Nebo že by se viděla v tobě?“ starý lord mrskl okem z Annabely na Gilese.

Annabela se zajíkla, ale Giles si už bral slovo. „Nechci vám brát iluze, drahý otče, ale tahle mladá dáma tu strávila sotva tři dny a jediné, co vlastně viděla, je cesta z Matlocku na Avenell. Spíš než jejímu úsudku bychom se měli poklonit jejím vybraným mravům.“ „Mluvila jsem upřímně,“ ohradila se Annabela. „Mám samozřejmě radost, že svým názorem potěším lorda Stantonova, což mi navíc přijde příhodnější, než mu jako

tady Giles vytykat nedostatek soudnosti k rodnému kraji.“

Otočila se na hostitele. „Jsem plukovníkovi opravdu vděčná za pomoc i oporu, kterou mi poskytuje, ale přiznám se, nebylo jednoduché si ho oblíbit. Jak se zdá, v armádě si osvojil takový nešťastný zvyk všechny dirigovat, což mi není nejpříjemnější.“

„Roso!“ okřikla ji lady Laura, ale Annabela si stála za svým.

„Doufám, že mi odpustíte mou prostořekost, pane.“

„Jakpak ne. Přesně vím, o čem mluvíte. Má sklony k aroganci, vidíte?“

„Je především panovačný.“

Ten rozhovor se otci Stantonovi zamlouval.

„Jste očividně velice bystrá. Vy si nenecháte nic líbit, že?“

„Snažím se, ovšem jsem jenom žena.“

„Jenom žena,“ opakoval po ní Giles. „Nepodceňujte se, Rosabelo.“

„Co si jen pomyslíte o mé kmotřence, drahý lorde. Nestává se, že by zapomínala, co se sluší,“ omlouvala se lady Laura. „Giles byl k nám oběma přelaskavý. Je to drahoušek.“

„Nenazývala jste ho právě *drahouškem*, když ze dne na den změnil plán cesty a nasměroval nás na Buxton,“ neodpustila si Annabela.

„To je pravda, ale mnohé již odčinil. Přestože většinu zavazadel odvelel na Bath, některá už nechal poslat za námi sem, na Avenell. Ještě jsem ti za to ani nepoděkovala, Gilesi.“

„Děkovat – a zač, když to všechno sám způsobil?“

„Co je moc, to je moc,“ mračil se starý lord. „Netušil jsem, žes až tak náladový. Jen doufám, žes měl pro ty přesuny pádný důvod.“

Annabela teď zalitovala, kam až svou lehkomyšlností ten jejich hovor zavedla.

„Myslím, že měl oprávněný důvod,“ honem bránila Gilese. „Potřeboval vám sdělit jistou nemilou novinu.“

„Pravda, pravda, Venetia. Uznávám, ale teď má příležitost si vylepšit reputaci. Nuže, Gilesi, co hodláš podniknout, čím zabavíš naše dámy?“

„Mám strach cokoliv navrhnout, otče, abych nebyl nařčen z arogance a panovačnosti,“ prohlásil, aniž hnul brvou.

„Pak docela nestydatě využiju tohoto vzácného okamžiku a poprosím, zda bychom si mohli podrobněji prohlédnout okolí, abych poté mohla zodpovědně posoudit zdejší hrabství.“

„Bude mi velkou ctí dělat ti průvodce,“ mírně se uklonil Giles.

„Vyrazíme všichni a já už vím kam,“ těšil se lord Stanton. „V Bradshaw je vynikající hostinec, The King's Head. Majitelka pracovala kdysi u nás v kuchyni. Je to vynikající kuchařka. Projedeme se po okolních kopcích a pak se tam zastavíme na pozdní oběd, souhlasíte?“

Výlet si domluvili na pozítří, aby si lady Laura chvíli vydechla a odpočinula si v zámeckých komnatách.

Před spaním ještě Annabela vyhlížela z okna na okolní vřesoviště. Hluboce se nadechla. Ať si Giles říká

co chce, se zdejší krajem se cítila spřízněna jako dosud s žádným. Fascinovala ji poklidná krása údolí, vzrušovala ji dravost potůčků a horských bystřin, jako by v ní probouzely její vlastní temperament. Nemohla se dočkat, až pozítří uvidí víc.

Někdo zaklepal. N „Gilesi, děje se něco?“

„Ne, jen mě napadlo, že by sis to raději přečetla ještě dnes večer,“ podával jí dopis.

„To jsi vážně milý, mockrát děkuju.“

„Takže nejsem tak strašný, jak jsi mě dnes vylíčila?“

Usmála se. „Vždycky ne. Někdy tě mám docela ráda. Dobrou noc.“ Zavřela za ním dveře.

Při sporém plameni svíčky si hned pročetla dopis od sestry. Nebylo to veselé čtení. Rosabela je zmatená a nešťastná. Její vztah s Philipem se rozvíjí rychleji, než lady Laura předpokládala. Přestože se pan Winbolt ještě konkrétně nevyjádřil, je zřejmé, že o Rosabelu stojí. Ona sama je každopádně zamilovaná až po uši. Poprvé v životě někoho miluje tak hluboce a upřímně. Háček je v tom, že Winbolt ji pokládá za Annabelu. Činí jí to téměř nadlidské úsilí, ale přesto je nucena jeho důvěrnosti odmítat, aby nezašli příliš daleko. Oběma zamilovaným vypjaté city začaly přerůstat přes hlavu právě v okamžiku, kdy jí sestra zpravila o plánované cestě do Bathu. Ve svém rozpoložení přijala Rosa tuto zprávu jako spásné řešení. Naplánovala si, že vyrazí do Bathu za kmotrou a časem tak na milého Winbolta zapomene. Ale co teď, když se rodina rozhodla, že zamíří do Buxtonu, co si teď počne? Dalších sedm osm neděl nedokáže Philipovy city neopětovat. Není ze železa!

Annabelino srdíčko poskočilo radostí. Nezaváhá ani minutu, aby sestře dala svolení odhalit pravdu. Dychtivě hltala další řádky.

Jaké bylo však její zklamání, když zjistila, že její dvojče chce pravý opak. Rosabela tu překérní situaci probrala s otcem, a ten jí radí, aby vyčkala. Rosa musí Philipovi poskytnout dostatek času, aby ji poznal, pochopil a dokázal jí odpustit, až pravda vyjde najevo. Poslechně otce. Jestli má Philipa přesvědčit o svých nejčistších úmyslech, musí mít Annabela ještě strpení a jejich tajemství v žádném případě nevyzrazovat. Winbolt se o záměně sester musí dozvědět přímo z Rosabeliných úst. Byla by katastrofa, kdyby se mu to doneslo odjinud. Jinými slovy, muka konspirace nekončí. Cožpak může Annabela své sestře odmítnout pomoc? Neohrozí přece její štěstí! Bude si tudíž muset ještě počkat, než se jejich vztah s Gilesem ujasní. Optimisticky vzato, až se s Gilesem blíže poznají, snad i on bude mít více pochopení a odpustí jí.

DVANÁCTÁ KAPITOLA

Probudili se do prosluněného jitra, které bylo jak stvořené pro výlet do přírody. Bryčka lorda Stantona byla dokonale vybavena vším, co její majitel považova za nezbytné pro maximální komfort a cestovní pohodu

svých hostí. Lady Laura samozřejmě usedla do bryček po boku otce Stanton, diskutovalo se však o tom, ja pojede Annabela.

„Paní Ordwayová zajisté pojede koňmo. Zdejší scenerii nejlépe vychutná v sedle,“ prosazoval svůj názor lord Stanton.

„Je to poměrně dlouhý výlet,“ namítal Giles. „Rosabela není zvyklá cestovat krajem v sedle. Tohle nen Hyde Park a Rosabela je velkoměstská dáma tělem a duší.“

„Ale kdepak, moc ráda si vyjedu na koni,“ namítala Annabela. „Alespoň užiju svůj jezdecký oblek. Ještě že jsem si ho přibalila.“

„Varuju tě, Rosabelo, tady kolem je divoká příroda náročný terén, ne jako v parku. Uvědom si, že strávíš v sedle bezmála celý den!“

„Pokud mě nedoprovodíš, nedá se nic dělat,“ pohlédla na něj vyčítavě svýma modrýma očima. „Ovšem poté, co ses dušoval, jak jsi ochoten vyhovět každému našemu přání, nezdráhám se podotknout, žeš svému slovu nedostojíš.“

„Jak myslíš. Bereš-li v úvahu, že budeš trpět, bude mi ctí tě doprovázet,“ pokrčil s úsměvem rameny. „Kdyby se přece jen ukázalo, že toho je na tebe moc, vždycky se můžeš domů vrátit kočárem,“ dodal přívětivě.

Annabela mu poděkovala a v duchu si přísahala, že i zpátky dojde koňmo, kdyby se měla ztrhat. Vzдорovitě vystrčila bradu, když se jejich oči na okamžik setkaly. Z

toho gesta Giles zřejmě uhodl, co si myslí, a usmál se pod vousy.

Domluvili se, že bryčka s lordem Stantonem a Laurou pojedou směrem na Bradshaw, zatímco Annabela s Gilesem a jedním sluhou se projedou přes vřesoviště. Nakonec se všichni sejdou v onom vyhlášeném hostinci, kde už Jord zajistil stůl k časně večeři.

Byla to vydařená projížďka. Jeli bok po boku, jen Annabela se místy zpožďovala, když se kochala půvabnou krajinou, vdechujíc čerstvý vzduch z vřesovišť. „To je nádhera, jakou jsem v životě neviděla,“ rozplývala se. „Co je tamhleto?“

„Skály vzniklé větrnou erozí.“

„Spíš vytesané větrem. Vyhlížejí jako podivně pokroucené pomníky velikánů, jako by je svýma gigantickýma rukama vytesali bájní obři. A ty vřesem poseté kopce všude kolem vypadají jako velké plyšové míče. Tady bych mohla stát a dívat se hodiny.“

„O tom pochybuju. Máme totiž obrovské štěstí, že nám vyšlo počasí. Dnes vidíš vřesoviště zalité sluncem. Tak je nejpřívětivější. Ovšem v zimě, za bouře a v plískanici je tu velmi nebezpečno. Vřesoviště je nevyzpytatelně záhadné, v takovém nečase je o strach tu uvíznout. Sám bych se raději postavil regimentu francouzských vojáků, než abych trčel ve vřesovišti za bouřky. Ale jak ses sama vyjádřila, za dne, jako je ten dnešní, je tu nádherně.“

Rozhlížel se po okolních kopcích evidentně spokojen a Annabelu napadlo, jak bezvadně Giles do té mocné a překrásné krajiny zapadá. Vtom ji zachvátila silná touha,

pulzující snad každou žilkou jejího těla. Musela se velice ovládat, aby se ho nedotkla. Byla zmatena a zároveň překvapena, co se to s ní děje. Honem odvrátila tvář a zahleděla se ke kopcům na druhé straně vyhlídky.

„Rosabelo, máme-li včas dorazit do hostince, musíme pokračovat.“

„Prosím? Ach ano. Jedeme!“

Pokud si Giles všiml, že po zbytek cesty téměř nepromluvila, nijak to nekomentoval.

Lord Stanton s lady Laurou na ně už čekali v hostinci The King's Head.

„Tady jste!“ zvolal lord Stanton. „Naše rozmilá hostinská, majitelka a kuchařka v jedné osobě čeká jen co dorazíte, aby mohla ty výtvary svého kulinářského umění ihned servírovat na sůl. Těšte se na uzeného úhoře, kuřátko za studena jako předkrm, jehněčí kotletky a nadívaná holoubátka, angreštový koláč a samozřejmě nebude chybět ani tvarohový mřížkovaný, dále pak uchystala ovocné koláčky a pudingový krém...“

„Dost, už dost,“ volala Annabela, když je kulatoučká a usměvavá paní hostinská uváděla do salonku, kde bylo zvlášť prostřeno pro jejich společnost. Stůl se doslova prohýbal pod pestrými pokrmy, jako na lukulských hodech.

„Myslela jsem, kdovíjaký mám hlad, ale takové hostině se svým žaludkem asi nezavdčím. Je to pastva pro oči, ale já už teď nemůžu,“ nechala se slyšet Annabela.

„Zato já můžu a nechám si pořádně naložit na talíř,“ skočil jí do řeči Giles. „Milá paní Gantryová, vám to dnes sluší víc než kdy jindy.“

„Ale jděte, milostpane. Skládejte poklony těm, co si je zasloužej,“ červenala se krčmářka. „A kdopak je tahle mladá dáma, jestli se můžu zeptat?“ Mateřsky vlídně si prohlížela Annabelu v domnění, že patří k Gilesovi.

„Hmm, kdepak, Bessie, to jste netrefila,“ vložil se do řeči lord Stanton. „To je paní Ordwayová, snacha tady lady Ordwayové.“ Paní Gantryovou to očividně rozladilo, avšak dál, samozřejmě jak mohla nejlépe, obsluhovala panstvo i Annabelu.

Po vydatné krmi oznámila lady Laura, že by si ráda tak na hodinku odpočala a natáhla se. Zavedli ji do připravené ložnice, kde si možná dá i šlofíčka. Každopádně zpátky na Avenell nevyrazí dříve než za hodinu. Lord Stanton souhlasně přikývl a odvětil, že ten čas stráví ve výčepu v družném hovoru s majitelem Tomem Gantrym.

„Chceš si odpočinout?“ Giles pohlédl na Annabelu. „Ne, děkuji, ale já se zabavím sama, jestli chceš být s otcem.“

„Nuže, Gilesi, chceš poslouchat naše třesky plesky o starých časech, nebo raději dohlédneš na svého hosta?“

„Myslím, že si lépe vystačíte beze mne,“ mrknul Giles na otce. „Tom není zrovna nadšen změnami, které zavádím na High Kimberu, takže se vám zkáza mého podnikání bude lépe předpovídat v mé nepřítomnosti, abych vám neoponoval.“

„Jen běžte spolu, Gilesi. Užij si společnosti po boku krásné mladé dámy. To víš, my s Tomem na novoty moc nejsme, to je ten problém. Tak ať už jsi pryč!“

„Chtěla by ses projít, Rosabelo? Pěšinka podél potoka vede pěkně ve stínu.“

„Ráda, ale proč nepůjdeme nahoru na vřesoviště?“

„Samozřejmě, jsem ti k službám; kam ukážeš, tam se vydáme, aniž bych ti chtěl cokoli nařizovat.“ Mluvil vážně, ale v očích mu jiskřilo, což ji rozesmávalo. „Jen tě chci upozornit, že nahoře není vůbec žádný stín, nebo jen minimálně. Tvého neohroženého ducha skoro důvěrně znám, takže předpokládám, že i zpátky na Avenell pojeděš koňmo. Proto bych si jen dovolil upozornit, že by bylo na místě šetřit si síly. Klidnější procházkou podél potoka si skvěle odpočineš, ve stínu stromů načerpáš novou energii. Ale jak chceš, rozhodni se prosím sama.“

„Gilesi, pod pláštěm jemných mravů tě sotva poznávám. Ty mě mateš,“ smála se Annabela. „Nemyslíš si, doufám, že jsem hluchá k rozumným radám. Chci se podívat k tomu tvému potůčku.“

Kráčeli spolu v družné mlčenlivosti přes zahradu na dvorek v zadním traktu, kde skrze nevzhledná vrátka vešli na pěšinku vedoucí dolů k potoku. Giles měl pravdu. Byl tu chládek a příjemný stín.

„Gilesi, co nebo kde je High Kimber?“

„To je takový menší statek pár mil odtud přes vřesoviště. Tom Gantry tam kdysi, když byl ještě mladší, pracoval jako hajný a staral se také o hospodářství.“

„Ten pozemek patří Stantonovým?“

„Ano, lépe řečeno, tehdy patřil, a dnes už je opět součástí našich pozemků. Jistou dobu nebyl v našem držení, ale podařilo se mi získat ho nazpět. Ale není nijak významný. Tamní půda se nijak zvlášť nevyužívá, leda na pastvu, je tam pár ovcí, trochu dobytka. Než o něj přišel, využíval ho otec hlavně jako takové své útočiště, rybařil tam, chodil na hony. Dům je nevelký, ale útulný.“

„A co tam podnikáš, s čím by mohl nesouhlasit?“

„Pokouším se chovat různá plemena ovcí, dobytka se zbavuji. Neboj, otec si s Tomem rád popovídá, ale dobře vědí, že na High Kimberu se příliš dařit nebude.“

Je to tak zastrčený kout, že se o něj dlouho nikdo nezajímal, dokud jsme se ho opět neujali my. Ale okolí je nádherné.“

„Ráda bych se tam podívala.“

Giles, který se dosud tvářil zasmušile, náhle zvesela prohodil: „Prosím tě, existuje v Derbyshire nějaké místo, které bys nechtěla vidět?“

„Asi ne. Z toho, co jsem prozatím viděla, jsem úplně unesena. Je to tu tak jiné než v Berkshire.“

„A ještě jinačí než v Londýně.“

„Cože? Ach ano!“ Jak přišla řeč na Londýn, zrozpačitěla a chvíli mlčela.

„Londýn mi teď odtud přijde tak vzdálený, všechny ty plesy, divadla, recepce a rauty tak nějak – odtržené od skutečného života.“

„A máš pocit, že bys chtěla něco změnit? Dělat v životě něco užitečnějšího?“ Tón jejího hlasu byl víc než

lehce skeptický. Po dni plném radosti, zážitků a pohody, jaký spolu strávili, se jí ta věta dotkla.

„Nejsem si jistá, zda máš právo posuzovat můj život,“ řekla vyrovnaným hlasem. „Ujišťuju tě, že čas od času dělám v životě i věci, které mají smysl. Netvrdím, že jsem dokonalá, ale nemám potřebu se nějak drasticky měnit.“ Otočila se a hleděla do proudu. „Jsou tu pstruzi?“

„Ach, Rosabelo, kéž by...“

„...Bys mi mohl věřit? A proč to nezkusíš, Gilesi? Nemáš co ztratit. Stephena jsi neodhadl. Mohl ses splést i ve mně.“

„A jak? Jak mi vysvětlíš, žes mi tvrdila, že Falkirka neznáš?“

„Takhle jsem si to nepředstavovala. Mluvila jsem o důvěře. K čemu by bylo rozptýlit pochyby? K čemu jakékoliv vysvětlování? Pokud mně jako člověku nevěříš, nikdy si nemůžeš být jistý, co je pravda a co ne.“

„Žádáš po mně příliš, Rosabelo.“

„To nepopírám.“

„Nevím, co si o tobě mám myslet. Ještě nikdy v životě jsem nepoznal nikoho, v kom bych se tak nevyznal jako v tobě. Pokud jde o ctnosti, jako jsou důvěra nebo upřímnost, ty člověk na druhém vnímá spíš instinktivně než rozumem.“ Konec věty spolkl, jako by se zarazil, že řekl víc, než chtěl. Pak ale pokrčil rameny a navázal. „Důkazy, které tě, jak vidět, příliš nezajímají, jsou usvědčující.“

„Jak myslíš,“ odvětila pokud možno neutrálním hlasem, ale srdce jí bušilo až v krku. Nezvládla to.

„Jenže na druhou stranu, když tě pozoruju, jak se bavíš s mým otcem, s Dantryovými, jejich dětmi, s přáteli, jak pečuješ o tetu Lauru... nedokážu pochopit, jak by tak milé a laskavé stvoření s hlubokým zájmem o bližního mohlo být onou nevěrnou ženou, krutou a hamižnou milenkou Falkirka...“

„S tou chválou to nepřeháněj, Gilesi. Abych ty tvé komplimenty unesla,“ poznamenala hořce.

„Vykládám ti jen, jak je mi zatěžko uvěřit, že taková jsi! Instinkt mi napovídá, že mluvíš pravdu. Věřím ti, žes Stephenovi nebyla nikdy nevěrná.“

„Gilesi! Já...“

„Jenže zřejmě toho přede mnou mnoho tajíš, a právě proto mě instinkt nutí ti nevěřit.“

Ž jeho slov měla zvláštní pocit radosti a zármutku zároveň. To byl neuvěřitelný skok v Gilesové uvažování. Byl ochoten uvěřit, že Stephanovi byla věrná, ale přitom dělal dobře, že jí nevěřil ve všem. Až pravda vyjde najevo, není vůbec jisté, zda jí odpustí.

„Gilesi, přísahám ti, že pravdu se včas dozvíš, a já doufám, že ji pochopíš. Ale všechno ti zatím vyjevit nesmím.“

„Takže věřit ti mám jen v něčem?“

„Byla bych ti všechno pověděla ihned, ale tajemství se netýká jenom mě.“

„Uznávám, zní to upřímně, ale nebude to snadné.“

„Věř mi, mé city vůči tobě nejsou falešné.“

„Vážně? Ale jdi! Mělas mě přece za tyрана a samovládce, arogantního a brutálního uzurpátora... a já nevím co ještě – stačí ten výčet?“ dobíral si ji.

„Panovačného jsi zapomněl.“

„Ach, ano.“ Vzal ji za ruku. „Opravdu si tohle o mně myslíš?“

„Ne, vždycky ne.“ Jako obvykle, jakmile se jí dotkl, hned se jí zrychlil dech, nedokázala se soustředit, byla celá zmatená. Pozvedl jí bradu a přinutil ji pohledět mu přímo do očí.

„Pověz mi jedno. Až bude po všem, až vyřídím tu záležitost kolem Falkirka a Stephenův ponurý příběh konečně uzavřeme, až konečně budeme moci s celou pravdou ven...“

„Ano,“ šeptala vzrušeně.

„Dokázala bys mě mít trochu raději?“

„Myslím, že dokázala.“

„To jsem rád.“ Naklonil se a velice něžně ji políbil. „Počkám si do té doby. Mezitím... budeme přátelé, opravdoví přátelé, nejen dva soupeři za příměří. Co tomu říkáš?“

Jen stěží se Annabela pouštěla té jeho slovy vyvolané snové představy.

„Na to ráda přistoupím a přísahám ti, Gilesi, že tosho nebudeš litovat.“

Podobných výletů, jako byl ten do Bradshaw, absolvovali ještě několik. Počasí jim přálo, a tak s velkou chutí zkoumali široké okolí. Lady Laura je doprovázela do Chatsworthu, Haddon Hall i do Bakewellu, ale běhat pořád po kopcích, přes údolí a

vřesoviště se jí samozřejmě nechtělo. Giles s Annabelou proto chodívali sami, doprovázeni jen sluhou. Původní dva týdny uběhly jako voda. Lord Stanton se nechal slyšet, že pobyt na Avenellu jim prospívá stokrát víc než nějaké minerální prameny v lázních a přemlouval je, ať ještě zůstanou. Avenell se ukázal mnohem příjemnějším letoviskem, než si lady pamatovala, a tak přes prvotní námitky se přece jen dala přemluvit.

„V této roční době je na Avenellu nejužasněji, tak toho přece využij, teto Lauro,“ nabádal ji Giles. „Já se koncem srpna chystám do Londýna a cestou tam vás do Buxtonu doprovodím.“

„Do Londýna?“ vyhrkla Annabela.

„Musím se tam setkat s několika lidmi, ale zdržím se jen nezbytně nutnou dobu. Tady se o vás postará Gregson a ostatní.“

Tak bylo rozhodnuto, že na Avenellu ještě zůstanou. Annabela s Gilesem se dál toulali vřesovišti, panovala mezi nimi skvělá pohoda a počasí je také nezklamalo. Prožívali skutečně přenádherné chvíle. Celý jeden den strávili na High Kimberu. Annabelu to místo okouzlo. Dům byl prastarý, asi jako Temperley, ale stavbou masivnější, aby v drsném klimatu obstál. V zimě sem na vřesoviště ledový severák zavane plískanice a bouře včetně krupobití.

„A nejen v zimě. Máš obrovské štěstí, zatím bylo počasí natolik pěkné, že si nedovedeš představit, jak neúprosná dovedou být vřesoviště i uprostřed léta. Za bouře není radno se tu potulovat, protože tady jak člověk uvízne, nemusí se domů dostat živý.“

Stála na balvanu, aby měla lepší výhled do kraje. Vánek si pohrával s jejími vlasy, jezdecký kostýmek ji zezadu obepínal a skrze něj se rýsovala stehna i útlý pás. Jak bloumali přírodou, chůze náročným terénem jí vehnala ruměnec na líčko a v modrých očích jí jiskřilo.

„Roso,“ vzal ji do náruče, aby ji vyzvedl z balvanu a přenesl. Na okamžik se jejich oči setkaly.

„Pozor na sluhu,“ zamumlala.

„Ten nás nemůže vidět, je dole u koní,“ namítl Giles a hlas mu vzrušeně poskakoval. „Roso, zařekl jsem se, že tě nepolíbím dřív, než se mezi námi všechno vyjasní.“

„Já jsem si ovšem žádný takový závazek nedala,“ opáčila Annabela. Položila mu paže kolem krku a přitáhla si ho blíž k sobě...

Zachvěla se vzrušením, až ji zamrazilo v zádech. Giles, který její reakci nesprávně pochopil, ji k sobě přitiskl pevněji a znovu ji začal líbat. Ve snaze zapudit své obavy se jeho mazlení vůbec nebránila. Ale něco z toho spontánního kouzla jako by vyprchalo.

„Ne, to nejde,“ řekl náhle Giles a velmi jemně ji od sebe odtáhl. „Až se vrátím z Londýna...“

„Jedeš tam najít Falkirka?“

„Zjistit, co je nového, ano.“

„Ach Gilesi, prosím tě, dávej na sebe pozor! To bych nepřenesla přes srdce, kdyby... Buď opatrný!“

„Neboj se, Rosabelo, slibuji, že tak do deseti dnů jsem zpátky. A kdyby se ti pak chtělo vyjít si do divadla nebo na ples, milerád tě doprovodím. Bohužel, ve společnosti si už neužijeme tolik volnosti jako tady.“

„To asi nikde. Vědět to naši londýnští přátelé, věřím, že by je šokovalo, kolik času jsme strávili jen sami dva v přírodě. Nevím jistě, ale asi i teta Laura to raději nechce vědět, protože toulání po kopcích se nijak zvlášť neslučuje s *etiketou*.“

„To je trestuhodný přečin, souhlasím. Máš pocit, že ses provinila?“

„Ani v nejmenším.“ Plaše na něj ophlédla. „Naopak, mám velkou radost, že jsem blíže poznala tvůj rodný kraj i... tebe, Gilesi.“

„Děkuji. Ale to zdaleka není všechno, máme před sebou spoustu let – jen co setřeseme to břímě minulosti.“

Idylu na Avenellu opouštěla Annabela velmi nerada. Kdoví, zda se sem vůbec někdy vrátí. Lord Stanton si však byl jistý, že se opět setkají. S radostí sledoval, jak vzájemná přízeň jeho syna a té mladé dámy nabývá na intenzitě, a oběma to schvaloval.

„Ani se s vámi nebudu nějak zvlášť loučit, paní Ordwayová. Na Avenellu budete vždy vítána. Na to, věřím, Giles dohlédne a věřte, že mě to jen potěší. Je načase, aby se usadil.“

„Ale lorde Stanton, mezi mnou a Gilesem...“

Ušklíbl se. „Ruměnec zbarvil vaše tvářičky, má drahá, ale opravdu jsem neměl v úmyslu přivést vás do rozpaků. Víte co, počkáme, čas ukáže, zda jsem měl pravdu či nikoliv. Mezitím není vyloučeno, že vás do Buxtonu přijedu navštívit. Jsem totiž moc zvědav, jak se drahá lady Laura bude tvářit, až ji přinutí pít tu léčivou vodu, to bych si neměl nechat ujít.“

Sluha naložil poslední zavazadlo na kočár a vyjeli.

Blahodárný účinek buxtonských pramenů objevili už starí Římané, ale v novodobé historii se o městečku příliš nevědělo. Až zhruba před čtyřiceti lety zaujal Buxton pátého vévodu z Devonshire, manžela spanilé Georgiany, a ten pověřil jednoho ze svých osobních architektů, aby vypracoval projekt moderního lázeňského areálu, postaveného ve tvaru půlměsíce, a proto nazývaného the Crescent. Komplex byl architektonicky natolik velkolepý, že ani lady Laura nevycházela z údivu a nešetřila chválou, když zastavili u hotelu, v němž se měli ubytovat. Majestátní půlkruhová stavba byla stavebně situována ve směru východ – západ. Na východním konci se tyčil hotel the Great Hotel, kde se též nacházel velký zasedací sál a řada dalších jednacích a společenských prostor. Na opačném konci půlměsíce stál další hotel, St. Ann, a uprostřed asi pět komfortních lázeňských domů. Podél obou hotelů vedlo loubí s mnoha obchůdky a pasážemi.

Giles zamluvil apartmá v hotelu St. Ann.

„Myslím, že St. Ann je klidnější, a navíc minerální pramen stejného názvu je odtud jen pár kroků, teto Lauro,“ vysvětloval.

„Pokoje jsou velmi pěkné, Gilesi,“ kvitovala lady Laura s povděkem. „Počítám, že k hotelu The Great to nemám déle než pět minut.“

„Možná míň,“ odhadoval Giles.

„Nebo taky mnohem déle, když je na cestě tolik obchodů, tolik výkladních skříní s nejrůznějšími lákadly,“ žertovala Annabela.

Jak se ukázalo, Buxton se osvědčil jako mnohem příjemnější letovisko, než si lady Laura představovala. Úroveň ubytování, služeb i nabídka kulturních a společenských akcí zdejších lázní uspokojila i ty nejnáročnější hosty. A zdejší klientela, byť se zde neléčily natolik proslulé celebrity jako v Brightonu nebo v Bathu, byla dostatečně zajímavá, aby uspokojila požadavky lady Laury.

„Víš, Gilesi, že co se týká pobytu v Buxtonu, byla jsem mírně řečeno skeptická, nedělala jsem si o těchto lázních velké iluze. Musím ale uznat, že jsem velmi příjemně překvapena,“ přiznala Laura synovci.

„To jsem opravdu rád. Dohlédnu na to, abyste se tu zabydlely a budu vás muset na pár dnů opustit. Musím do Londýna.“

„Gilesi!“

„Je mi líto, tetinko, ale musím si tam vyřídit jisté neodkladné záležitosti.“ Pohlédl na Annabelu. „Slibuji však, že se zdržím jen po nezbytně dlouhou dobu.“ Víc neřekl. Buxton byl sice pro jejich pobyt vyhovující, ovšem příliš rušný na to, aby si ti dva byť jen krátce v soukromí popovídali. Volnosti, jaké si užívali na vřesovištích, bylo odzvoněno.

TŘINÁCTÁ KAPITOLA

Sotva dorazil do Londýna, pídil se Giles, co je nového. Tou dobou bylo velkoměsto poloprázdné, smetánka pobývala přes léto na svých panstvích na venkově nebo cestovala po cizích zemích. Život starého a churavého lorda Banaghera visel na vlásku, takže se Falkirk mohl radovat, že co nevidět získá kýžený šlechtický titul. Šuškal se, že nastávající lord Banagher nemá čas a už se poohlíží po nevěstě, aby se vbrzku usadil a v plné míře užíval svého, co nevidět nově nabytého společenského postavení.

I o Selderovi se leccos dozvěděl. Jeden Gilesův přítel pracoval u námořnictva a zjišťoval podrobnosti o Kingsleym.

„Je mi to líto, Gilesi, protože vím, že Kingsley byl jedním z nejbližších Stephenových druhů. Je však skoro jisté, že si vzal život ze strachu, že ho dopadnou. Dozvěděl jsem se, že předával informace o loďstvu nějakému Selderovi. Znáš to jméno?“

„Znám.“ Chvilí váhal, než větu dopověděl. „Mám jisté podezření, které však nemohu dokázat.“

„To je ošemetná věc.“

„Možná ne tolik, až se dozvíš víc. Freddy, co bys říkal tomu, že Selder je jen dalším jménem, které používal Julian Falkirk?“

„Falkirk!“ zvolal užasle velitel Halton, ale vzápětí ztichl jako pěna. Až po hodně chvíli pokračoval: „Víš Gilesi, když se tak zamyslím, vlastně to do sebe

perfektně zapadá. Jak to ale dokázat? Pokud vím, jeho postavení na společenském žebříčku roste a půjde ještě výš. Budeš potřebovat pevné svědectví. Falkirk má vlivné kontakty.“

„Jaké svědectví?“

„Nestranné a spolehlivé svědky, kteří budou ochotní za prvé odpřisáhnout přímou spojitost Falkirka se Selderem a za druhé mu jeho zločiny dokázat. Dosvědčit by to měli písemně. Co je psáno, to je dáno. Kdyby ses dozvěděl víc, dej mi vědět. Mí přátelé se nemůžou dočkat, až toho chlápka dopadnou. Všechny ty nepravosti se zatím dějí docela nepozorovaně a v tichosti, takže je malá šance někoho dopadnout při činu.“

Další novinu se Giles dozvěděl z dopisu od Charlieho Fortescuea.

Milý Gilesi,

mám pro tebe hrstku zpráv. Da Costu našli, ale obávám se, že už nepromluví. Údajně měl tady v Bostonu jakousi roztržku s několika přáteli. Jeho tělo vylovili rybáři předevcírem za svítání nedaleko přístavu. Dozví-li se něco víc, ozvu se.

Doufám, že s vyšetřováním ostatních skutečností máte větší úspěch. Každopádně vám ho přeju.

S pozdravem Charlie

Falkirk nenechá nic náhodě, uvažoval Giles hořce. Nejdřív Stephena, pak Venetii, teď Da Costu – všechny, jednoho po druhém likviduje. Možná i na Kingsleyho měl spadeno. A Rosabela? Ne, Giles nedopustí, aby jí

ublížil! Nikdy! Dokud mu krev proudí v žilách, dokud Giles dýchá, nikdo jí nezkříví ani vlasu! Náhle cítil, že už se v Londýně nesmí zdržovat ani minutu. Musí zpátky do Buxtonu ověřit si, že je Rosa v bezpečí.

Prvního, koho v Buxtonu potkal, byl Gregson. „Jevil někdo o dámy neobvyklý zájem?“ vyzvídá. „Ani ne, pane. Ale všeobecně se těší značnému obdivu, to zas jo, pane. Jsou tu moc oblíbené.“

„Ale?“

„Její lordstvo se spřátelilo s několika příslušnicemi šlechty, je tu hrstka těch pravěkých ba..., pardon, chtěl jsem říct postarších baronek. Většinu večerů se byla bavit, takže jsem musel trochu zanedbat vlastní práci, abych na ni dohlídl.“

„Pochybuju, že se tady v Buxtonu vyskytuje povícero mladíků.“

„Tolik ne, je tu jen jeden, pane.“

„A podívejme a kterýpak?“

„Lord Monteith, pane. Mezi námi, je z mladý paní celej paf.“

„Ten holobrádek nafrněnej,“ ulítlo Gilesovi, než stačil svou řeč uhladit. Vzápětí si uvědomil, že tyto záležitosti se nesluší s Gregsonem rozebírat, a s ironickým úšklebkem dodal. „To rád slyším, že se dobře baví. A co lady Laura, daří se jí dobře?“

„Z tý minerálky moc unesená není, abych tak řekl, plukovníku. Ale na ten pěkný párek se nemůže vynadívat. Asi už jí v uších znějí svatební zvony,“ prohlásil Gregson na adresu Annabely a lorda Monteithe.

„Jaké zvony, co je to za nesmysl?“ Giles očividně rudl. „Co to plácáš, Gregsone! Opovaž se ještě jednou takové klevety dávat k lepšímu,“ pohrozil mu a odkráčel do hotelu.

„Jo tak takhle to je, panečku. Tak to je teda věc,“ mumlal si pro sebe Gregson.

Když Giles vcházel do sálu, právě se začalo tančit. Vůbec ho nezajímaly korintské sloupy, mramorový krb či úžasné fresky na klenbě sálu. Sledoval jen lorda Monteithe, jak si doslova triumfálně vede Rosabelu Ordwayovou, nejspíš přesvědčen, že mu to zbytek světa schvaluje. Giles si přisedl k tetě Lauře a zachmuřeně čekal, až dohrají ten kus.

„Gilesi, tak ráda tě vidím. Už jsme myslely, že se tě nedočkáme,“ vítala ho Laura. „Vidiš, Rosabela tančí s lordem Monteithem. Že jim to ale sluší, vid’?“ Se zalíbením hleděla na tančící pár. „Myslím, že si právem dělám naděje. Lord je k Rose velmi pozorný a galantní, vidí se v ní. Myslím, že je to na dobré cestě.“

Stejně jako teta Laura, i Giles sledoval mladý pár kroužící po parketě. Především ho poutaly ladné Rosiny pohyby. „A co na to dáma?“ zeptal se tety.

„Myslíš Rosa? To víš, byla by to pro ni skvělá partie. Zdá se dokonce, že i jí baron imponuje. Prohlídni si ji dobře!“

Gilese popadl vztek, ale to byla jen prvotní reakce. Po chvíli, když se podíval na tančící pár, potutelně se ušklíbl. Rosabela do puntíku naplňovala představu o vzorně vychované dívce znalé etikety, kterou kdybys o půlnoci probudil, ví, co se sluší, a která se v plesích

vyžívá. Sem tam prohodí zdvořilostní frázi se svým tanečníkem a jeho zřejmý obdiv k sobě přijímá jak se patří zdrženlivě. Přestože bylo na místě, aby buxtonskou plesovou společnost předstíraným zájmem klamala, Gilese neoklamala ani na okamžik. Hned uhodl, jak strašně se nudí. Hned měl lepší náladu, jen žasl nad zaslepeností tety Laury. Jak je možné, když ji tak dobře zná, aby neviděla, jak se Rosa přetvařuje! Pro ni typické rysy, jimiž se tak liší od ostatních, jsou ty tam! Kam se poděl její okouzlující spontánní úsměv, důvěrně nakloněná hlava pokaždé, když ji něco zaujme, čilý zájem navázat hovor, jakmile hudba ustane...

Seděl a vyptával se tety, jak se jí daří, jak jí lázně svědčí, a rozvedl pár dalších běžných poklon a zdvořilostí.

„Nic odpornějšího jsem v životě nepila, Gilesi, tak myslím, že mi ten pramen musí dělat dobře. Ovšem zdejší klima je skvělé. Představ si, že i v tom největším vedru je tu příjemně. To nejspíš bude tím, že Buxton leží tak vysoko.“

„Jsem rád, že jsi spokojená, tetinko. Ach, konečně dohráli.“

Lord Monteith vedl Rosabelu z parketu. Stále k ní promlouval a ona se dále snažila předstírat zájem, ale jakmile spatřila Gilese, strnula na místě a poprvé se přirozeně a šťastně usmála.

„Gilesi!“

Jestli předtím Giles na Monteithe žárlil, všechna jeho žárlivost se po tom jejím úsměvu dokonale vypařila. Vzápětí se ale Rosa bleskově ponořila pod pláštík

povinné etikety. Zeptala se, jakou měl cestu a jak se měl v Londýně, zkrátka kdyby ji byl neznal, byl by si myslel, že to, jak přirozeně reagovala, když se střetli, se mu jen zdálo. Samo sebou lord Monteith ani teta Laura si nevšimli ničeho. Jen co jejich rozhovor na vteřinu ustal, mladý lord si hned vzal slovo. Ptal se jako člověk, který si je jist odpovědí.

„Paní Ordwayová, smím vás poprosit o valčík před večeří?“

„Obávám se, že paní Ordwayová se teď bude muset věnovat hlavě rodiny, když jsem se vrátil. To víte, povinnost před zábavou,“ odvětil rázně Giles. Nemohl zvolit lepší slova, jimiž by na toho úslušného šlechtice zapůsobil. Ten se krátce uklonil, omluvil se a slíbil, že se zastaví později.

„Gilesi, co si to dovoluješ, tak přezíravě odhánět mé nápadníky! Copak mám k tobě nějaké závazky?“

„Ne, ale já k tobě. A vysvobodit tě ze zajetí toho nabubřelého floutka bylo to nejmenší, co jsem mohl udělat. Chceš si zatančit?“

„Nemusím být věčně v kole.“

„Dobrá, raději bych si popovídal. Posadíme se. Donesu něco k pití... Na co máš chuť tetinko?“ otočil se k lady Lauře.

Ta Gilese se zájmem pozorovala, jako by ji právě teď něco geniálního napadlo. „Já... myslím, půjdu si pohovořit s lady Skelmersholmeovou. Jsem moc ráda, že jsi zpátky, ale my dva si koneckonců můžeme promluvit zítra. Omluvte mě.“

„Posadíš se, nebo půjdeme ven?“

„Pojďme ven, prosím. Doslova toužím po procházce, je tu strašné vedro.“

Sestoupili po širokém schodišti na šterkem sypané nádvoří, kde však nebyli sami. Horko v sále vyhnalo ven i další hosty. Promenovaly se tu dámy v pastelových róbách s pány ve fraku.

Annabela byla ráda, že nemluví, kochala se svěžím nočním vánkem a tóny hudby doléhajícími sem ze sálu.

„Teta Laura vypadá dobře,“ ozval se po chvíli Giles.

„Zjevně je ve svém živlu, baví se.“

„A co ty? Taky se bavíš, Rosabelo?“

„Samozřejmě.“

„Pokud se smím vyjádřit, vypadalas dost znudně, když jsem tě dnes prvně viděl.“

„Něco takového nesmíš ani vyslovit! Já a nudit se, prosím tě, jaks na to přišel? Už chápu, ty jsi zaujatý vůči tomu ctihodnému a sympatickému džentlmenovi.“

„Ale Rosabelo, jiným předstírej, ale mě neošálíš.“

Zabloudila k němu očima. Pak je sklopila.

„Lord Monteith k nám byl velmi laskavý a ochotný, když jsi byl pryč.“

„Slyšel jsem. Obávám se, že v něm živiš falešnou naději.“

„Proč myslíš falešnou?“

„Za Monteithe se neprovdáš.“ Její oči se opět setkaly s jeho. Co v nich četla, jí zalilo tváře ruměncem.

„Co živ budu, se za něj neprovdáš,“ dodal Giles zdánlivě v klidu.

„Myslíš? Kde se v tobě, Gilesi, bere přesvědčení, že máš právo každému rozkazovat a organizovat mu život?

Jestli to nevíš, lord Monteith je idolem všech dívčích srdcí. Jako ženich je totiž nanejvýš způsobilý. Je z dobré rodiny, pohledný a movitý k tomu...“

„Jenže pro tebe způsobilý není. Na to tě znám až příliš dobře.“

„Co... co tím chceš říct?“

„Oprav mě, jestli se mýlím.“

„Jestli si mě nepřestaneš dobírat, bojím se, abych zakrátko nelitovala, že ses z toho Londýna vracel. Jak ses tam vlastně měl?“

„Je tam zatraceně liduprázdno. Potkal jsem jen pár přátel. Falkirk ještě nedorazil z Bathu. Poslyš, kolika lidem jsi psala od té doby, co jsi tady?“

„Jen sestře. Proč se ptáš?“

„Zajímá mě, jak se Monteith dozvěděl, že jsi tady.“

„Vím, že o mně nemáš valné mínění, ale ujišťuju tě, že nikdy nepíšu pánům, které sotva znám,“ o poznání chladnějším hlasem uvedla věci na pravou míru. „Potkali jsme se náhodou. Lord Monteith tuje se svou pratetou.“

„Dobrá, doufejme, že to nikomu nevyzvoní, až se vrátí do Londýna... A co tvá sestra, bude někomu vyprávět, kde se právě teď vyskytuje?“

„To je málo pravděpodobné. Temperley je klidný kout, ani nemá komu, leda panu Winboltovi.“

„Winboltovi?“

„Ano, to je její soused v Berkshire.“

„To není příliš obvyklé jméno. Jmenuje se Philip, sloužil u dragounů a dědečka má na Arlington Street?“

Annabela žasla nad smrští těch informací. „Nemám přehled o jeho vojenské kariéře, ale jeho dědeček bydlí na Arlington Street, to ano. Znáš ho snad?“

„Aby ne! Skvělý člověk. Říkali jsme mu Džentlmen Jack.“

„Opravdu? A proč? Byl snad až moc zdvořilý?“

„Byl to ten nejslušnější, nejhodnější a nejspřádanější člověk, jakého si dovedeš představit. Kuřeti by neublížil. Ale přiveď mu koně, podej zbraň, a v mžiku se promění na nejneohroženějšího vojáka regimentu, je z něj rázem jiný člověk. Nikdo mi z té doby neutkvěl v paměti tolik jako on. Říkáš, že jsou s tvou sestrou sousedé? A co ty si o něm myslíš? Muselas ho přece potkat, když jsi pobývala v Berkeley.“

„Winboltovi byli tehdy delší dobu pryč, nepotkali jsme se. Ale sestra o něm mluví pěkně.“

„Ženám se Džentlmen Jack vždycky zamlouval. Choval se diskrétně, moc toho nenamluvil, ale odhad měl bezvadný. Ten kdyby potkal Falkirka v Londýně, hned by si ho ocejchoval. Takže v pořádku, z Berkshire nám nebezpečí nehrozí.“

Annabela Gilesovi zapomněla říci o Philipově sestře Emily, která se též těšila Rosabelině důvěře. Nemohla tušit, že ji Philip vezme s sebou do Londýna, kde Falkirk zrovna horečně shání informace o Rosabele Ordwayové, a co čert nechtěl, dokonce nastávajícího lorda Banaghery představili Emily. Philipově sestře ten muž imponoval, byl stejně jako ona nadšeným obdivovatelem divadla. A jak si tak povídali o umění, nic netušící Emily prohodila,

že sestra její přítelkyně, paní Ordwayová, je tou dobou v Buxtonu.

Výsledek byl dramatický.

Sotva týden po Gilesově návratu z Londýna ho Gregson upozornil, že po Buxtonu se potuluje jakýsi velmi pohledný mladík, který se pídí po paní Rosabele Ordwayové. Gregson, o němž Giles tvrdil, že se narodil pro šibenici, před tím chlápkem dělal, jako že nic neví, ale ochotně se mu nabídl, že zjistí o té paní Ordwayové, co bude moci, a zítra mu přijde říct do hotelu, kde se ten cizinec ubytoval. Vybral si hotel The White Hart a ještě Gregsonovi svěřil, že čeká na přítele, až dorazí.

Za hodinu po tom, co se o tom dozvěděl, měl Giles všechno připraveno. Užaslou Annabelu i lady Lauru, která doslova kypěla vztekem, naložili do Gilesova cestovního kočáru. Sbalili též služebnictvo a zavazadla. Annabele neušlo, v jak těsném závěsu je Goss s Gregsonem doprovázejí, a navíc vedle kočáru klusali další dva sluhové. Giles nenechal nic náhodě.

„Gilesi, to od tebe není ale vůbec pěkné! Co to s námi provádíš? Kam nás to vezeš a proč jsi nám v hotelu odmítl cokoli vysvětlit?“

„Míříme na Avenell, opět k mému otci. Nechtěl jsem, aby to někdo zaslechl.“

Annabela se na něj tázavě zadívala a nakrčila obočí. „Falkirk?“

„Do Buxtonu dorazil Fraser. Falkirk se musel nějakým způsobem dozvědět, kde jsme.“

„Gilesi, než se vydáme dál, trvám na vysvětlení! Musím vědět, co se to tu děje!“ Lauřin hlas zněl

neobvykle rozezleně. „Proč se máme uchýlit do klidu a bezpečí, když v Buxtonu jsme měli obojí!“

Giles rozpačitě pohlédl na Annabelu.

„Měl bys to tetince povědět Gilesi. Tápat a nevědět je často daleko strašnější než se dozvědět sebetrpčí pravdu.“

„Buxtonský hotel St. Ann, je jako každý jiný hotel příliš veřejným místem, aby tam mohlo být bezpečno. Avenell býval kdysi pevností, takže dobře poslouží i dnes.“

„Ale k čemu, proboha, potřebujeme pevnost?“

Giles vážil každé slovo, když tetě vysvětloval, jaké nebezpečí hrozí Rosabele od Falkirka. „Kromě dvou přátel, kteří byli jeho nejbližšími, byla Rosabela jediná, která může Falkirka identifikovat jako Seldera, který krom jiných zločinů zabil i Stephena. Z těch tří jmenovaných dnes žije už jen Rosabela. Moji lidé teď dávají dohromady důkazy proti Falkirkovi, ale dokud nebudou hotovi, musí být Rosabela v bezpečí.“

„Ale to je nemožné. Myslím, že je načase říct...“

„Prosím vás, tetinko, jen to neříkejte Annabele,“ zaimprovizovala zoufalá Annabela. „Vím, máte pocit, že by o tom měla vědět, ale v tomto okamžiku to nelze. Giles má mou plnou důvěru. Nechme ji prozatím v klidu v Temperley, víte přece, že má teď v hlavě docela jiné věci.“ Otočila se k Gilesovi. „Měla jsem ti to svěřit, když jsme si povídali o tvém příteli, panu Winboltovi. Totiž pan Winbolt a moje sestra jsou na nejlepší cestě ohlásit své zasnoubení.“

Přes všechny starosti se Gilesova tvář vyjasnila. „Ale podívejme! Že by se nám Džentlmen Jack zamiloval? A dokonce do tvé sestry?“

„Přesně tak,“ potvrdila mu Annabela a významně se podívala na tetu Lauru.

„Rosabelo, až bude po všem, musíš mě své sestře představit. Moc rád poznám dámu, která zlomila srdce Philipu Winboltovi!“

Annabela se na něj usmála a v jejích očích se zase zračil ten podivný smutek, jehož si Giles všiml už nejednou.

„Dobrý bože, co se to děje?“ vítal lord Stanton dva kočáry s eskortou u vchodu do velké síně. Giles sice poslal jednoho jezdce jako posla napřed, aby starému pánovi odevzdal vzkaz a včas ho informoval, ale od té doby uběhlo sotva pár hodin. „Jen pojd'te dál, pojd'te dál,“ zval je dovnitř lord Stanton. „Gilesi, co se to, prosím tě děje, takové přesuny narychlo!“

Za ten krátký čas, co měl k dispozici, udělal Howells zázraky. Nejenže připravil dámám ložnice, prostřel i v salonku, kde na hosty čekaly obložené mísy a pití, co hrdlo ráčí. Lady Laura se uvelebila do pohodlného ušáku. „Lioneli, nezlobte se, prosím, že jsme vás tak náhle přepadli. Dovedu si představit, jak vám to musí být nepříjemné.“

„Nesmysl, Lauro! Naopak, jsem neskonale potěšen, že vás mohu uvítat na Avenellu, jen poněkud tápu. Nemám tušení, co se přihodilo. Kde je ten můj chlapec? Howellsi, sežeňte pana Gilese!“

„Tady jsem, otče.“ Giles vešel dovnitř jako pán situace, který má všechno pěkně pod kontrolou.

„Vysvětli mi, co se děje. Ne, že by mi vadilo, že jste tady, naopak, jsem šťasten, že jste se vrátili. Když jste odjeli, úděsně jsem se tu nudil, a navíc, příjezdem sem jste mi ušetřili cestu za vámi do Buxtonu. Ale k čemu ta armáda strážců, co máte s sebou? Tak velkolepá jako družina korunního prince? Snad abys je poslal dolů do hostince, nemáme pro ně dost místa, leda ve stáji.“

„Jsou to vojáci, nebo aspoň bývalí vojáci. Jsou na nepohodu zvyklí. Do hostince jít nemůžou, protože tu mají práci.“

„Tak už mi, proboha, vysvětli, co se stalo!“ burácel lord Stanton.

„A všechno je to tak zbytečné. Kdyby jen Giles věděl, že...“

„Teto Lauro, měli bychom Gilesovi umožnit, aby vysvětlil svému otci, co se děje. Předpokládám, že se po cestě chceš převléknout. Prosím, omluvte nás, pánové.“ Annabela napůl násilím táhla tetičku nahoru, aniž by jí dovolila cokoli poznamenat.

„Všechny naše věci jsou zpřeházené, zmačkané, rozstrkané bůhvídkde,“ stěžovala si lady Laura, když viděla Wilsonovou, jak všechno pečlivě třídí. „A čím je to vina? Tys mě, Annabelo, dvakrát přerušila, když jsem se chystala povědět Gilesovi pravdu. Přece nebude nadále podnikat všechna ta zbytečná opatření na tvou ochranu! Musíš s pravdou ven! Bude sice zuřit, ale jistě ne tolik, jako když to budeme dále odkládat.“

„Nemohu mu to povědět, a ani vy nesmíte. Nejde o mě, ale o Rosu. Shodou okolností se Giles s panem Winboltem znají, sloužili spolu. Dovedete si představit, co by se stalo, kdyby se Giles dozvěděl pravdu o naší záměně?“

„Napsal by to svému příteli Winboltovi.“

„Přesně tak. Tady si přečtete dopis od Rosy. Neukázala jsem vám ho dřív, protože jsem vám nechtěla narušit lázeňskou pohodu.“ Annabela podala tetince dopis, v němž ji sestra úpěnlivě prosí, aby s vyzrazením záměny dvojčat vyčkaly.

„Chudáček Rosa,“ otírala si lady Laura oči, když psaní dočetla. „Taková lapálie, proč jen jsem se od vás nechala k té záměně přemluvit,“ lomila rukama.

„Měly jsme ty nejlepší úmysly,“ bránila se Annabela. „Jak znám pana Winbolta, tetinko, věřím, že všechno šťastně dopadne a že jí odpustí.“

„A co tomu řekne pan plukovník?“ zeptala se Wilsonová.

„Plukovník nemá co komu vykládat,“ ohradila se ostře Annabela. „Slečna Rosa si s panem Winboltem zařídí svou budoucnost bez něj!“

„Ale co tvoje budoucnost?“ zvolala lady Laura. „Už jsem si dělala plány... ach to je tragédie!“ hořekovala stará lady.

„Neplačte, tetinko, doufám, že mě Giles pochopí... a když ne...“ Annabela se zarazila.

Lady Laura najednou čiperně zvedla hlavu. „Konečně, není jediný na světě, to máš pravdu, má drahá. Například mladý lord Monteith, jak se ti na plesě

dvořil. A to je nějaká partie! Vlastně ještě lepší než Giles. Jednou bude vikomtem! Vůbec se mi nezamlouvá, že tady využíváme pohostinnosti Stantonovy rodiny, a přitom je vlastně klameme, ale slibuji, že budu mlčet.“

Tetina řeč o případných ženiších Annabelu natolik rozesmutnila, že teď před ní stála bez hnutí, zírala skrze ni a jen se držela, aby vzteky nevybuchla. Až za drahnou dobu se ozvala: „To jste hodná, moc vám děkuji. Nyní mě, prosím, omluvte, musím se jít upravit.“

V soukromí svého pokoje si sedla před zrcadlo a civěla na sebe. Teta Laura Annabelu svými slovy nahlodala. Jenže teta se mýlí. Giles totiž byl jediným mužem, který *pro ni jako ženich přicházel v úvahu*. Co k němu cítila, bylo mnohem víc než pouhé přátelství nebo fyzická přitažlivost či bezpočet dalších důvodů, jež si vymýšlela, neboť ani sama sobě původně nechtěla přiznat pravdu. Zkrátka a dobře se do toho muže hluboce zamilovala. Vdát se za kohokoliv jiného prostě nepřichází v úvahu. Bude však Giles její lásku opětovat, když se celou dobu vydává za Rosabem? Třeba ji odvrhne jako lhářku a podvodnici! V zrcadle pozorovala, jak jí stéká po tváři slza. Pak ale vzdorovitě zvedla hlavu. Jen tak se nedá, bude bojovat s maximálním nasazením.

Napíše sestře. Třeba se za tu dobu už věci vyjasnily a jejich tajemství se smí prozradit.

Okamžitě sedla a napsala. Už měla dopis dvojčeti zapečetěný, když jí Giles zakázal ho poslat.

„To by bylo šílenství, psát jí odsud,“ namítal.

„Píšu vlastní sestře. Musí se dozvědět, kde jsem, jinak bude mít starost.“

„Bohužel to nepovolím. Netuším, jak se Falkirk mohl dozvědět o našem pobytu v Buxtonu, ale mám podezření, že to nějak souvisí s tvou korespondencí. S tím dopisem musíš počkat, než přijdou čerstvé zprávy z Londýna. Neboj se, bude to brzy, věř mi.“

Pár dní jí trvalo, než připravila plán, jakým Gilese přelstí, musela si ovšem počkat na příznivý okamžik. Konečně se jednoho dne Giles spolu s Gossem a Gregsonem vydali do High Kimberu cosi vyřizovat. Annabela se oblékla do jezdeckého kostýmku a psaní pro sestru zastrčila do kapsy.

„Dobrý den, Challingu. Mohl byste pro mě něco udělat?“ oslovila dalšího z Gilesových mužů.

„Je mi líto, paní, mám přísný zákaz od pána.“

„Počkejte, vždyť ani nevíte, co po vás chci! Ani v nejmenším by mě nenapadlo porušovat pánovy příkazy! Víte, jen jsem se chtěla projet na koni, tady v parku samozřejmě. Mám to od lorda povoleno a navíc, když budete se mnou, jistě mi nehrozí žádné nebezpečí.“

„No, když ehm...“

„Dobrá, tak zajdeme pro koně,“ Annabela mu nedala šanci odporovat.

Klusali, cválali, i překážky přeskakovali. Všechno bylo v nejlepším pořádku, Challing z Annabely nespouštěl oči. Až najednou, jen si trochu zalelkoval, a v tom okamžiku Annabela pobídlá koně tak prudce, až jí čapka obloukem sletěla z hlavy. Nešťastná jezdkyňě vyjekla, Challing hned seskočil z koně a upaloval pro

čapku. A teď přišla ta pravá chvíle! Annabela tryskem ujížděla s oběma koni dolů k plotu. Její klisna elegantně přeskočila plot, zato hnědák to vzdal. Drive než ubohý Challing postřehl, že prchá, byla už Annabela na cestě do Bakewellu. Teď musí jen podat psaní do přijímací kanceláře, odkud ho poštovním kočárem pošlou do Londýna.

ČTRNÁCTÁ KAPITOLA

Toho dne byl v Bakewellu jarmark. Všude se to hemžilo kočáry, bryčkami a vozy, na náměstí i v ulicích stánky a boudy nabízely své zboží, davy lidí proudily sem tam. Annabela si v sedle připadala nápadná, raději tedy sesedla a přivázala kobytku před prvním hostincem, že si naproti přes náměstí jen skočí do přijímací kanceláře. Jak se prodírala davem, někdo ji zezadu popadl a přimáčkl na jednu z bud. Už už chtěla zakřičet, když jí něčí ruka zacpala ústa kapesníkem.

Chvíli se vzpěchovala, než jí někdo zašeptal do ucha. „Jestli se pohnete ještě o dva palce, píchnu vám tu kudlu mezi žebra.“

Přesvědčena, že se blíží její poslední chvíle, Annabela ztuhla na místě. Hlas vzápětí pokračoval. „Nezabiju vás, pokud to nebude nezbytné. Ale varuju vás, paní Ordwayová! Víte, když je člověk profík, ví

přesně kam píchnout – to je hned. A věřte, že já mám nějakou praxi. Doufám, že si rozumíme. Je to jasný? Jestli ano, kývněte.“ Kývla.

„Dobrá. Tak teď půjdete se mnou ke kočáru. Kapesník vám sejmu, ale jestli chcete zůstat naživu, ani nemukejte.“

Druhý muž přes ni přehodil plášť a vyšli.

„Z cesty tady, uvolněte místo, nevidíte, že dámě není dobře?“ křičel únosce.

Připadala si jako ve zlém snu. Slunce si však dál svítilo nad Bakewellem, lidé okukovali zboží, kupovali, diskutovali, zato jí vedli k zavřenému kočáru dolů pod náměstí. Vecpali ji dovnitř, zabouchli a vůz se rozjel. Annabela se dusila, ani dýchat nemohla, jak ji drželi.

„Prosím vás, pusťte mě,“ šeptala, „potřebuj u vzduch.“

„Pusť ji, Burrowsi,“ řekl ten druhý, „tady stejně nemůže nic dělat.“

Konečně se mohla nadýchnout. Opřela se a zavřela oči, aby překonala mdloby.

„Tys měl ale kliku, Burrowsi. Jaks věděl, že přijde do Bakewellu?“

„Byl jsem ve střehu, když Fraser povídal, že bude na Avenellu.“

Opatrně otevřela víčka, aby si prohlédla únosce. Kontrastnější pár aby pohledal. Burrows byl malý černovlasý tloušťík s očima blízko sebe, zato ten naproti měl protáhlý obličej, připomínající smutného koně. Oba dva si snadno zapamatuje. Teď se na ni Burrows podíval.

„Co ode mě chcete?“

„Já nic, jen jsem vás měl najít.“

„Zabít ne?“

„Ne, jinak už byste byla v Pánu.“

„Jak to že ne?“

„Fraser si s vámi chce promluvit.“

„Nevíte proč?“ s „Máte něco, co dostal za úkol najít.“

Tak možná proto zatím nedopadla jako Venetia. Zvažovala situaci. Ačkoliv si byla jistá, že Giles bude okamžitě jednat, chvíli potrvá, než zjistí, že ji unesli. Do té doby si musí poradit sama. Jediné, co teď může dělat, je zjistit, kam ji vezou, a dále, nijak si nevyskakovat a předstírat mnohem větší bezmoc, než jakou cítí. V kočáru bylo dusno a vedro. Burrows rozhrnul záclonku a pootevřel okénko, aby dovnitř šel vzduch. Annabela měla pocit, že míří na severozápad. Cesta pojednou stoupala, terén byl kopcovitější. Ano, jsou na vřesovištích! Ted' se před ní v dálce vynořily ostré obrysy těch zvláště špičatých skal, kde byli s Gilesem. Jeli do Bradshaw! Když si Burrows všiml, jak vyhlíží ven, honem záclonku zatáhl. V duchu se hubovala. Je přece důležité, aby netušil, že ví, kudy jedou.

„Kam mě to vezete?“ zeptala se úmyslně třaslavým hlasem.

„Na tom nesejde. Máme něco k jídlu, Cartwrighte?“

Tak Cartwright se jmenuje. To si musí zapamatovat.

Za dalších pár hodin, které jí přišly jako věčnost, kočár zastavil a Cartwright jí otevřel dvířka. „U všech d'asů, je to určitě tady!“ zvolal.

„Musíme tu vydržet, dokud nedorazí Fraser. Tady ji nikdo hledat nebude. Farma je opuštěná a ten chlápek, co má na starosti jeskyni je pryč.“

Annabela se snažila vypadat co nejvyčerpaněji a nejzoufaleji. Nemýlila se. Byli u jeskyně Blackhole, kam si jednou s Gilesem vyšli na procházku. Sama jeskyně je odtud asi sto yardů a do High Kimber je to pouhých šest mil přes vřesoviště...

„Á, tady jsi,“ vítal Burrows třetího kumpána. „Dohlídni na koně, tak hodinku si vydechnou. Pak je zapřáhneš a zajedu do Buxtonu. Ty zatím budeš bavit tady Cartwrighta, má nahnáno.“

„Co to povídáš? Jen se mi to tu vůbec nezamlouvá.“

„To překousneš. Teď zaved' mladou do baráku, já přinesu zbejvající věci. A pořádně ji svaž!“

„Prosím tě, Burrowsi, na co ji budu svazovat? Kam by tady asi pláchla?“

Burrows pokrčil rameny. „Jak myslíš.“

Annabela se nechala odvléct do domu. V duchu už osnovala plán. Ve dvou věcech měla výhodu. Za prvé ji nesvážou, za druhé to tu zná. Potřebuje čas a koně. Něco povečeřeli a pak se Burrows s vozkou zvedli. „Zítra ráno jsem zpátky s Fraserem. Ne abys ublížil našemu pokladu, Cartwrighte, musíme ji doručit celou. Hele, udělej něco s těmi okny, vypadá to na bouřku. Tak zítra.“

Kolik je asi hodin, říkala si Annabela. Šeřilo se, nebe potemnělo, ale to možná způsobily mraky, které se sem přihnaly od západu. Ještě nemusí být tak pozdě.

„Radši se poohlídnu po něčem, abych zadělal ty okna,“ promluvil třetí kumpán. „To nesmíme dopustit, aby napršelo do ložnice naší Šípkové Růženky.“

„Šáhni na ni, a jsi mrtvej muž,“ upozornil ho Cartwright stručně. „Na to ani nepomejšlej, to je prvotřídní zboží, tuhle kočičku má zamluvenou přímo velkej šéf,“ dodal na vysvětlenou a znovu vybídl kolegu, aby mu pomohl zaslepit okno. Pak pohlédl na Annabelu, sedící na zemi. Zkroušená a schoulená, zády ke zdi, při pohledu na ni by si jeden řekl, že je na pokraji zhroucení.

„Tam vzadu snad seženeme nějaký dřevo a hadry...“

Annabela potichoučku vstala. Připlížila se k oknu, odkud viděla oba muže, jak stloukají nějaká prkna. Popadla své svršky, letěla ke dveřím ven a po pěšině do kopce směrem k jeskyni. Když se škrábala nahoru, uslyšela hlasy. Otočila se. Cartwright s tím druhým ji dobíhají, už jsou pod kopcem! Afektovaně zamávala rukama, nahlas vyjekla a pelášila úzkou stezičkou k jeskyni. Sotva byla uvnitř, rázem si dávala dobrý pozor. Pomalu se sunula jeskyní, pečlivě došlapovala, aby neminula ten hrbolek, který je znamením, že se blíží k cíli...

Když oba pronásledovatelé dosupěli do jeskyně, byla už Annabela v bezpečí schovaná v Gilesově průrvě. Jak bylo dobře, že jí o té proláklině pověděl a přesně jí ukázal, kde se nachází. Když byl Giles ještě chlapec, na jedné z procházek se otci, lordu Lionelovi, během deseti vteřin ztratil, jako by se pod ním zem slehla. Připravil tak otci krušné chvíle, když se nikým nezpozorován

ukryl právě do téhle skuliny ve stěně, kterou, když jeskyni neznáte, nikdy neobjevíte.

Slyšela Cartwridgovy obavy. „Ta holka je blázen. Odtud se ven nedostane.“ Jeho hlas duněl jeskyní.

„Víš určitě, že na druhý straně nic není?“

„Ani bejt nemůže, chodba vede skrz kopec.“

„Když tady není a jeskyně nikam neodbočuje, tak musí bejt dál. Jdeme.“

„Počkej!“

Annabela dýchala co nejměleji. Dokonce raději zadržela dech.

„Co je?“

„Jdi pomalu a dávej dobrou pozor, ať nám v té tmě neproklouzne. Jdeš první, já těsně za tebou,“ rozkázal Cartwright.

Ani nedutala, když vyčkávala, až dunění jejich kroků odezní. Pak ještě počítala pro jistotu do deseti, než vylezla ze svého úkrytu a uháněla zpátky. Ruce se jí třáslly, když uvolňovala petlici. Konečně. Když se ti chlapi vraceli, Annabela právě dosedla na koně třetího kumpána a už prchala z opuštěného statku.

Po chvíli zpomalila. Nebude riskovat, tak dobře to tu přece jen nezná, aby mohla ujíždět tryskem. Ačkoli bylo teprve pozdní odpoledne, obloha se šeredně kabonila a bylo nezvykle tma. Neměla strach, protože na rozdíl od svých pronásledovatelů zdejší kraj znala a už teď měla značný náskok. Jen musí držet směr a doufat, že se ta bouřka nespustí dřív, než dorazí do cíle.

Jak klusala po cestě, uvědomila si, že s Gilesem se tu za denního světla cestovalo docela jinak. Teď v tom šeru

cestu sotva viděla. Podél se táhly staré odvodňovací příkopy, navíc ji na každém yardu křížily ovčí stezky, všude samý hrbol, kaluž vedle kaluže, bahno a kluzko. Balvany nepřehlédla, ale povalovaly se tu další překážky, které v pološeru ze sedla dobře nerozeznala, a proto musela nejednou sesednout. Tak se chudák trmácela cestou necestou, ale každým krokem blíž High Kimberu se utěšovala, že bezpečí už má nadosah.

Jenže bouře, která se už drahnou chvíli ozývala v dáli, náhle propukla naplno. Nebe se otevřelo a z něho pršely blesky jako žhavá smršť. Do toho hrom bil, až praštěl. Kůň se v mžiku splašil, vzpínal se na zadních, až setřásl jezdkyňu a upaloval pryč. Všechno se událo ve vteřině, a než si to Annabela stačila uvědomit, už byla na zemi. Jak padala, uhodila se o něco tvrdého...

Děšť ji přivedl k vědomí. Chvíli ležela dál, vděčná chladným kapkám deště, osvěžujícím její bolavou hlavu. Pak se pomalu pokoušela posadit, ale sotva se opřela o zem, rukou jí projela bodavá bolest, vystřelující nahoru k lokti. Bylo jí zle, a navíc měla pocit, že každou chvíli znovu omdlí. Nechtělo se jí nic podnikat. Jenže přes oslabené reakce si pak naštěstí uvědomila, že takhle jí hrozí nebezpečí, když je v tom marastu vystavena chladu a dešti. Děšť už jí prosákl až na kůži, nitku na sobě neměla suchou. Byla jí strašná zima, celá se trásla.

Musí se postavit na nohy. Kůň zmizel v nedohlednu, ale ty skály by jí mohly posloužit jako útočiště. Snad objeví nějakou skulinu, kde se skryje před nápořem vody. S maximálním úsilím kladla nohu před nohu,

pomalů se řourala ke skalám, levou rukou si držela poraněnou pravačku. Když tam dorazila, byla naprosto vyčerpaná. U jedné rozeklané skály objevila otvor, kam se napůl omámená schovala. V hlavě jí bolestí tepalo, pochroumanou ruku sotva cítila, přesto se ale snažila přemýřlet.

Nesmí tu zůstat dlouho. Giles ji přece varoval, kolik lidí vystavených na pospas rozlehlému vřesoviřti tu v nečase umřelo! Představa, ře musí vyrazit a v té bouřce se vláčet dál, byla dost řílená, ale věděla, ře není vyhnutí; musí jít dál! Annabela Kellandová přece není z cukru.

řla krok za krokem a souřtředila se na sebemenří pohyb. Věděla, ře další pád by ji vyřídil, proto si našla pořádný klacek z tvrdého dřeva, aby se měla o co opírat a také zkoumat terén před sebou. Neměla poněťí o čase, bolest nevnímala. Plně se souřtředila na jediné – dojít do High Kimberu.

Po chvíli liják přeřel v slabří děřt, který časem ustal, a na oblohu se prodralo ještě odpolední slunce. řlo se jí hned trochu lépe, přesto byla sotva při vědomí, když dorazila ke statku na kraji vřesoviřtě a jakoby z velké dálky slyřela řtěkání psa, když brala za kliku.

„Co to vidím, u všech d'asů. Koho to sem čerti nesou? Boře můj, cikánka nějaká rozedraná. Táhni, než na tebe pustím psy!“ burácel hlas hněvivě. Annabela rozeznávala jen hřmotnou figuru proti dveřím osvětleným plameny z krbu v kuchyni.

„Co se stalo, tati?“ ptal se děřský hlas.

„Cikánka tady obejduje.“

„Ukaž... to není cikánka, tati. Jen se podívej, jaké má šaty... sice promáčené, ale parádní jezdecký úbor. Je zraněná! Pusť ji dovnitř!“

Farmář ji vzal za ruku, zatímco se snažila ze sebe něco vykoktat. Bolest byla ale tak silná, že omdlela.

První věc, kterou si uvědomovala, byla levandulová vůně povlečení, do kterého ji uložili. Když otevřela oči, skláněla se nad ní Gilesova tvář.

„*Kéž bys tu byl*“ vyhrkla.

„Ale já tu jsem. Myslíš snad, že máš halucinace? Jsem to já a živý,“ ujišťoval ji.

„Jaks mě našel? A kde to jsem?“

„Burton pro mě poslal. Odvezl jsem tě na High Kimber.“

„To je dobře,“ řekla Annabela. Giles od ní odvrátil obličej. „Ne, nikam nechod’, prosím, neopouštěj mě!“ křičela hned.

„Slibuji, že nikam neodejdu,“ jeho pevný, hluboký a odhodlaný hlas prorazil stíny, které ji obklopovaly. „Neměj strach, Rosabelo, zůstanu s tebou.“

Když zase příště nabyla vědomí, slyšela Gilese, jak s někým promlouvá.

„V tom radit nemohu,“ říkal cizí hlas. „Chápu vaše těžkosti, ale neměla by se nikam převážet.“

„V tom případě nechám zítra poslat pro její tchyni. Má hospodyně se vrátí ještě dnes večer. Budete jí rovnat tu ruku teď hned?“

„Čím dřív, tím líp. Pro případ že... by nastaly komplikace.“

„Komplikace? Co tím myslíte?“

Doktor přistoupil k posteli a zjistil, že je Annabela při vědomí. „Paní Ordwayová, zlomila jste si pravou ruku těsně nad zápěstím. Ta zlomenina není nijak zlá, avšak je třeba ji srovnat. Cítíte se připravena k tomu zákroku?“

Pohlédla na Gilese, který kývl. „Ano, Giles mi pomůže.“

„Nejprve vypij tohle,“ vybídl ji Giles a podal jí sklerůci. Tekutina byla hořká jako pelyněk. Nechtěla dopít, ale Giles jí držel sklenku u úst, dokud nebyla prázdná. Doktor pak vyčkal, dokud se na něj mátožně neusmála.

„Je mi líp,“ vypravila ze sebe těžkým jazykem.

Opiová tinktura nebyla natolik silná, aby otupila nesnesitelnou bolest, která následovala, ale přesto účinkovala.

„Skvělé,“ chválil ji lékař. Annabela dosud svírala Gilesovu dlaň, když přišel Goss, že doktora odveze.

„Mockrát děkuji, doktore,“ loučila se Annabela.

„Zítra se zase zastavím, paní Ordwayová. Ted už spěchám dál. Poslali pro mě tady ze sousedství, došlo tam k úrazu, ještě se tam musím vrátit. Smím-li vám radit, co možná nejvíc spěte.“

Pak ztišil hlas a otočil se k Gilesovi. „Kdyby byla neklidná, ať jí hospodyně dá tyhle tabletky. Nechám jich tu víc, než je potřeba, jistota je jistota. Nevím, v kolik hodin zítra dorazím.“

„Děkuji.“

Lékař odešel a Giles s Annabelou osaměli.

„Gilesi?“

„Ano?“

„Provedla jsem takovou hloupost.“

„To je pravda. Challing mě dostihl, když jsem se vracel na Avenell. Falkirk tě unesl, vid?“

„Nějaký Burrows, ale mluvili o Fraserovi. Odvezli mě k Černé díře, to je zvláštní, že?“

„Divné, opravdu.“

„Gilesi, prosím tě, odpusť mi.“

„Raději nemluv, buď pěkně v klidu. Pověš mi to jindy.“

Seděl tiše u její postele, držel ji za ruku a čekal, až léky opět začnou účinkovat. Goss se už vrátil a postával tiše ve dveřích.

„Kde kčertu vězí ta Broughová?“ otázal se Giles.

„Nevím, pane. Gregson by už touhle dobou měl být zpátky, ale v téhle slotě by psa nevyhnal.“

Giles vyslal Gosse obhlédnout terén a zjistit, jaká je situace. Když se asi za hodinu sluha vrátil, tvářil se sklesle.

„Špatné zprávy nesu, pane plukovníku. Ta smršť strhla kimberský most, velká část území je zaplavena.“

„Co doktor Bryne?“

„Museli to stihnout těsně před tím, než se most zhroutil.“

„Zatraceně, to znamená, že jsme odříznuti od světa.“

„Ano, bohužel, pane.“

„Proč si ksakru ta Broughová musela právě na dnešek naplánovat návštěvu u dcery? Jezdí k ní jednou za rok. Že já ji pouštěl,“ chytal se za hlavu Giles.

„V tu chvíli to byl rozumný nápad, když jste měl původně přesídlit za lordem na Avenell.“

„Nedá se nic dělat, prostě jsme tu sami, Gossi. Doufejme jen, že komplikace, o nichž se doktor Bryne zmiňoval, se Rosabele vyhnou. Alespoň dnes v noci.“

„Co jí hrozí?“

„To nám nesvěřil, ale předpokládám že horečka. Jestli se opravdu v tom nečase trmácela přes vřesoviště, musela na kost promoknout a jistě prochladla. Je tam naprosto nechráněná planina. – Gossi, skoč zkontrolovat zásoby, vím, že přes proviant jsi expert. Až se paní Ordwayová probudí, možná si dá něco k snědku a já, popravdě řečeno, bych také něco zakousl. Od Burtona bys mohl sehnat pár vajíček a baňku mléka, jestli už nemáme.“

„Promiňte pane, ale nebylo by na místě požádat paní Burtonovou, aby k nám zaskočila na výpomoc?“

„Vskutku excelentní nápad, milý příteli. Háček je v tom, že Burton před dobrými dvěma lety ovdověl, a zatím se podruhé neoženil.“

„Ach tak, už chápu, pane. Nu, co se dá dělat. Vrátime se do starých časů, jako kdysi ve Španělsku, vidíte plukovníku.“

„Vidíš, jak se nám to dnes hodí, že jsme si tenkrát vyzkoušeli, co znamená být doslova odříznuti od okolního světa, starý brachu.“

Oba dosyta povečeřeli, dřívě než se churavějící Annabela probrala ze spánku. Na jídlo neměla ani pomyšlení, zato celá hořela, jak vysokou měla teplotu. Převracela se ze strany na stranu, házela sebou na lůžku, až měli strach, zda dlaha na zraněné ruce vydrží. Oba ji museli vší silou držet, když jí Giles podával medicínu, a stejně ještě chvíli trvalo, než se trochu zklidnila. Posléze znovu upadla do hlubokého spánku. Oba muži na sebe sklíčeně pohlédli.

„A je to tady, komplikace,“ poznamenal Giles. Goss neřekl nic a pustil se do úklidu ložnice, zatímco plukovník se zablouhal do svých myšlenek.

„Máme tak hodinu dvě čas, než se paní Ordwayová zase probudí. Bude však potřebovat někoho k sobě ve dne v noci. Tou dobrou duší by měla být žena, jenže to nepřichází v úvahu. Pomoz mi přitáhnout od vedle ten velký ušák. Sednu si sem k ní.“

Goss mu přinesl ještě pár polštářků a přikrývku. „A to je k čemu?“ divil se plukovník.

„Abyste si pohověl a drobet schrupnul, pane.“

„Vem tě čert, nemám na spaní ani pomyšlení.“

„Odpusťte, že se vám do toho pletu, ale paní Ordwayová není zdaleka při smyslech. Vůbec se mi nelíbí, a co když se sem zítra nikdo nedostane? Nemáme jasno, co bude nazítří. Budete potřebovat spoustu energie, pane.“

„Co je to za nesmysl, samozřejmě, že se sem dostanou. Musí! Doktor Bryne především!“

„Vy jste neviděl tu řeku, pane!“

Gossova neblahá předtucha se naplnila. Další silná bouře, která následovala téže noci, zničila všechny naděje, že voda brzy opadne.

Nazítří ráno však Gilesovi pramálo záleželo na stavu vodních toků. Největší starost mu dělal vážný stav nemocné Rosabely. Přestože měla kůži suchou a rozpálenou, stále se třásla po celém těle. Chvillemi ztrácela vědomí a blouznila. Omámená vykřikovala své i sestřino jméno, volala také lady Ordwayovou. Pak se dovolávala Gilese, chraplavě sípala hlasem vyprahlým tak, že jej žádný nápoj nedokázal zvlhčit. Byla očividně na pokraji sil, stěžovala si na bolest hlavy, a když se za ni chytala, křičela bolestí, neboť se pro změnu ozvala pochroumaná ruka.

Podal jí takové množství léků, které doufal, že jí ještě neuškodí. Otíral jí čelo, promlouval k ní něžně, uklidňoval ji a konejšil, jak nejlépe dovedl. Byla to dlouhá, vyčerpávající noc. Ráno vyslal Gosse, aby obhlédl stav vody na řece, ale ten se vrátil se špatnými zprávami. Stačila prostá informace, že tak vysoko hladina dosud nikdy nedosahovala. Od Burtonů donesl pár kuřat, vajíčka a mléko. Navrhl, že uvaří posilující slepičí vývar, jímž nakrmí nemocnou.

„Vyměníme si službu, plukovníku. V kuchyni na stole je košík vajíček, pan Burton přibalil i pecen domácího chleba a hrudku másla. Potřebujete se opláchnout, oholit a trochu si vydechnout. Paní Ordwayové se ode mě dostane té nejlepší péče. Víte sám nejlíp, plukovníku, že sotvakde najdete starostlivějšího

samaritána, než jsem já. Jen si vzpomeňte na náš polní lazaret ve Španělsku.“

Giles věděl, že Gossovi může plně důvěřovat. Přesto se nevzdálil na dlouho. Dříve než se Gossovi podařilo přesvědčit Annabelu, aby polkla alespoň pár lžic silného vývaru, už byl zpátky u jejího lůžka, otíral jí žhnoucí čelo a starostlivě měřil pulz. Po zbytek dne jen zřídka opouštěl její ložnici. Na nemocnou dohlížel zkušeně a trpělivě, s péčí, jíž by šokoval nejen spolubojovníky ze španělské fronty.

Další den jí nebylo lépe a stejné to bylo i následujícího dne. S Gossem si zvykli u pacientky se střídát, přesto u ní více času trávil Giles a Goss zase vařil. Čtvrtý den se počasí trochu umoudřilo a pátého dne už bylo možno dostat se k nejbližšímu statku za vřesovištěm, odkud poslali zprávu na Avenell. Tamní hospodyně, přestože měla plné ruce práce na vlastním, slíbila, že se u nich na pár hodin zastaví, aby vypomohla jako pečovatelka.

Místní cesty byly nadále velmi nebezpečné, nebylo radno vydávat se přes vřesoviště, kde v takovém počasí na člověka číhá nejedna záludnost. Nazítří dorazil Gregson, ovšem než se stačil vrátit s čerstvými zprávami zpátky na Avenell, zase se spustil liják, takže nebylo možné přejít řeku. Bylo to tak možná lepší, neboť by nedonesl nijak příznivé zprávy. Už téměř celý týden horečka Annabele neklesala. Goss vyhlížel ustaraně a Giles byl doslova zoufalý.

Toho večera Goss přinesl lampu a postavil ji na okenní parapet, hned vedla křesla. „Jak se daří paní Ordwayové, plukovníku?“

„Nevím, Gossi, nevím. Je tak potichu. Ach bože, Gossi, tolikrát jsem hleděl tváří v tvář smrti, ale tohle jsem nezažil. Cítím šílenou bezmoc!“

Goss chápavě kývl. „Víte co, pane, na chvíli se tady posadím. Co kdybyste se šel trochu projít, než bude úplná tma? Nadýchat se čerstvého vzduchu.“

„Ne, zůstanu tady, jen jdi sám.“

„Myslím, že se nikam nevydám, jestli vám to nevádí, pane. Zůstanu na doslech.“ Goss ještě zkontroloval, zda léky, pití a vše potřebné je na místě, a pak odešel. Giles stál u postele. Annabela byla celá rudá a neklidně sebou házela ze strany na stranu.

„Gilesi,“ zamumlala, „Gilesi?“

„Jsem tady, potřebuješ něco? Máš bolesti?“

„Ne, Goss mi něco dal... je mi ale strašné vedro... Gilesi... já to nemyslela zle.“

„Cos nemyslela zle, má Rosabelo?“

„Nejsem tvá Rosabela.“ Za každou cenu se chtěla posadit, a když ji Giles chtěl pokládat, vší silou se ho držela a nechtěla se pustit. Třeštila oči lesknoucí se horečkou a vyrážela ze sebe divoce. „Nejsem žádná tvá Rosabela, nechci být Rosabelou. Je to lhářka a podvodnice, která tě zradila a ty jí nikdy neodpustíš. Nikdy.“

Giles ji objal a pevně přitiskl k sobě. I přes silný flanelový župan, který pro ni našli, cítil její rozpálené údy.

„Pššš, Roso, miláčku, zapomeň, co bylo. Všechno se vyřeší, uvidíš. Ale teď se hlavně utiš, jen klid, láska.“

„Že se to vyřeší?“

„Samozřejmě.“

„Nevěřím ti. Ztratila jsem tě a svou vinou. Já hloupá, hloupá,“ vzlykala. Nedokázal ji ničím uklidnit. Když se pokoušel ji položit, znovu ho chvatně chytila za ruku.

„Neodcházej, zůstaň u mě, prosím. Ještě aspoň chvíličku.“

„Roso, já...“

„Moc tě prosím, Gilesi!“ Nahmatal jí pulz, který bušil jako o závod. Dýchala mělce, stále se třásla, cloumala s ní zimnice.

„Ukaž, otřu ti obličej, celá hoříš.“

„Ne ne, je mi zima a chci, abys mě zahřál!“

Giles to vzdal. Lehl si na přikrývku vedle Annabely, objal ji a ona spočinula v jeho náruči jako bezbranné děcko. Záchvat u ní přetrvával, ale pomalu slábl, až konečně v polospánku zašeptala. „Takhle... je to lepší...“

PATNÁCTÁ KAPITOLA

Když se druhý den ráno Giles probрал, v první chvíli nevěděl, kde je. Nebylo to poprvé, kdy se probudil po boku ženy, nikdy však je nedělila vrstva pokrývek a

polštářů. Vzápětí se mu včerejší večer vybavil. Podíval se na Rosabelu. Dýchala pravidelně, plet' měla vláchnou, horečka ustoupila. Pocuchané temně zlaté vlasy měla rozhozené na polštáři, župan paní Broughové ušitý na plnější postavu se jí svezl z ramene a odhaloval křivku ňader. Giles měl zvláštní pocit. Naklonil se k ní a políbil ji do jamky mezi ňadry. Jak zvedal hlavu, postřehl, že nespí. Celý rudý jí cípy županu stahoval k sobě.

„Ach, odpusť mi, prosím.“

„Co ti mám odpustit, žes mi zachránil život?“

„Nemyslel jsem...“

„Já vím.“ Vzala ho za ruku a přiložila si ji na tvář. „Kdybych nebyla tak strašně slabá, hned bych ti dokázala, že ti odpouštím. Ale slyším Gosse, jak sem jde, myslím, že bys měl být někde jinde.“

Giles vyskočil z postele a ve chvíli, kdy Goss vstupoval do místnosti, už seděl u okna. Goss mrkl na proležené místo v posteli vedle Annabely a vzápětí odvrátil pohled.

„Dobré ráno, plukovníku. Snídaně je hotová. Jak se daří, paní Ordwayová?“

„Myslím, že jsem se už vzpamatovala, Gossi. Naotravovala jsem se vás moc?“

„Dobré ráno, madam. Kdepak, bylo mi ctí vám posloužit a jsem moc rád, že se cítíte lépe. Dáte si něco k snídani?“

„Ráda. Umírám hladu, ale nejdřív vstanu. Pošlete sem, prosím, paní Broughovou.“

„To bohužel nepůjde. Je tu jen pan plukovník a já.“

Giles beze slova vstal, zabalil ji do deky a odnesl do šatny.

„Kde je paní Broughová?“ ptala se Annabele.

„Nedostala se sem, protože tím lijákem voda stoupla natolik, že jsme odříznuti od okolních obcí.“

„A kdo se tedy o mě staral?“

„Hospodyně ze sousedního statku.“

„Celou tu dobu?“

„Ne, já s Gossem jsme také pomáhali, ale neboj, choval jsem se, jak se sluší, až do dnešního rána.“

Vedle jí připravil teplou lázeň, osušku i čistý župan.

„Zvládneš to sama?“

„Děkuji, Gilesi, to víš že ano.“

Trvalo jí to déle, když si vypomáhala pouze levou rukou, ale za dalších dvacet minut byla hotová. Jenže když se vracela do ložnice, zatočila se jí hlava a málem omdlela. Giles přišel na její zavolání a odnesl ji do čerstvě převlečené postele. Měla slzy v očích.

„Jste na mě oba tak hodní.“

„No tak, Rosabelo, to nesmíš. Slzy jsme ti trpěli, když jsi churavěla, ale teď už jsi to zase ty, zdravá a brzy v plné síle.“

„Mimochodem, Gilesi, jak dlouho jsem byla v tom polovědomí?“

„Skoro týden. Nejdelší týden mého života.“

Voda opadla, takže se paní Broughová mohla konečně vrátit na High Kimber a Gregson odcestoval na Avenell.

Při jedné z návštěv u zotavující se Annabely přinesl Giles potrhané papíry s nečitelným textem. „To je ten

tvůj slavný dopis, pro který jsi riskovala život. Bylo tak důležité ho posílat?“

„Potřebovala jsem sdělit sestře, že jsem v pořádku, ale hlavně jsem se jí nutně potřebovala na něco zeptat.“

„Poslyš, Roso, mám jisté podezření. Když se teď na něco zeptám, odpovíš mi po pravdě?“

Jestli na ni uhodí, bude se mu muset přiznat, ať se to Rosabele líbí nebo ne. Přikývla.

„To kvůli sestře nechceš říct celou pravdu? Annabela se nějak zapletla se Selderem a ty ji bráníš, je to tak?“

„Proč... proč si to myslíš?“

„Přisahalas mi, žes se Selderem nic neměla. Jenže *něco na něj určitě víš*, ale nechceš to prozradit. Musí to souviset s tvou sestrou. Pokud je tomu tak, těžko jí odpustím, protože ti přivodila tolik nesnází.“

„Sestra za nic nemůže.“

„Jistě? To pevně doufám. Philip Winbolt je mým dobrým přítelem, a oba podrazy nesnášíme.“

„Gilesi, třesť mi hlava... nemůžu se úplně soustředit. Omluvíš mě? Slibuju, že brzy se všechno dozvíš.“

„Ach odpusť mi, chovám se nelidsky, ještě jsi zesláblá. Odpočívej, promluvíme si o tom jindy.“ Políbil jí ruku a odešel.

Annabela zabořila hlavu do polštářů a hořce se rozplakala. Jak ji spatřila Broughová, spráskla ruce a běžela pro Gilese.

„Rosabelo, nejdražší,“ snažil se ji konejšit ve své náruči.

„Pusť mě, nesahej na mě,“ prudce ho od sebe odstrkovala Annabela.

„Paní Broughová, madam má zase záchvat, přineste tu medicínu od doktora Brynea,“ nařídil Giles.

Annabela sebou házela a vzpírala se, za žádnou cenu nechtěla polknout, až od Broughové si dala říct.

„Promiňte mi mou prostořekost, pane, madam Rosabela bude zase v pořádku, ale chvíli to potrvá, a tenhle záchvat možná není poslední. Jen musíte mít trpělivost, takové věci nelze uspěchat,“ promlouvala Broughová Gilesovi do duše.

Uznal to a cestu zpátky odložil.

Konečně vyrazili zpátky na Avenell. V příštích týdnech Annabela vydatně odpočívala a pochutnávala si na báječné stravě paní Dunnockové, která byla přebornicí v kulinářském umění. Když se dostatečně zotavila, trávila denně tak hodinku v zahradě. Opět si zamilovala Avenell a jeho okolí, tentokrát v okouzlujících barvách nastávajícího podzimu. Giles k ní byl milý a pozorný, nikdy už nezmínil ono ožehavé téma. Musela s ním začít sama.

„Gilesi, ještě ti dlužím vysvětlení.“

„To počká, Roso.“

„Chci co nejdřív odjet do Temperley, musím hovořit se sestrou. Tím se všechno vyjasní.“

„Mám pro tebe novinku. Falkirk se seznámil s Winboltovými. Asi se zúčastnil narozeninové oslavy Emily Winboltové, kterou před pár týdny pořádala.“

„Falkirk?“

„Ano, ale už je zase zpátky v Londýně.“

„Musím hned za sestrou,“ prohlásila Annabela.

„Pojedeme, jakmile ti lékař povolí delší cestu,“ vzal ji za ruku. „Sám mám zájem, aby se tahle záležitost konečně vyjasnila.“

„Pak už mezi námi nebude žádné tajemství,“ snažila se nedávat najevo smutek.

Dolů na jih se vraceli pomaleji, než si představovala. Chtěla být za sestrou co nejdříve, a tak nebyla žádná slast s ní cestovat. Nutila Gilese, ať zkracuje přestávky na přepřahání, a stále je popoháněla k rychlejšímu tempu. Byli k ní shovívaví, omlouvali ji, že ještě není úplně zdravá. Hustá mlha, typická pro začátek listopadu, je však dohnala k přímo hlemýždímu tempu, když projížděli údolím Temže. Ačkoliv Annabela zpočátku bouřlivě protestovala, nakonec s ohledem na lady Lauru souhlasila s přenocováním v nejbližším hostinci. Bylo by skutečně velmi nerozumné v té naprosté mlze a za tmy trmácet se dál. Giles jí však musel přislíbit, že nazítří hned brzy ráno vyrazí na cestu.

Jenže ráno od Wilsonové obdržela neradostnou zprávu. „Její lordstvo se necítí dobře, nemůže v cestě pokračovat,“ hlásila jí komorná.

„Další zdržení, to je smůla. A navíc na počasí také nelze spoléhat. Ta mlha může padnout nanovo,“ zachmuřil se Giles.

„Proč jsi tak pesimistický?“ vyhrkla Annabela. „Ano, vyhlídky nejsou růžové, ale přestože spěcháme, nebudeme riskovat tetino zdraví,“ raději se rychle vzdálila, aby se znovu nerozplakala.

Giles promluvil s Wilsonovou a dozvěděl se, že teta Laura sotva oka zamhouřila, a proto není úplně ve své kůži. Bude však stačit pár hodin, aby se prospala, a mohou vyrazit na cestu.

Pak vyhledal Annabelu, aby jí sdělil svůj nápad. „Vy s Gossem pojedete napřed do Temperley a my vás doženeme.“

„Nemůžu tetu Lauru opustit,“ namítala Annabela. Giles ji však přesvědčil, že on s Wilsonovou jsou pro starou dámu dostatečným doprovodem.

„Celou cestu ze severu jsme o Falkirka ani jeho kumpány nezavadili. Proto doufám, že s Gossem po boku v pořádku dojedeš do Temperley,“ povzbuzoval ji Giles.

Nakonec poslechla, také proto, že bude mít čas si s Rosabelou promluvit o samotě.

„Ale nebudeš riskovat, dáš pozor?“ domlouval jí Giles. „Nejsi ještě úplně ve své kůži.“ Vzal ji kolem ramen.

„V Gossovi máš ochránce, o tom nepochybuj.“

„Já vím a jsem ti velmi vděčná.“

„Vděčná? Ale o vděk já nestojím,“ usmíval se na ni.

„Prosím tě, Gilesi, musíš mi věřit.“ Dlouze ho políbila, a ten polibek by býval byl ještě delší nebýt děvečky, která kolem nich procházela nahoru. „Šmankote, vodpusťte vašnosti,“ špitlo děvče provinile a v tu chvíli upalovalo pryč.

Annabela zrudla, zamumlala, že se jde převléknout, a zmizela.

Za půl hodiny na to už s Gossem uháněli směrem k Temperley.

Jenže tam je čekalo nemilé překvapení. Po vřelém uvítání s Becky se Annabela dozvěděla, že její dvojče odjelo do Londýna, a to ve značném spěchu. Prý si dělala starosti o Annabelu a trápilo ji, že nepíše. Annabela neztrácela čas. Nechala osedlat čerstvé koně, po Becky vyřídila pozdrav otci a s Gossem zamířili dál.

Když Giles s lady Laurou dorazili do Temperley, dost se podivili, že je nikdo neočekává. Becky Bostocková je informovala, jak se věci mají. *Paní Belle*, nešťastná, že sestru v Temperley nezastihla, vzápětí odjela do Londýna.

Giles se zasmušil. „Musím okamžitě za ní. Gregsona vezmu s sebou. Nebude ti vadit, tetinko, když tě tu nechám?“

Lady Laura ho ujistila, že se ráda zdrží v Temperley, kde má s Wilsonovou a Becky veškerou péči. Aspoň se prý zase po letech uvidí s panem Kellandem.

Zanedlouho potom, co s Gossem vyrazili směrem na Londýn, si Annabela všimla, že je někdo sleduje.

„Možná o nic nejde, madam, ale nebudeme riskovat. Za žádnou cenu nezpomalujte,“ nabádal ji Goss, který si pro jistotu vytáhl pistoli.

Annabela se ohlédla. Jezdec se tryskem blížil.

„Rychleji, madam, a přikrčte se v sedle!“ volal Goss.

Zdálo se, že pronásledovateli ujíždějí, jenže když dorazili na rozcestí, objevil se další jezdec. Jedou vstříc

záchraně, nebo do záhuby? Annabela automaticky přibrzdila.

„Ne, nezpomalujte...“ Goss nedopověděl. Jezdec před nimi vystřelil, Goss jenom zasténal a spadl z koně. Annabela seskočila a vrhla se k němu. Goss ležel zkroucený, držel se za břicho, ale ještě ze sebe stačil vypravit: „Proboha, nezastavujte, honem dál!“

Jenže už bylo pozdě, už je dohnali. Poznala Cartwrighta, který byl v tom kočáru, když ji unesli v Bakewellu.

„Fraser zajásá,“ povídá ten druhý, „došlo na jeho slova, vrátili se do Berkshire.“

„Tady jsme na ráně, vezmi ji do kočáru,“ napomenul ho Cartwright. „A pořádně ji svaž. Tentokrát nám nepláchně!“

„Můj sluha! Přece ho tady nenecháte!?“ zvolala Annabela.

„A kdo nám v tom zabrání, ty snad?“ posmíval se Cartwright.

„Vždyť vykrvácí!“

„Ach bože, to je nadělení, pošleme mu věnec.“

Cukala se, nechtěla jít, kopala kolem sebe a ječela. Když se jim nedařilo udržet ji silou, uhodil ji Cartwright do hlavy, až ji omráčil. Svázali ji a její bezvládné tělo jako pytel harampádí přehodili přes koně. Neměla ponětí o světě. Ztratila vědomí.

Jako ve snu vnímala přepřahací stanice, hostince, mýtní závoru i hlasy, které potkávali. Neměla přehled o čase, ačkoliv měla pocit, že se setmělo předčasně. To

mlha z předešlé noci se opakovala. Pak konečně, když už měla pocit, že jedou věčnost, zastavili a odnesli ji do nějaké budovy. Uvnitř to nechutně páchlo vyčpělým pivem. Strčili ji do ponuré a temné komůrky.

„Vypadá dost zdrchaně,“ slyšela Cartwrightův hlas. „A ty modřiny má taky pořádný. Doufám, že nám Fraser nevyčiní, že jsme ji zmáčkli moc.“

„To bych neřek,“ ozval se jeho kumpán. „Hlavní věc, aby byla schopná mluvit. Co se dalo dělat. Je zatraceně divoká, jen se podívej, jak mě zřídila,“ ukazoval kolegovi podrápané ruce. „A vsadím se, že lejtka mám od ní celý modrý, jak ta mrcha kope.“

„Počkej u ní, donesu jí něco na ležení,“ přikázal Cartwright a za chvíli byl zpátky s hrubou přikrývkou.

„Vodu,“ skučela Annabela.

Cartwright jí podržel u úst cínový džbán. Voda byla kupodivu čerstvá a dobrá. Pak postavil nádobu vedle ní a rozvázal ji. Než odešli, řekl jí. „Vodu ti tu nechám, kdybys měla žízeň. My jdeme pryč, ale přijde Fraser. Jestli ti můžu radit, opovaž se na něj něco zkoušet. Proti němu jsme my hotoví beránci. Jestli jsme tě drobet škrábli, bylo to z nutnosti, máme to v popisu práce, kdežto on je tím posedlej a šíleně ho to baví.“

Osaměla. Bylo jí hrozně, stále ještě byla omámená a hlava jí přímo třesla. Netušila, kde je, ale domnívá se, že v Londýně. Rozhlédla se kolem. Komůrka s holými stěnami byla spoře osvětlena jakousi smrdutou lampou. Zdála se však suchá, po krysách naštěstí ani stopy. Na protější zdi bylo zamřížované okénko, vyhlížející do dvora obklopeného vysokánskou zdí.

Utéct se odtud nedalo, i kdyby se o to pokusila. Vrhla se na své provizorní lůžko. Modlila se zoufale za Gosse, aby ho našli dřív, než bude pozdě. Myslela na Gilese, co asi dělá a jak moc ho miluje. Jestlipak bude mít vůbec ještě příležitost mu svou lásku vyznat?

Slzy jí tekly proudem po tváři, ale vzápětí se zarazila a honem je osušila. Tu radost Fraserovi neudělá, aby ji našel uplakanou! Opláchla se chladnou vodou ze džbánu. Musí si šetřit síly na to, co přijde!

Mezitím, mlhou hustou jako mléko štvál Giles koně do Londýna. Gregson, který uháněl Gilesovi v patách, nepřetržitě v modlitbách prosil Boha, aby živi a zdraví dorazili do cíle.

Konečně zastavili v Arlington Street a Giles hned zabušil na dveře. Sotva komorník otevřel, Giles vpádl dovnitř. „Chci mluvit s panem Winboltem ve velmi naléhavé záležitosti, plukovník Stanton,“ zavelel úsečně.

„Všichni dosud večeří, pane,“ namítl komorník.

„To nevadí. Běžte ksakru a povězte pánovi, že jsem tady,“ neudržel se Giles.

Vyjevený sluha poslechl. Z nedaleké jídelny k Gilesovi doléhaly hlasy. Byl by přísahal, že mezi nimi slyšel Rosabelu. Nemeškal a rozběhl se tam.

„Dobrý večer. Omlouvám se, že jsem sem tak vpádl. Philipe...“ Náhle strnul. Před ním tři mladí lidé u těžkého stolu z mahagonového dřeva právě dojídali večeří. Giles však měl oči jen pro ni. Jeho Rosabela seděla po Philipově pravici.

V první chvíli se mu náramně ulevilo. Upřímně se radoval, že v pořádku dorazila. Celou cestu do Londýna ho stíhaly zlé představy, strach, že se jí něco přihodí, že se jí zmocní Falkirk, že jí ublíží, nebo dokonce... Proto byl teď radostí bez sebe, že ji zase vidí. On, zkušený voják, který už tolikrát hleděl smrti do očí, byl teď naměkko jako baba. Už nebude nadále skrývat, co k ní cítí. Rosabela je mu vším!

Nejprve ji chtěl popadnout a zulíbat, ale vzápětí si uvědomil, jak bezohledně se zachovala, kdo všechno se jejímu vrtochu vrátit se do Londýna musel podřídit a co všechno riskovali!

„Rosabelo! Tak tady jsi,“ jeho hlas neskrýval vztek. Pak si uvědomil, že Winbolt už stojí vedle něj. Poklepal Gilesovi na rameno a opatrně mu sdělil, že je s Rosabelou zasnouben.

Giles měl pocit, že zešílel. Do toho slyšel Rosabelu, jak se ptá.

„Takže jste přivezl sestru do Londýna? Jak jste to mohl dopustit, po všech těch varovných dopisech?“

Varovné dopisy? Co a proč mu vytýká? Vždyť její sestru vůbec nezná. A co to žvaní s tím zasnoubením? Philip se přece zamiloval do Annabely Kellandové!

Asi budou opilí, napadlo Gilese. Začal tedy nanovo. Pomalu a srozumitelně vysvětloval události posledních šesti měsíců. Rosabela se možná zbláznila, ale ten Philip přece musí mít všech pět pohromadě. Jenže Philip se tvářil čím dál tím podivněji, a navíc se ukázalo, že všichni jsou docela střízliví. Nakonec si Philip vzal slovo.

„Gilesi, nevím, jak ti to povědět. Vidím, že tebe, stejně jako mě oklamali. Určitě netušíš, že sestry Kellandovy jsou jednovaječná, tedy naprosto totožná dvojčata. Tady,“ ukázal na Rosabelu, „to je Rosabela Ordwayová, která se o Velikonocích vyměnila se svou sestrou. Od té doby pobývá v Berkshire a teď je tady v Londýně. Ta dáma, s kterou jsi byl nahoře na severu, je Annabela Kellandová.“

Giles na něj jen zíral. Samozřejmě že tady před ním stojí Rosabela. Jeho Rosabela. Jenže když si pak tu dámu začal podrobněji prohlížet a vnímat celou její osobnost, už mu tak blízká nepřipadala. Vizáží byla jistě stejná jako jeho Rosa, ale něco, snad její aura, mu říkalo, že to není ta, kterou miluje. Ano, vedle Philipa stojí vdova po Stephenovi, ta, s kterou se jen krátce viděl v Londýně. Kdepak, to není Rosabela, s kterou se posledního půl roku stýká, ta Rosabela, kterou tak bezhlavě miluje. Využily své podoby, aby ho oklamaly! *Jeho Rosabela* nikdy neexistovala! Annabela Kellandová si ho zkrotila a pohrávala si s ním jako s poníkem na špagátku. To byla ironie! Hořká ironie! Nejabsurdnější bylo, že všechna jeho podezření byla od samého počátku oprávněná.

ŠESTNÁCTÁ KAPITOLA

Velmi silně se ho dotklo, co se dozvěděl. Oklamaly ho dokonale. Annabela Kellandová byla falešná, stejně jako její sestra, takže ani švagrová nebyla švagrovou, zkrátka všechny ženy kolem něho byly někým jiným, než ve skutečnosti byly. Prvotní šok vystřídal obavy. Jestliže ta před ním sedící žena není tou, která dnes s Gossem vyrazila do Temperley a pak do Londýna... „*V tom případě kde je Annabela?*“ zeptal se společnosti kolem stolu.

Vtom vešel komorník.

„Odpusťte, pane, ale je tu nějaký člověk a trvá na tom, že musí mluvit s plukovníkem Štantonem. Jede až z Berkshire.“

„Uveďte ho dál.“

„John Bostock,“ řekli všichni tři naráz. Všichni onoho zchváceného muže poznali.

„Plukovníku, našli vašeho Gosse zraněného. Říká, že nedlouho poté, co vyjeli z Temperley, je přepadli dva muži. Gosse postřelili a slečnu unesli,“ oznamoval jim překotně Bostock.

„To je Falkirkova práce!“

Winbolt nařídil sluhovi, aby sehnal muže jménem Stokes a Jenkins. „Kam odcházíš, Gilesi? Musíme si stanovit přesný plán operace,“ rozhodl po vojensku Winbolt.

„Nesmím ztrácet ani vteřinu. Neznáš Falkirka, je velmi záluďný, jde přes mrtvoly.“

„Kde ho chceš hledat?“

„Mám v Londýně lidi, kteří mu jsou v patách. Ti budou mít nejčerstvější informace... Gregson bude v obraze. Bostocku, sežeňte ho, bude asi ve stájích.“

„Ještě se zastavte v kuchyni. Něco vám tam dají na posilněnou,“ dodal Winbolt.

„Bostocku, povězte mi ještě, jak je na tom Goss?“

„Bude žít, pane.“

„Zaplat' Bůh!“

Gregson, Stokes a Jenkins se rozdělili, každý šel jiným směrem pátrat po Gilesových lidech. Nakonec se všichni tři vrátili s tím, že Falkirka poslední dobou v Londýně nikdo neviděl. Giles nešťastně složil hlavu do dlaní. „Od rána je Annabela v jeho moci! Zblázním se, jestli se jí něco stane!“

„Nesmíme nic uspišit, Gilesi. Vzpomeň si, cos mě učil dole v Badajoz – je potřeba osahat si terén dřív, než dojde k útoku – a toho se budeme držet i tady, protože je to dobrá rada. Věř mi, Gilesi, Annabele zatím nic nehrozí. Falkirk prohledal asi dům v Upper Brook Street, jenže nic nenašel. Jedinou nadějí vkládá do Annabely, že ta ho dovede ke Stephenovým papírům, tak proč by jí ubližoval?“

„Annabela nemá tušení, kde ty dokumenty jsou,“ namítal Giles.

„To víme my, ovšem Falkirk ne.“

„Musíme ho najít. Jsem si jist, že je někde v Londýně,“ prohlásil Giles.

„Myslím, že bych ho mohla nachytat,“ nabídla se Rosa. „Jistě sledují dům, to vím. Půjdu-li na procházku, je skoro jisté, že nějaký Falkirkův nohsled mi bude v patách. Víím, že má zálsusk na nás na obě.“

Giles si v duchu říkal, že tenhle nápad je příliš nebezpečný, ale bylo na Philipovi, aby rozhodl. Byl proto rád, když Philip byl ze stejných důvodů zásadně proti a vymýšleli dál. Napadlo je, že by se k Falkirkovi mohli dostat přes Burrowse. Ten je loajální, ale možná se bude bát. Během té živé diskuze jim ušlo, že poté, co se nabídla jako vějička, Rosabela se hovoru téměř neúčastní. Giles si sotva všiml, že si šla lehnout. Byla tak jiná než Annabela; jak jen si ty dvě sestry mohl splést? Srdce ho bolelo, když si vybavil svou rozjásanou Rosabelu ve spárech toho lotra Falkirka. Musí zachránit Annabelu Kellandovou, ale pak na ni zapomene.

Giles měl své lidi rozuteklé po celém Londýně. Pátrali, hledali, naslouchali, vyptávali se, sháněli sebemenší informace o místě současného nedobrovolného Annabelina pobytu. Poměrně brzy vypátrali Burrowse. Nejdřív ze strachu před Falkirkem odmítal mluvit. Pak si postupně spočítal, že tihle dva důstojníci jsou pro něj možná nebezpečnější než Falkirk, obzvlášť když ho upozornili, že proti němu mají dostatek důkazů, aby skončil na šibenici. Nakonec rozvázal. Vzápětí někdo přišel s tím, že v jedné opuštěné krčmě na kraji města se včera v noci děly divné věci. Do toho se přihnal Stokes, celý splavený, dechu sotva popadal. Co se od něj dozvěděli, je šokovalo. Křehounká Rosabela

Ordwayová nedbala jejich doporučení a ve snaze zachránit své dvojče sama se střemhlav vrhla přímo do chřtánu šelmy. Stokes jim od ní měl vyřídit, že jim Falkirka přivede do Upper Brook Street. Docela troufalý vzkaz, jen co je pravda!

„Proč jste jí v tom, sakra, nezabránil!“ řval na něj Philip.

„Nebylo možná, pane. Madam velmi urputně trvala na svém.“

„Jak je to dlouho, kdy jste ji opustil, Stokesi?“ zjišťoval Giles.

„Asi před tři čtvrtě hodinou.“

„Pak musíme rychle jednat!“ Poslali Stokese s Gilesem pro Burrowse. Hnali koně londýnskými ulicemi tempem, které zdaleka neodpovídalo husté mlze, jež opět sedala na město. „Gregson odveze kočár z dohledu a Jenkins se Stokesem zůstanou u Burrowse, dokud vám nedám vědět,“ rozdával Giles bleskové rozkazy.

Schovali se uvnitř a v tichosti vyčkávali, až uslyšeli kroky na schodech...

„Já... nic nevidím...“ ozval se ženský hlas a naši důstojníci si oba oddychli. Byla to Rosabela. Pak bylo slyšet nějaké mumlání a vrznutí dveří do salonu. Nemluvili. Rosa evidentně hrála o čas, když jako by váhala nad štuky krbové římsy. Jeden by nepoznal, že nemá tušení kde hledat. Nakonec prohlásila: „Myslím, že by to mohlo být v tom andílkovi tady. Ale neotvírejte to silou, jen se to zmáčkne a ono se to samo otevře.“

Giles poklekl před dveřmi a nahlížel dovnitř klíčovou dírkou, aby vystihl okamžik úderu.

„Tak prosím, jen to udělejte sama,“ vyzval ji nepochybně Falkirkův hlas.

„Philip, teď, jdeme,“ zavelel Giles. Vtrhli dovnitř a vrhli se na dva muže skloněné před krbem. Když Giles viděl, že Philip už se potýká s Falkirkem, vzal si do parády Fräsera. Zápas to byl tvrdý a nepěkný. Využívali hmaty, které pochytili v těch nejhorších námořnických putykách Francie a Španělska. Jediným zákonem potyčky bylo přežít.

Zanedlouho Fraser pozbyl vědomí a Falkirka držel Philip pevně svázaného. Přivedli Burrowse. Jen se krátce podíval na Annabelu Kellandovou a soustředil se na odzbrojeného Falkirka. V jedné ruce držel jeho dýku, pistolí mu mířil přímo do srdce.

„Měl jsem tě probodnout!“ vyštěkl Falkirk.

„Namísto toho jsi tou dýkou mučil ubohou ženu, svázanou od hlavy k patě,“ to promluvila Rosabela a pokračovala: „Držel ji Annabele u hrdla po celou cestu sem.“

Giles znovu pohlédl na Annabelu. Seděla na židli, bílá jako smrt. Až teď si všiml krvavé rány na hrdle a ošklivé modřiny na čele.

Falkirk využil chvilkové nepozornosti všech, ve vteřině se sehnul a mrštil něčím po Burrowsovi. Ten byl mrtev dříve, než padl s probodnutým hrdlem k zemi.

Giles sotva zaregistroval, co se děje. Prohlížel Annabelino zranění. Té se v očích zračila hrůza a děs a celá se třásla. Otočil se k Falkirkovi. Kdyby tu nebyli ostatní, byl by ho na místě zardousil. Jednou rukou, jak se to naučil na frontě.

Toho však nebylo zapotřebí. To, co se dosud nedařilo Gilesovi a jeho mužům, kanceláři námořní dopravy ani firmě Lloyd, o to se teď postaral sám Falkirk. Najednou nebylo třeba mu dosvědčovat předešlé zločiny. Falkirka zatknou za vraždu svého komplice.

Annabela nedokázala odhadnout, co si Giles myslí. Hleděl na ni sice ustaraně, ale jaksi neosobně, jako by pomáhal někomu neznámému. „Říkala jsem ti, že brzy potkáš Annabelu,“ poznamenala ironicky.

Ušlíbl se, ale mlčel.

„Nechápu, jak sis mohla myslet, že se Falkirkovi uhráníš, když jedinou tvou zbraní byl můj nůž na dopisy,“ podotkl výsměšně Philip k Rosabele.

„Přeřízla jím moje pouta, abychom v případě nutnosti mohly Falkirkovu vozkovi zabránit vejít dovnitř. Tak by totiž měli početně navrch. A nemluv laskavě s mou sestrou tak příkře!“

„Šetři si hrdlo, Annabelo,“ napomenul ji Giles a položil jí ruku na rty. Ach, jak důvěrně měkké a něžné měl prsty! Jeho oči však zůstávaly chladné. „Čím dříve budeš moci odpočívát, tím lépe,“ dodal ještě.

„Nejdříve se musím dozvědět, kde jsou ty zpropadené Stephenovy papíry.“

Pozorovala Gilese, jak přešel k andělíčkovi na krbové římse. Sáhl za něj, něco zmáčkl a vytáhl listiny.

„To jsou Stephenovy bankovní účty. Jako kluk si v té skříšti schovával kapesné.“

„Ale vždyť přesně tam jsem...“ vykulila Rosabela oči.

„No právě. Uvědomuješ si vůbec, jaké ti hrozilo nebezpečí? Jak dlouho si myslíš, že by tě Falkirk nechal žít, když by dostal svou kořist?“ zlobil se Philip.

Zbytek Annabela neslyšela. Vnímal jen, jak na ni Giles upírá oči plné výčitek...

„Já se snad zblázním...“ spustila co možná odhodlaně. „Pronásledovali mě, unesli, vyděsili k smrti, mlátili do hlavy, pořezali na hrdle, zavřeli – a to všechno kvůli pár papírům.“

„Nesmíš tolik mluvit,“ mírnil ji Giles. „Mezi těmi listinami je i Kingsleym podepsané doznání a také dopis, kde Falkirk děkuje Kingsleymu za informace a podepisuje se jako Selder. To by bylo stačilo, aby se dostal za mříže.“

„Tak se jim Stephen chtěl pomstít a odůvodnit svou smrt,“ řekla Rosabela smutně.

To byla poslední slova, která Annabela slyšela. Pak, už spící, ji Giles odnesl do kočáru.

Nazítří, sotva se probudila, její první myšlenka patřila Gilesovi. Přece se musí přijít zeptat, jak se jí daří. Musí ji vyslechnout, pochopit... kdyby věděl, jak moc ho miluje, jistě by jí odpustil.

Trvala na tom, že vstane. Když sešla ze schodů, dole panovala veselá nálada. Dozvěděla se, že Rosabela se o Vánocích provdá za Philipa Winbolta. Ze strachu, aby sestře nezkazila radost, ututlala Annabela svůj smutek. Snažila se radovat s ostatními a zapojit se do příprav na svatbu. Přesto jí neušel jediný nově příchozí. Plukovník

Stanton se však neukázal. Toho večera usínala s otázkou, zda Gilese vůbec ještě někdy uvidí.

Zanedlouho se rozkřiklo, že půvabná paní Ordwayová se konečně vrátila z cest po severu a hned následujícího dne služebnictvo nestačilo otvírat dveře poslíčkům, vlekoucím kytice pro madam Rosabelu. Svůj obdiv spěchali vyjádřit mezi jinými Robert Pettifer, kapitán Wainwright a samozřejmě major Dabney. Annabele přišlo dost zatěžko se rozesmát, když si ji Rosa s Philipem i Emily dobírali, jaký má úspěch u londýnské smetánky. Dychtivě se vrhala na každou vizitku přiloženou k pugétu, ale jméno, o němž snila, se neobjevovalo.

Také mladý lord Monteith se ohlásil na návštěvu, ale Annabela poprosila Emily, aby ho zabavila a omluvila ji, že se dosud zotavuje.

Právě když odcházel, jako naschvál zazvonil onen toužebně očekávaný. Komorník Maynard se domníval, že Giles jde navštívit Philipa. S otcovským úsměvem Giles upřesnil komorníkovi, že jde navštívit slečnu Kellandovou.

„Jak vidím, jsi stále velmi oblíbena,“ pronesl, jen co se pozdravili. „Jestlipak vaši obdivovatelé vědí, koho ve skutečnosti obdivují, slečno Kellandová?“

„Slečno Kellandová? Gilesi, prosím tě!“

„Tuším, že to je vaše pravé jméno, nebo že bych se pletl?“

Už zase?“

„Gilesi, nezlob se na mě. Po tom všem, co jsme společně prožili, mi snad můžeš dál tykat a oslovovat mě křestním jménem.“

„Nu dobrá, ale než budeme pokračovat, rád bych tě, *Annabelo*, upozornil, že nejsem ochoten přijmout žádné omluvy či kající vyznání.“

„Ale já se chci omluvit. A doufám, že mi odpustíš.“

„Raději bych pomlčel o celé té záležitosti a bavil se o něčem jiném. Je pravda, že tvá sestra si bere Philipa? Už stanovili datum sňatku?“

„Ano, o Vánocích,“ řekla nešťastně. „Gilesi, poslyš...“

„Ne, *Annabelo*, přišel jsem výhradně proto, abych se přesvědčil, zda se ti již daří lépe. Nic víc.“

„Ale to je absurdní, Gilesi. Ano, chápu tě a uznávám, že ode mě nebylo hezké, jak jsem tě klamala, ale na druhou stranu pochop, že mé úmysly byly čisté! Chceš mi snad říct, že mě odmítáš? Ze všechno, co jsem ti dala, všechno, co mezi námi bylo, čím jsme byli jeden druhému, to všechno zavrhuješ?“

„Tak počkat! Cos mi dala? Co tím myslíš? Vždyť tys naopak jenom brala! Žádala jsi všechno, *Annabelo*, a sama jsi mi nedala nic.“

„A copak jsem po tobě žádala, prosím tě?“ křičela rozhořčeně.

„Abych ti důvěřoval, abych v tobě měl spojení, abych tě respektoval. Stalo se. A nejen to, dal jsem ti, co dosud žádné ženě – mělas i mou lásku. A co jsem za to dostal od tebe?“

„Milovala jsem tě, miluju tě stále!“

„Ach, ušetři mě toho patosu, prosím tě! Kdepak láska, úcta a důvěra! Od tebe jsem se dočkal jen lži, falše a výsměchu. Ani na okamžik neuvěřím, že víš, co je láska. Nebo jsi mě snad milovala, když jsi celou dobu byla ochotna vydávat se za jinou? Milovalas mě v okamžiku, kdys mi do očí nalhávala nesmysly o manželství se Stephenem a tvém vztahu k Selderovi? Láska jde ruku v ruce s úctou. Jakou jsi ke mně mohla mít úctu, když ses mi v duchu vysmívala pokaždé, kdy jsem tě oslovil Rosabelo? Což jsi mě mohla milovat, když jsi mi věřila tak málo, že ses bála prozradit tak triviální tajemství?“

„Jaképak triviální? Přijela jsem do Londýna přesvědčená, že jsi netvor. V té době Rosabela churavěla, na tos zapomněl? Byla vážně nemocná! To všechno bylo jen kvůli tvému nesmyslnému podezírání. Chtěla jsem tě ztrestat za to, jak nelidsky jednáš s mou sestrou, jak ji přehlížíš, opovrhuješ jí, zacházíš s ní jako s onucí...“

„A to se ti podařilo!“

„Ach Gilesi, to přece není pravda! Natolik mě znáš, že tomu jistě sám nevěříš. Víš, že bych to nedokázala do důsledku splnit. Nebud' tak krutý, přeci v tobě musel zůstat nějaký cit...“

„Annabelo, kromě toho, že jsem opravdu rád, žes z toho střetu s Falkirkem vyvázla se zdravou kůží a bez trvalých následků, ujišťuju tě, že k tobě absolutně nic necítím. Musím přiznat, že je to pro mě veliká úleva, jsem za to opravdu moc rád. Stačilo totiž málo, a byl

bych provedl kardinální omyl ve svém životě, což by bylo mé osudové fiasko.“

„Myslíš jako kdyby ses se mnou oženil? Ty zkrátka za žádnou cenu nepřipustíš, že bych tě mohla milovat?“

„Nic odpudivějšího si nedovedu představit a vlastně se mi to vždycky hnusilo. Láska ženské není nic než past. Všechny jsou nevypočitatelně a vrtkavé, prosazují jen a jen svůj zájem, nemá cenu je vůbec brát vážně. Je to všechno nechutná záležitost.“

V tom okamžiku už Annabela natolik zuřila, že v návalu vzteku zapomněla na všechna dobrá předsevzetí. Vyznává mu své nejnítějnější city, a toho sprostáka to odpuzuje! Měsíce se šíří výčitkami, což jemu připadá triviální. Sama si za to může, měla s tím počítat! Člověk, který se tak ošklivě choval k Rosabele, přece nikdy nepochopí, nikdy nedokáže odpustit. Jen marnila čas, když doufala, že to Giles pochopí.

„Pane plukovníku,“ pronesla Annabela s nebezpečně ledovým klidem, „v žádném případě nemám v úmyslu vás dále obtěžovat.“

„Annabelo...“

„Promiňte mi, plukovníku, přiznám se, že budu radši, když odejdete. S ohledem na jednoznačně negativní stanovisko k mé osobě, jež jste právě vyjádřil, nemám obavy, že bych se vás touto prosbou nějak dotkla.“

„Annabelo...“

V tom okamžiku do místnosti vstoupila Rosabela a zůstala stát na místě. Pohledem přeskočila z jednoho na druhého, než se zahanbeně omlouvala. „Myslela jsem, že

tu najdu Philipa s Emily. Nezlobte se,“ a už se hnala ke dveřím.

„Nespěchej pryč, Rosabelo, pan plukovník je právě na odchodu.“

„Annabelo...“

„Pokud neopustíte tuto místnost, pane, odejdu já.“

„V tom případě není co dodat. Sbohem, slečno Kellandová.“ Otočil se k Rosabele, lehce se uklonil a byl pryč.

Na chvíli nastalo hrobové ticho. Annabela se cítila tak, že se bála i pohnout. Bála se, že když se hne či promluví, rozsype se na kousíčky a nikdo ji už jakživ nedá dohromady. Rosabela se ji snažila utišit, ale všechno to bylo k ničemu. Šlo to tak daleko, že Annabela dokonce stěží nesla, i když se plukovníkovo jméno jen nahlas vyslovilo. Od té doby kdokoli byť jen vyslovil to jméno, okamžitě se ponořila do svého vnitřního světa, neslyšela, neviděla, jen snila. Jenže své sny nedokázala ovládat. Přestože dny trávila v čilé aktivitě, noc co noc se probouzela na polštáři prosáklém slzami, jež ji v krupějích crčely po tváři. –

V následujících dnech měla Annabela plné ruce práce s vyřizováním a přípravou sestřiny svatby. Poté, co „Džentlmena Jacka“ blíže poznala a viděla ho jednat, více ho uznávala. Jestli vůbec něco mohlo alespoň trošičku potěšit její zlomené srdce, pak právě radost z toho, že na Rosabelu se usmálo štěstí a potkala toho pravého, který je své milované naprosto oddán. Také zjistila, že má mnoho společného s Rosinou švagrovou Emily, což bylo ku prospěchu oběma snoubencům. Ti

měli oči jen pro sebe a každodenní povinnosti jim dost unikaly. Annabela s Emily tak společně dbaly o chod domácnosti, zabránily nejednomu maléru a s pečlivostí sobě vlastní dohlížely na hladký průběh svatebních příprav. Při vši té činnosti se velmi spřátelily.

Koncem prosince odjeli všichni v pozoruhodném kočárovém konvoji z Londýna do Temperley. Svatební horečka vrcholila. Bylo stanoveno, že se vezmou na Silvestra. Annabela se teď věnovala jak přípravě tradiční oslavy Vánoc, tak svatbě, což ji plně vytěžovalo. Smála se a vtipkovala neméně vesele než ostatní, bavila lady Lauru, obstarala bez problémů celou domácnost. Navenek nedala své chmury znát. Sama byla ráda, že je před ostatními dokáže skrýt. O Gilesovi neslyšela slovo.

Pak jednoho dne, když dávali dohromady seznam svatebních hostí, zeptala se Rosabela nevinně: „Nezapomnělas na někoho, koho bys ráda pozvala, Annabelo?“

Annabela přešla naléhavost v sestřině hlase a pokud možno nenuceně jí odpověděla. „Mám pocit že ne. Pokud jsem se nepřeslechla, všechny blízké známé a sousedy jsi vyjmenovala a nikoho jiného nezveme.“

Neušlo jí, že si ji Rosabela prohlíží s takovými obavami, až se z toho málem zhroutila. „Annabelo, drahá, je ti dobře?“

„Samozřejmě! Jen se o mě neboj, Roso. Brzy se vzbudím.“

Ve skutečnosti však měla co dělat, aby neomdlela. Stesk po Gilesovi neustával, ba co víc, Annabela měla

pocit, že každým dnem roste. Proto veškerou energii vložila do chystání Vánoc a svatby. Doufala, že čím víc se zapřáhne do díla, tím spíš potlačí stesk.

Giles odjel z Londýna hned poté, co vyřídil všechny záležitosti kolem Falkirka. Musel opustit město co nejrychleji, protože jinak by sotva překonal nutkání navštívit Winboltovy, které v něm den ze dne sílilo. Než by se nadál, už by klečel před Annabelou a prosil ji za odpuštění. Celý poblázněný by jí vyznával lásku a breptal ty nesmysly, k nimž se nejeden muž za jistých okolností, v jistém pomatení smyslů sníží. Živě si dovede představit, jak by mu učarovaly její modré oči, vzdorovitě vystrčená bradička, nádherné kadeře zlatých vlasů, které jen tak tak halí ošklivou ránu na šíji...

V hlavě se mu odvíjely další a další intimní vzpomínky... teď před sebou viděl téměř jasně její postavu, jak leží na lůžku v High Kimber a hází sebou ze strany na stranu. Jak blouzní v horečkách, jak ho volá jménem a prosí o pomoc, jak mu křečovitě tiskne ruce... Svírá se mu srdce, až ho tam palčivě píchá... A dost! Už je toho dost! Jestli se Philip Winbolt žene do chomoutu, ať má, co chce! Když jinak nedá, ať se ožení. Ale on, Giles, na takové bláznovství není. Pro jistotu, aby odolal pokušení, se odebere na Avenell, kde bude mít svatý pokoj.

Jeho výprava však neměla valného úspěchu. Dopustil se té chyby, že se cestou na Avenell zastavil u Daventryových, a musel tak čelit jejich neodbytným otázkám.

„To jsou nám novinky, že, Gilesi? Tak se nám Džentlmen Jack Winbolt bude ženit, jak jsme se dočetli v *London Gazettel* Ten má ale štěstí, jakou má okouzlující nevěstu.“

„Vy jste ji viděli?“

Selina vykulila oči.

„Což si nevzpomínáš, Gilesi? Není to ani půl roku, kdy ty sám jsi s ní přijel k nám na návštěvu. Po pravdě se ti musím přiznat, my s Jamesem jsme si mysleli, že se s paní Ordwayovou oženíš ty. Vida, vida, jak se jeden může plést!“

Giles bezradně pohlížel z jednoho na druhého. James a Selina také patřili ke starým přátelům Philipa Winbolta. Když nebude nic vysvětlovat, nadělá zbytečně zlou krev, a k tomu ještě bude živit intriky.

„Věci nezřídka nejsou takové, jakými se na první pohled jeví. Ta dáma, kterou jsem vám v červenci představil jako paní Ordwayovou, byla ve skutečnosti její sestrou, lépe řečeno jejím dvojčetem, slečnou Annabelou Kellandovou.“

Daventryovi žasli.

„Předpokládám, že k takové šarádě měla důvod,“ poznamenal kapitán Daventry a dbal na to, aby jeho hlas zněl neutrálně.

„Mně, prosím vás, nedávejte vinu. Stejně jako vy jsem o tom neměl ponětí. Přesto je mi nesmírně líto, že se ta záležitost dotkla i vás.“

„Ach Gilesi, to je strašné. Šlo snad o nějaký... nejapný vtíp?“

„Ne, Selino, měly pro to důvod. Slečna Kellandová zastupovala svoji sestru Rosabelu v Londýně, zatímco ta se po nemoci zotavovala v rodném Temperley v Berkshire.“

„Jak je vidět, paní Ordwayová se zotavila navýsost dobře, když si teď Winbolta vede k oltáři,“ poznamenala kapitánova matka, stará paní Daventryová odměřeně a pokračovala: „Jistě patří k nejlepším partiím v Londýně. Z toho co se dozvídám však stále ještě nechápu smysl té záměny.“

Giles už kýval hlavou na souhlas, ale náhle se zarazil. Vlastně se nikdy nezamýšlel nad tím, co mu Annabela vytýkala. Což se ho Rosabela opravdu tak strašně bála? Což byl opravdu takový netvor?

„Koneckonců, přece bys nebyl takový netvor,“ mluvila mu z duše Selina, „abys nesouhlasil s tím, že Rosu zastoupí její sestra, když lady Laura potřebuje společnost.“

Dokáže se podívat pravdě do očí? Souhlasil by s tím, nebo by Annabelu hnal zpátky do Temperley se vzkazem, ať se Rosa okamžitě vrátí, jak slíbila? Jak vypožoroval, sestry jsou spolu úzce spjaty. Jak to tak u sourozenců a u dvojčat obzvlášť bývá, drží při sobě. Dokázal si tedy představit, že Annabela nechtěla riskovat další nepříjemnosti s ním, a z toho důvodu sestru zastoupila.

„Jaká je pravda, už teď není důležité,“ promluvil pomalu Giles, „avšak v každém případě vám dlužím omluvu. Prosím vás snažně, neodsuzujte slečnu Kellandovou. Sama z vlastní zkušenosti víš, Selino, jak

jsou si vaše dvojčátka blízka. Slečna Kellandová dělala všechno pro to, aby své milované sestře pomohla, všechno ostatní bylo vedlejší. Mrzí mě, že jste byli takto mystifikováni, nepředpokládám však, že byste se ještě někdy setkali. Nevzpomínejte, prosím na slečnu Kellandovou ve zlém.“

„Určitě nebudeme,“ ubezpečovala ho Selina. „Mně se líbila.“

Sotva Giles odjel, svěřila se svému choti.

„Prý že ji nikdy neuvidíme! Vsadím se s tebou, že nejpozději do roka nás navštíví. Možná dokonce, že se tu staví, až pojedou na Avenell na ohlášky!“

SEDMNÁCTÁ KAPITOLA

Cestu do Derbyshire Gilesovi zastínily vzpomínky na minulou výpravu, kdy tudy před několika měsíci projížděli s Annabelou. Její hlas mu nepřetržitě zněl v uších, vybavoval si střípky rozhovorů, její zvonivý smích, vtipné narážky i chytré odpovědi. Na Avenellu to nebylo o nic lepší. Otec, pravda trochu překvapen synovým příjezdem, ho mile přivítal. Giles se na oplátku snažil ho bavit, ale nebyl společníkem z nejlepších. Samotný Avenell Annabelou překypoval. Giles ji tu viděl všude, opět ho stíhaly vzpomínky... Na společné vyjížděky v sedle, jak jí tváře hořely, zlaté vlasy jí vlály

ve větru, když cválala přes vřesoviště do High Kimberu. Vybavil si i ty zoufalé dny plné beznaděje, kdy se bál, zda vůbec přežije. Vzpomínal, jak statečně bojovala a nutila se do nálady. Ano, statečná a věčně optimistická, taková je Annabela.

Jednou tak seděli v jídelně, v krbu plápolal oheň a za těžkými závěsy oken pozorovali, jak se venku honí ostrý vítr...

„Nuže, synu, rád tě vidím, ale musím konstatovat, že je s tebou zábava jako v rodinné hrobce o Dušičkách. Co se, prosím tebe, přihodilo, mluv konečně,“ neudržel se starý lord Stanton. „Kam se poděla ta půvabná dívka? Cos s ní provedl? Není nakonec ona příčinou tvé chandry? Když jsem vás dva viděl naposledy pohromadě, zdálo se, že spějete k tomu, aby z vás co nevidět byl pohledný manželský pár.“

„Taky jsem si to myslel, otče,“ přiznal se Giles. „Jenže jsem se mýlil.“

„Chceš říct, že tě odmítla? Ale jdi, to žasnu! Byl bych se sázel, že je do tebe zamilovaná.“

„Otče, chtěl bych ti povědět, co se stalo, jestli smím.“

„To víš, že smíš, můj synu. Co bych to byl za otce, kdybych svému synovi odmítl naslouchat.“

Giles nevynechal ani slovo, jedinou maličkost nezapomněl. Vylíčil otci všechno od samého počátku, jak Rosabelu Ordwayovou podezíral, jak zjistil ty nekalosti o Stephenovi, jak nakonec dostal Falkirka. Nezapomněl se svěřit ani s poslední trpkou hádkou mezi ním a Annabelou. Když skončil vyprávění, svíce už dávno pohasly. Místnost osvětlovaly jen plameny z krbu.

„Hm, zajímavý příběh,“ kýval stařec hlavou. „A co teď navrhuješ, jaké kroky učiníš?“

„Jak to myslíš?“

„Pověděls mi fakta. Ale co cítíš uvnitř, o tom jsi nehovořil. Pořád ještě Annabelu odsuzuješ?... Ach, přestaň se na mě takhle dívat, Gilesi! Mám dojem, že v tom je tvá hlavní potíže, a opravdu mě to mrzí. Doufal jsem, že po Venetiině smrti, kdy jsme se konečně usmířili, si porozumíme. Ale tys divný patron. Nikdy by ses do ní nezamíloval, kdyby nebyla, jaká je. A že je překrásná, to se musí nechat!“ s „Krásná sice je, ale lhala mi, otče,“ rozohnil se Giles.

„Dobře víš proč,“ opáčil otec, „ale asi to pro tebe není dostatečný důvod. Napadlo tě, že nejdůležitější pro ni bylo pomoci sestře? Oddanost, jak známo, je vzácná a chvályhodná ctnost. Navíc je nasnadě, že je-li tak oddaná sestře, neméně oddaná bude vlastnímu manželovi.“

„Ale proč se mi, zatraceně, nesvěřila!“

„A vida, vida, jsme u toho. Zrazené srdce, že?“

„Co tím myslíš?“

„Ty sám jí nedůvěřuješ, to je v pořádku, vid', ale běda, když je to opačně. Jak ona si mohla dovolit pochybovat o tvé důvěře!“

„To je naprostý nesmysl!“

„Beztak se mýlíš, neboť ona ti důvěřovala. Toho důkazem je, že ti dala svou lásku. Co nechtěla či nemohla riskovat, to bylo ne své, ale sestřino štěstí. Dobře to uvaž, Gilesi. Já jsem v životě párkrát chyboval

a taky proto trávím tolik let v osamění. Vůbec ti nepřeju, abys dopadl stejně.“

Pár dní poté si Giles v duchu mnohokrát přehrával tu otcovskou debatu. Už dlouho žije v přesvědčení, že ženám není radno věřit. Koleduje si o to, že ztratí ženu, tu jedinou, která by ho zachránila od samoty, která by mu poskytla náruč štěstí, jaké si ani představit nedovede. Zlobí ho snad, že sestřina budoucnost jí byla přednější?

Nazítří dostal dva dopisy. Jeden byl od Rosabely, která ho zvala na svatbu do Temperley.

Jistě ti nemusím psát, jak moc nás potěší, když přijedeš, Gilesi. Myslím, že mohu mluvit i za Annabelu. Poslední dobou o ni mám strach. Sice má pořád úsměv na rtech a plné ruce práce, ale její dřívější jiskra jako by vyhasla. Myslíš, že na ní snad mohly nechat následky nějaké nepěkné zážitky tam ze severu? Věřím, že chudák zkusila. Kdybys přijel, snad by i pookřála, přišla na jiné myšlenky, snad bys ji dokázal probudit k životu. Samozřejmě, pokud se ti to nehodí a nepřijedeš, pokusíme se to pochopit. Omlouvám se, že se možná pletu do věcí, do kterých mi nic není, ale pochop, prosím, že Annabelino zdraví a štěstí samozřejmě leží na srdci nejenom mně, ale všem jejím blízkým, kteří ji tolik milují...

Druhé psaní přišlo od lady Laury. Srdečně mu děkovala za vše co pro rodinu udělal, a dále popisovala živý ruch svatebních příprav. Dopis končil takto:

S Rosiným svolením přikládám jednu stránku dopisu, který psala Annabele na Avenell. Ta si ho u mě zapomněla a o tom, že ho budeš číst, neví. Možná mě to

budeš mít za zlé, ale domnívám se, že tyto řádky ti pomohou pochopit, proč byla tak zdrženlivá, což ti tehdy mohlo připadat nepochopitelné, či dokonce z její strany vychytralé. Je to dívka mému srdci z nejdražších. Radím ti, milý synovce, kvapně ji neodsuzuj!

Rozevřel přiložený dopis od Rosabely, v níž své dvojce snažně prosí, aby nadále nikomu neprozrazovala jejich tajemství a dál hrála roli Rosabely. I ten největší necita by se teď už dal obměkčit.

Zamyslel se dlouze a pak vyhledal otce.

„Měls pravdu, otče. Já jsem to zavinil a trvám na tom, že musím tu vinu okamžitě odčinit. To znamená, že tě tu nechám samotného tak měsíc dva, ledaže bys ses odhodlal jet se mnou. Ale obávám se, že dlouhá cesta v téhle roční době by pro tebe byla příliš náročná.“

„Třesky plesky, co to plácáš, prosím tě? Velmi jsem si oblíbil tu půvabnou a sympatickou slečnu Kellandovou, a navíc se chci ujistit, že tentokrát neprovedeš žádnou hloupost. To už by na mě bylo příliš.“

Gilesovi bylo jasné, že otec od svého rozhodnutí neustoupí. Proto se zdržel veškerých poznámek, jen ho varoval, že pojedou tak rychle, jak jen to bude možné, y podstatě vyrazili okamžitě, aniž by někomu v Temperley dali vědět. Navíc Giles věděl, že cíle dosáhne dříve, než kterýkoliv poštovní kočár. Počasí k nim, bohužel, nebylo ani trochu přívětivé. Anglii v tomto zimním čase stíhala jedna bouře za druhou, a proto i ti nejostřílenější harcovníci cestu napříč královstvím odložili na příhodnější dobu. Mnozí ostatní to vzdali cestou a

uvedlebili se v některém ze zájezdních hostinců, kde vyčkávali na změnu počasí. Ne tak Stantonovi, ti si to namířili rovnou na jih, nejkratší cestou do Londýna. Tam se zastavili jen krátce a vzápětí se vydali směrem na Bath Road.

Poté, co se Giles rozhodl konat, stůj co stůj chtěl dorazit do Temperley před Vánocemi. Jakékoliv zpoždění proto nepřicházelo v úvahu. Tím spíš je zaskočilo, když po příjezdu do Readingu na Boží hod zjistili, že kvůli sněhové kalamitě je cesta na západ neprůjezdná. Giles se však nenechal zastrašit. Otce se zavazadly i kočárem nechal v péči Gosse v jednom hostinci a sám se vydal jen s malou cestovní brašnou dál pěšky. Šlapal přes závěje, vyšlapával si cestičku ve sněhu, z okolních vesnic k němu doléhal hlahol zvonů a vánočních koled. Nepotkal živáčka. Párkrát už měl strach, jestli nesešel z cesty a nezabloudil, ale pak se před ním objevil nějaký rozcestník. Očistil ho od sněhu a zjistil, že jde správně.

Poté, co měl pocit, že už se plahočí hodiny, zahlédl v dálce temné obrysy Temperley. Půlnoc zaslechl odbíjet už asi tak před hodinou, možná déle. Byl zvědav, jestli je ještě někdo vzhůru. Radoval se, když za okny svítily. Náhle ho přepadl podivně smíšený pocit plný vzrušení, vyčerpání, radosti i obav najednou. Zaklepal na mohutné dubové dveře. Za chvíli se otevřely a v nich stála robustní postava paní Bostockové.

„Slečna Kellandová?“ ptal se Giles.

„Okamžik, já nevím...“

„To je v pořádku, Becky, jen pusťte plukovníka dál,“ slyšel zevnitř Annabelin hlas. Očistil si sních z límce a vstoupil dovnitř. Svíce v nástěnných svícnech dosud hořely a v jejich světle zahlél zeleň popínavých rostlin, jak se stáčí kolem zábradlí dubového schodiště a ohýbá se v jeho oblouku kolem nejvyšších stupínků. Libá vůně koření, svařeného vína a jablek ho uhodila přes nos. Ale tahle typická vánoční scéna ho příliš nezajímala. Giles měl oči hlavně pro tu, která se před chvílí zastavila cestou nahoru po schodech. V ruce držela svíčku, jejíž zář se třpytila v temně zlatavých vlasech.

„Annabelo, ach bože, skoro jsem zapomněl, jak velice jsi krásná. Byl jsem to ale blázen! Můžeš mi, prosím, odpustit?“

Svícen se jí trásl v rukou a Giles se rozběhl po schodech, aby ho od ní vzal, podržel ho vysoko nad sebou a druhou rukou ji objal.

„Ukaž, já to podržím Gilesi,“ to byl Philip, který mu opatrně odebral svícen. „Ne že bych se ti do toho chtěl plést, ale myslím, že potřebuješ uvolnit ruce.“

S úsměvem proklouzl Philip kolem dvojice u schodů a zamířil do kuchyně, požádat, aby Gilesovi, jistě hladovému, připravili pozdní večeři.

„Gilesi, ach Gilesi, bála jsem se, že už nikdy nepřijdeš.“

„Přišel jsem konečně k rozumu. A pak jsem neváhal ani minutu, okamžitě jsem se za tebou rozjel. Doufám, že nejdu pozdě, řekni, Annabelo?“

„Miluju tě, Gilesi.“

„To si ani nezasloužím,“ hlesl jen, když ho pevně objala...

„Gilesi, vždyť ty jsi na kost promočený,“ zvolala polekaně. „Nechceš mi, doufám, tvrdit, že jsi šel pěšky...“

„Jinak to nešlo v tom nečasu. Otce s Gossem jsem nechal v readingském hostinci. Dorazí sem zítra ráno.“

„Ty jsi blázen!“

„Ne, Annabelo, právě že nejsem. Poprvé v životě mám jasnou představu o své budoucnosti. Provdáš se za mě?“

„Ano, provdám, ano!“

„V kostele bude na Silvestra dost prostoru pro obě svatby,“ napovídal obětavý hlas za nimi. „A všechno je připraveno.“

„Seznam svatebních hostů se navíc příliš neliší,“ přidal se někdo další.

Pohlédli vzhůru, odkud na ně přes zábradlí hleděla nesourodá směsice usmívajících se tváří v nočních čapkách se střepečky. Byl to legrační pohled. Na jedné straně Rosabela s Emily, naproti, těsně nad hlavami zamilovaných, se šťastně usmívala lady Laura a opodál pan Kelland, který vyšel ze své ložnice v úchvatném, brokátem vyšívaném županu. Zpoza rohu vyťukávala kroky hůlka lorda Winbolta, který již z dálky volal na to noční shromáždění, cože se přihodilo.

Mezitím se Philip už vrátil z kuchyně. Zřejmě zaslechl část debaty, neboť hned reagoval. „To opravdu není špatný nápad, takové dvě silvestrovské svatby. Tak

co, skuteční se? Mám to brát jako rozkaz, plukovníku?“
laškoval Winbolt.

Giles se spokojeně usmíval. „Už zase ve službě, ty můj nejlepší vojáku?“

„Vždy připraven, plukovníku!“ srazil Philip patky a pokračoval. „Doufám, že se ti v tom marastu nerozmáčely dokumenty potřebné k sňatku. Mimochodem, rozhodl-li ses zůstat, příteli, snad aby sis odložil ty promáčené svršky. Jen pohled', pod schody už je kaluž. Abychom namísto cesty k oltáři netrénovali v salonu jachting.“ Že ten Winbolt ale dokázal být veselá kopa, panečku.

„Nuže, pokud je vše domluveno a zařízeno, půjdu si zase lehnout,“ měl se pan Kelland k odchodu. „Uvidíme se po ránu Stantone. Tehdy mě také smíte požádat o dceřinu ruku. Kdoví, možná vám i dám svolení.“

„Já jdu taky do peří,“ přidala se teta Laura. „Ach Gilesi, kdybys věděl, jak jsem šťastná, za oba,“ stačila ještě poznamenat a už mizela za dveřmi své ložnice, odkud bylo slyšet jak volá: „Wilsonová! Wilsonová!“

Emily spěchala ukojit dědečkovu zvědavost a Rosabela ještě sešla dolů připomenout Becky pár věcí ohledně zítřejšího úklidu. Philip šel s ní.

„Gilesi, ach Gilesi,“ smála se na něj Annabela svým odzbrojujícím úsměvem. „Víš jistě, že miluješ mě, Annabelu?“ Giles si svlékal perelínu. Pak ji vzal do náruče a políbil lačně na rty. „Miluju a obdivuju tě celou, kousek po kousku,“ šeptal. „A věř mi, poté, co jsme spolu byli v High Kimberu, vím, co mluvím. Ještě týdny potom se mi ty zážitky vracely!“

„Gilesi!“ Pokoušela se tvářit ohromeně, ale na to byla příliš šťastná. Upřela na Gilese své pomněnkově modré oči. „Veselé Vánoce, Gilesi!“

„Veselé Vánoce, má lásko,“ odpověděl Giles. „Letos budou ty nejveselejší.“

EPILOG

Koledníci se rozutekli do svých domovů. Přesťastná Annabela naslouchala jejich halasu, který se pomalu ztrácel v dáli. Samým vzrušením ani usnout nemohla. Byly Vánoce, o jakých se jí ještě předevčírem ani nesnilo. Giles je tady! Přijel za ní a už s ní zůstane napořád. Za necelý týden budou svoji!

Čeká je spousta zařizování, ale na to teď nebude myslet. Svůj svatební den si vychutná. Celá rodina bude pohromadě, všem přátelům představí muže, jehož tak hluboce miluje. Můj milovaný, nejdražší Giles... Konečně usnula.

V Temperley pohostinností nikdy nešetřili, ovšem ty letošní Vánoce předčily všechny ostatní, co si kdo pamatoval. Při náročné přípravě oslav nikdo nezahálel. Služebné dokonce přivedli své muže na pomoc k náročnějším pracím, kde bylo zapotřebí mužné síly.

„Gilesi, Gilesi, pojd' honem do haly!“ volala Annabela už z dálky. Jen přiběhla do salonku, táhla Gilese k hlavní bráně, kde právě zastavily saně tažené dvěma robustními valachy, jimž se na šíji houpaly rolničky. Na kozlíku seděl Goss a za ním, zahalen v kožichu a omotán plédem, trůnil starý lord Stanton. Jen se kývnutím stačil pozdravit se synem, už ho Annabela odváděla dovnitř, představit otci.

„Jsi přímo geniální, Gossi. Jak se ti podařilo sehnat ty saně?“ chválil ho Giles.

„Španělská fronta mi dala školu, plukovníku, však víte sám. Ovšem něco to stálo.“

„Na tom nesejde. Jsem rád, že jste oba ve zdraví dorazili. Představ si, za tu krátkou dobu, co jsme se neviděli, stačil jsem se zasnoubit, drahý příteli. Tak co, popřeješ mi štěstí?“

„Ne že bych to nečekal,“ přiznal se Goss. „Samozřejmě vám oběma blahopřeju. Půvabnější stvoření než slečnu Annabelu jste si za ženu ani nemohl vybrat.“

Lorda Stanton ubytovali v pánském pokoji a pomohli mu vysvléknout ze všech vrstev, do nichž se zachumlal v Readingu. Pak sešel dolů, aby se seznámil s hosty. Mnohým bylo záhadou, proč právě také jeho pozvali na svatbu.

Po chvíli oslovil přítomné hosty pán domu.

„Vážení přátelé, věnujte mi, prosím, chvilku pozornosti. Nejsem příznivcem dlouhých řečí, nebudu vás tedy před večeří nikterak zdržovat, věřte mi. Dovolte mi, abych vás co nejsrdečněji, po mnoha letech přivítal u

nás v Temperley v tak hojném počtu. Dále je mou milou povinností... Kde jsi, Roso? A Philipe? Pojd'te sem ke mně, oba! ...vám oznámit, že má dcera Rosabela se na Silvestra vdává za zde přítomného Philipa Winbolta.“

„To je nám novina, to přece všichni víme,“ ozývalo s[^] z rozveseleného davu.

„Co však nevíte,“ pokračoval pan Kelland, „v tentýž den se totiž koná ještě jedna svatba. Má dcera Annabela si bere tady plukovníka Stanton! Kde je Annabela, pojd' i s Gilesem sem ke mně z druhé strany,“ dirigoval Kelland rodinu.

Sál na moment ztichl překvapením, pak se ozývaly užaslé výkřiky a následovala řada gratulací. Idylický pohled se naskýtal na spokojeného otce Kellanda po boku dvojčat s nastávajícími ženichy.

„Nedá se ani říct, že jedna je hezčí než druhá,“ laškoval lord Stanton, „když jsou obě navlas stejné, tedy stejně krásné. Jak je, u všech čertů, od sebe rozeznáte? Kdybych nevěděl, že Rosa je v zeleném a Annabela v bordó, měl bych strach, že vidím dvojmo.“

Náhle dudy s tamburínou spustily odvěkou koledu, zvoucí hosty k tabuli. Samozřejmě se hodovalo ve velké síni. Na stříbrných podnosech se na stůl nosily do zlatová vypečené kachny, hovězí pečené, srnčí, zvěřinové pastičky, pestrobarevné aspiky, zkrátka pastva pro oči i žaludek. Další překvapení následovalo za okamžik. Opět se rozezněly dudy. Vešel John Bostock, který na obrovském podnosu majestátně nesl celou kančí hlavu, již kromě tradičního rozmarýnu zdobil svatební věnec se závojem přes nepřehlédnutelný rypáček.

Byla to velkolepá oslava. Lady Laura se dokonce nechala slyšet, že život na venkově přináší i jisté výhody, a lord Stanton prohlásil, že už se léta tak dobře nepobavil.

Když se oslava chýlila ke konci, nejedno zkoumavé oko zahlédlo Emily v důvěrném rozhovoru s panem Kellandem. Pak mávla Emily na obě dvojčata a všechny tři zmizely nahoře.

Chvíli na to zabubnovali a slečna Emily, ve vysokánském cylindru a s hůlkou jako kouzelník, si vzala slovo.

„Velevážení hosté, prosím vás o chvílku pozornosti. Abychom zůstali věrni tradici, musíme vykonat následující obřad.“

Jak prastarý zvyk náš odedávna velí, od Hodu božího po Večer tříkrálový si každé z dvojčat svého pána volí. Ti dva nechť vládnou zábavě po celý čas, hojný a rozverný počne se hodokvas, leč která z dvojčat čije princeznou?

Emily se uklonila a za mocného potlesku obě mladé dámy, jedna opět v červeném, druhá v zeleném, sestupovaly se schodů. Která je však která? Emily ukázala na jedno z dvojčat. „První ať promluví princezna v červeném.“

Ta pozvedla žezlo a ukázala na Gilese. „Přistupte blíž, můj pane.“

Giles se s úsměvem zvedl, došel k ní, políbil jí ruku a posadil se vedle ní. Poté přišla na řadu dívka v barvě smaragdu, která, jak jinak, vyzvala Philipa, aby ji

následoval. Princezna v rubínových barvách se poté zamilovaně zahleděla na Gilese a spustila rýmovačku.

*Nastávající můj manželi, pane můj a ochránce, lásku
a věrnost na věky stvrďme si v přísaze v dobrém i zlém,
navždy spolu setrváme.*

Giles chvíli váhal. „Už jsem v životě dělal leccos, ale básničky jsem ještě neskládal. Pokud mi Winbolt pomůže, zkusím to,“ slíbil hostům. Poté, co mu Philip souhlasně přikývl, zadeklamoval.

*Ach spanilá paní, toťmýlka, pravdu dím nikdy se
nestanu chotěm tvým.*

Na jeho verš navázal Philip, který předstoupil před červenou dámu a uchopil ji za ruku se slovy.

*Přes všechny lsti a uskoky Gilese ni Philipa jste
nezmátly rudá je barvou Amorovou, tys Roso vyvolenou
chotí mou.*

Giles se usmál a lehce se uklonil Philipovi. „Díky, příteli, přesně to jsem potřeboval.“ A opět zaimprovizoval.

*Všemi mastmi mazaná do zelené se obléká,
však ošálit se nenechám,
smaragdová princezna je Annabela, paní má.*

Svémi pohotovými rýmovačkami oba ženiši trochu pocuchali důstojnost obou princezen, na druhou stranu svou duchapřítomnou improvizací přispěli k všeobecnému veselí v sále a všem se dostalo mocného aplausu.

„Ze jste se zapotili, mládenci,“ dobíral si je lord Stanton. „Za to by ale nevěsty zasloužily,“ dodal na adresu dvojčat.

„Jak je vytrestáme, Philipe?“ ptal se Giles.

„Pusu, pusu!“ křičel někdo z davu.

S ruměncem na tvářích se nevěsty dobrovolně podřídily trestu. Těžko hodnotit, komu se to „trestání“ líbilo víc, zda nevěstám, ženichům, či přihlížejícím.

Zvenku opět zněly tóny vánočních písní, jak koledníci obcházelí dům od domu.

*Všem lidem dobré vůle
vinšujeme štěstí, zdraví, boží požehnání
šťastné a veselé svátky vánoční!*

SYLVIA ANDRÉWOVÁ

řadu let vyučovala moderní jazyky. Bydlí v Somersetu s dvěma kočkami, psem a manželem, kterému nechybí smysl pro humor a nesnáší interpunkci. Mají spolu jednu dceru, která žije v Londýně a se svou matkou má společnou lásku k divadlu. Sylvia sama sebe charakterizuje jako *nelítostnou romantičku*.

